

AVALIER KRALLARI SERİSİ 1. KİTAP

SON

EJDERHA KRALI

LEIA STONE

Son Ejderha Kralı müstakbel
kraliçesini arıyordu.

Bu haberin kasabaya yayılması tüm
kadınların telaşlanmasına neden olmuştu.
Kral, kraliyet muhafızlarını doğurganlık
çağındaki kadınları Jade Şehri kalesine
getirmeleri için kasabaya yollamıştı.

Tek şartı, seçtiği kadının ona
bir vâris verecek kadar güçlü bir
büyüye sahip olmasıydı.

Bense sadece yüzde on ejderha
büyüsüne sahip bir insandım.

Seçilmeyeceğimden emin olmama rağmen
Büyü Koklayanlar kendimi krala olası
bir eş olarak sunmamı emretti.

Annemden öğrendiğim korkunç sırrın
ardından Jade Şehri'ne gitmeye karar
vermiştim. Beni ölüme götürebilecek bir
sırdı... hem de kralın kendisi tarafından.

LEIA STONE

SON EJDERRHA KRALI

LEIA STONE

Özgün Adı: The Last Dragon King

Çeviren: Melike Çetiner

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Meryem Çelikten Çağlar

Redaksiyon: Dila Öz

Son Okuma: Öznur İlter

Kapak Tasarım: Faera Lane

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Mart 2024

ISBN: 978-625-94466-8-4 zm

Yayınevi Sertifika No: 30492

Düzenleme

Ny.Ozlem

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2022. The Last Dragon King by Leia Stone

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Bookcase Literary Agency ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

SON EJDERHA KRALI

LEIA STONE

Çeviren: Melike Çetiner

Omzuma attığım avımın ağırlığıyla homurdandım. Bugüne kadarki en büyük avım diyebileceğim yetişkin bir pumaydı. Annemi ve küçük kız kardeşimi en az iki ay doyuracak kadar et getirecek, pazarda takas da edebilecektik. Kışın gelmesine daha vardı ancak annem ve kardeşim Adaline’e yeni kürkler almak istiyordum.

Canavarı takip ettiğim bir hafta verimli geçmiş olsa da memleketim Cinder Kasabası’na yürürken yüzümdeki mutluluğa engel olamadım.

Cinder Dağı ve içindeki kömür madenleri sayesinde kasaba, ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Bugün de öyleydi. Yol boyunca dizili kayaların üzerinde kalın bir kül tabakası vardı, tıpkı av botlarımın ucundaki gibi.

Artık bunu pek fark etmiyordum, diğerleri gibi zamanla burada yaşamaya alışmıştım. Ağzımız, burnumuz, kulaklarımız ve dile getirmediğimiz diğer yerlerimiz külle kaplıydı.

Embergate’in başkenti olan Jade Şehri’nde Cinder Kasabası sakini birini bir kilometre öteden fark edebilirdiniz. Attığımız her adımla tozu dumana katar, bununla gurur duyardık. Cinder halkı çok çalışkandı. Bütün gün hareket hâlinde olur, kığımızın üzerine oturmazdık.

“Başarılı bir av olmuş, Arwen!” diye seslendi Nathaniel, Cinder Kasabası’nın girişindeki nöbetçi kapısının üstünden. Altın sarısı saçları, ela gözleri ve keskin hatlı bir çenesi vardı. Ona bakmak bile içimi ısıtıyordu.

Sırıttım. “Akşam yemeğine geliyor musun? Aileni de getir.”

Dudaklarını büzerek başını salladı. “Çok isterim.” Büyük Kıtık’ın üzerinden yirmi kış geçmiş ancak annemle babam olanları unutmamıştı. Gençlere nasıl avlanacağımızı, yiyecek yetiştireceğimizi ve avımızı nasıl hazırlamamız gerektiğini öğretmişti. Genelde erkekler avlanır, kadınlar da tarımla ilgilenirdi. Babam öldüğü için bizim böyle bir şansımız yoktu. Ayrıca bize nezaketi ve paylaşmayı öğretmişlerdi. Zaman değerliydi ve bu puma ihtiyacımız olandan daha fazlasıydı.

Omzumdaki pumanın ağırlığı canımı yakmaya başlamıştı. Boynundaki yaradan sızan kan üzerime damlıyordu. Onu anneme teslim edip temizlenmek için sabırsızlanıyordum.

Pazar tezgâhlarının önünden geçerken, orada çalışanlara selam vererek 1 Mayıs için kasabanın her noktasını süsleyen güzel çelenklere baktım. Meşhur Aşk Festivali’ne yetişememekten korkuyordum. Avımı tam zamanında vurmuşum ve hızlıca yıkanmayı başarırsam öpüşme çadırına yetişebilirdim.

Adımlarımı hızlandırarak annemin kulübesine doğru ilerledim. Biz sıradan hayatlara sahip insanlardık. Sazdan yapılmış kulübeler, tatlı nehir suyu, patates tarlaları ve kömür madenciliği... Cinder Kasabası tam olarak bunlardan ibaretti. Madenlerden çıkan kül, toprağı verimli hâle getirdiği için patateslerimiz ve tatlı yumrularımızla ünlüydük.

On beş yaşımdayken başkentimiz Jade Şehri'ni bir kez ziyaret etme şansını elde etmiştim. Üç gün süren yolculukta neredeyse hiç susmamıştım. Embergate'in en güzel şehri olduğu için kralımız ve ondan önceki tüm krallar orada yaşamayı seçmişti. Oranın zenginliği ve ihtişamına görmeden inanmak imkânsızdı. Hayatım boyunca hiç görmediğim kadar yeşim taşı, altın ve yakut görmüştüm. Yollar tuğladan, binalar beyaz taştan yapılmıştı ve şehir karanlık gecelerde bile bir mücevher gibi parlıyordu. Her yerde bal likörü vardı, yiyecek tezgâhları tika basa doluydu ve sokaklar ejder halkıyla *dolup taşıyordu*.

Daha önce bu kadar güçlü bir ejderha halkıyla karşılaşmamış olsam da Jade Şehri onlarla doluydu. Halk kralları Drae Valdren'e bağlıydı. Kral varlığıyla onları güçlendiriyor, bu da ona yakın yaşama isteklerini açıklıyordu. Güçlü bir büyüye sahip ejderha halkı iyileştirme ve ateş püskürtme gibi olağanüstü güçlere sahipti. Tamamen ejderha formuna dönüşmekse sadece krala mahsus bir güçtü. Kral Valdren ejderha halkının gelmiş geçmiş en güçlü mensubu olarak kabul ediliyordu.

Cinder Kasabası'nda sıradan sayılmıyorduk. Hâlâ Embergate bölgesinde olmamıza rağmen Ejderha Kralı tarafından yönetilen karışık bir topluluktuk. İnsanlar, ejderha halkları, Elf'ler, periler ve hatta birkaç başıboş kurt bile buraya geliyordu. Melez olan ya da zayıflatılmış büyüünün etkisinde olan herkes kendi bölgelerinden dışlandıktan sonra yeni bir koloni oluşturmak üzere burada toplanırdı. Biz melez bir topluluktuk. Annem insandı, ailesi o küçükken Nightfall şehrinden kaçmıştı. Babamsa onda bir oranında

ejderha halkı ve insan karışımıydı. Olağanüstü ateş gücüne sahip olmak için yeterli olmasa da madenlerde büyük kayaları kaldırabiliyor, annemle bana güzel bir hayat sunabiliyordu. Ta ki ben dokuz yaşına geldiğimde hayatını kaybedene kadar...

Annem kulübemizin kapısından, “Tanrı’ya şükürler olsun, şu ava bak!” diye bağırdı ve beni babamla ilgili düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bedenimdeki kaslar ağrıyordu. Yorgundum, kirliydim ve her yerim kan içindeydi. Tüm bunlara rağmen annemin mutluluğunu görmek yüzümü güldürüyordu.

“Önümüzdeki hafta pantolonumun kemerini takmakta zorlanacağım,” diyerek eğlendim. Küçük kardeşim Adaline kafasını kapı aralığından uzattığında gözleri irileşmişti.

“Akşam yemeğinde puma yahnisi var!” diyerek sevinç çığlıkları attı.

Onu böyle görmek beni mutlu etmişti, annemin fırında patatesi ve yeşillikleri de güzeldi fakat hiçbirisi yahnisinin yerini tutmuyordu.

Evimize girdiğimde yeni silinmiş zeminde ilerleyerek arka verandaya açılan mutfığa girdim. Annem masayı ve bıçakları hazırlamıştı. Eve elim boş dönmeyeceğimden emin olsa da bana olan inancını kendi gözlerimle görmek beni gururlandırdı.

Canavarı masaya yatırdıktan sonra inledim ve boynumu çıtlatarak rahatladım.

Annem saçlarımı okşarken, “Aferin Arwen, iyi iş çıkardın,” dedi. “Ama berbat kokuyorsun.” Etrafa yayılan kokuyla burnunu kırıştırmıştı.

Adaline kahkaha atmaya başladığında ona doğru koşarak, bir kan emici gibi kollarımı iki yana açıp arkasından koştum.

Çığlık çığlığa koşuşturuyordu, bu defa kahkahalara boğulma sırası bendeydi.

“Kardeşini korkutma. Kendine çeki düzen ver, bugün 1 Mayıs!”

1 Mayıs.

İç çektim. Kasaba meydanına gelen tüm reşit bekâr erkekler ve kızların gözleri bağlanır, karşılıklı konumlandırılır ve birbirlerine doğru yürümeleri söylenirdi. Sonra da karşı karşıya geldiğin ilk kişiyle öpüşürdün.

Bu Cinder Kasabası’nın köklü bir geleneğiydi. Kulağa ürkütücü gelse de aslında oldukça eğlenceliydi. Efsaneye göre 1 Mayıs’ta öptüğünüz kişi eşiniz olurdu. On sekiz kış geride bıraktığımı hesaba katarsak bu benim ilk 1 Mayıs’ım olacaktı. Geçen yıl katılmaya hak kazanmış olmama rağmen yediğim meyveler yüzünden köpekler gibi hastalandığım için katılamamıştım.

Nathanial’ın beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim. Yaklaştığımız kişiyi görmememiz gerekse de bazı erkekler istediği kızı öpebilmek için göz bağlarını gevşetiyordu.

Ben Nathanial’ı istiyordum.

Adaline ile paylaştığımız odaya girip temiz bir tunik ve pantolon aldım. Annemin etek ve elbise giydirmeye çabaları sonuçsuz kalmıştı. Babam dokuz kış önce öldüğünde, ailenin avcısı olmak zorunda kalmıştım. Ava elbiseyle çıkmak aptalca bir fikirdi.

Adaline üzerine puma kanı sürmemden korktuğu için yatağının altına saklanmıştı. Yanına yaklaşıarak etrafında dönmeye başladım. Gittiğimi düşünerek yorganı indirdi ve beni gördüğü an çılgın atarak kürkleri kafasına geri çekti. İçten bir kahkaha attım.

Annem, “Arwen!” diye seslendi öfkeyle.

Neşem boğazımda düğümlenirken, “Tamam,” diye homurdandım. Bazen sadece küçük kız kardeşimle eğlenmek istesem de ailemdeki konumum erken yaşta büyümemi mecbur kılıyordu. Başımızı sokabileceğimiz bir evimiz ve karnımızı doyuracak yemeğimiz vardı. Hiçbir zaman şikâyet etmemem gerektiğinin farkındaydım.

Annem banyoya doğru ilerlerken, “Bu arada,” diye seslendim. “Nathaniel’i akşam yemeğine davet ettim.”

1 Mayıs gününde akşam yemeği davetinin bir anlamı vardı. Annem kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

Yanaklarım kızardı. “Sadece nezaketen! Sahip olduklarımızı paylaşmak için.”

İyi bir avdan sonra avı paylaşmak için misafir ağırlamak adetlerden biriydi. Uğur getirdiği bile söylenirdi ve annem de bunu *biliyordu*. Ayrıca 1 Mayıs’ta taliplerin davet edilmesi de tavsiye edilirdi. Bu şekilde aileler tanışabilir, çiftin olası evlilikleri hakkında konuşabilirlerdi.

“Elbette tatlım,” dedi nazik bir sesle. Kaşlarımı çatarak ona baktım. On sekiz kış yaşındaydım ve yakında evlenmem bekleniyordu, Nathaniel iyi bir adaydı. Kasabada saygı gören bir işi vardı ve avlanmamdan ürkmeyen tek erkekti. Üstelik onunla evlensem bile Adaline ve anneme bakmaya devam etmek zorunda olduğumu anlıyordu.

Annemin tuhaf gülümsemesini aklımdan çıkararak Bay Korban'ın eczanesi ve Bayan Holina'nın fırınının ara sokağına, Naomie'nin hamamına girdim.

“Ah, kızım!” İçeri girdiğimde Naomie eliyle burnunu kapattı. “Kokun ölü bir sıçanı andırıyor! Sandal ağacı yağıyla dolu bir küvete ihtiyacın olacak.”

Bunu duyduğumda sııttım.

Naomie kasabanın büyükannesi sayılırdı ve sivri diliyle tanınırdı. Kasabadaki herkesle ilgilenir, ne pahasına olursa olsun gerçeği söylemekten çekinmezdi. Günlük banyolar için kulübemizdeki suyla yetinsem de bir hafta süren avdan sonra Naomie'nin küvetine ve sabun taşına ihtiyacım vardı.

Onu banyoya kadar takip ederken tanıdığım kadınları başımı sallayarak selamladım. Bayan Beezle ve Bayan Haney kasaba dedikodularına dalmıştı. Bardic'in içkiyi azaltması gerektiğini ve Bayan Namal'ın aldatılmamak için kocasıyla daha fazla ilgilenmesi gerektiğini iddia ediyorlardı. Küvetteki su tabakası külden dolayı simsiyah olmuştu.

Naomie sazdan bir duvarla çevrili özel yıkanma odalarından birine girdiğinde elimdeki temiz giysileri tek kişilik küvetin yanında duran taburenin üzerine koydum. Yıkanan bir grup insan için kül ve kir sorun değildi ancak kan ve cesarete yer yoktu.

Naomie en az altmış kış yaşında bir kadındı: Parmakları kış kemiği hastalığı yüzünden şişmişti. Gümüş rengi saçları her zaman sıkı bir topuz şeklindeydi. Musluktan akan su küveti doldururken yükselen buhar tavana ulaşıyordu. Kasabada akan suya sahip olan az kişilerden biri Naomie'ydi. Dükkânı doğal bir kaplıcanın üzerine inşa edilmişti. Büyük,

büyük dedesi bir dökümcü olduğu için borular kaynaklanmış ve suyu dipten çekebilecek şekilde inşa edilmişti. Ailesi çocukluğundan beri bu hamamın sahibiydi.

Naomie bana acıyan bakışlarla, “Fiyatları artırmak zorunda kaldım,” dedi. “Nightfall Kraliçesi’nin sınırda başlattığı savaş Archmere’deki Elflerle yaptığım sabun taşı ve parfüm ticaretini etkiliyor.”

Başımı salladım. “Ne kadar?”

“İki yeşim sikke ya da makul bir takas,” dedi.

İki mi? Eskiden birdi. Nightfall Kraliçesi’nin Embergate’e gelen sevkiyatlarla ilgili sorun çıkardığını duymuştum fakat üzerinde durmamıştım. Kadın savaş çıkarma konusunda oldukça başarılıydı.

“Yeşim sikke ya da az önce avladığım pumadan bir parça verebilirim. Kapanıştan sonra annemin yanına gidip en güzel kısmını seçebilirsin.”

Gözleri parladı. “O hâlde iki sikke yerine eti tercih edeceğim, teşekkürler. Çok nazıksın.” Onu başımla onayladıktan sonra odadan çıktı.

Puma yabani bir hayvan olsa da eti lezzetliydi, az yağlıydı. Üstelik tüyleri de seyrekti. Daha lezzetli olan tek et, geyik eti olduğu için avımla iyi bir takas yapabileceğimden emindim. Belki sonbaharda anneme mevsim değişimi festivalinde giyebileceği güzel bir elbise alırdım.

Kıyafetlerimi çıkarıp ayaklarımın altındaki tozlu ve kanlı yığının üstüne atarak küvete girdim.

Keyif ve rahatlamanın etkisiyle inledim. İnce duvarın arkasındaki kadınlardan bazılarının kıs kıs güldüğünü duysam da umurumda değildi. Yaşadığım rahatlama harikaydı. Kü-

vetin içine doğru kayarken sırtımın bazı noktaları acımişti. Av sırasında yuvarlanmış ve sırtımı bir kayaya çarpmıştım. Muhtemelen orada bir çizik vardı.

Kendi kulübemizde sıcak suyun aktığını hayal ederken su akmaya devam etti. Her gece banyo yapacağımdan eminim. Giysileri ve bulaşıkları sıcak suda yıkar, sırf neşelenmek için sabahları sıcak suyla yüzümü yıkardım.

Memnuniyetle iç çektim.

“İçeri giriyorum!” diye seslendi Naomie kapıyı açmadan önce.

Üstümü örtmeye çalışmadım, onun karşısında ilk defa çıplak kalmıyordum. Annemle buraya bebekliğimden beri gelirdim. Ayrıca profesyonel olduğu için de bakmıyordu. Suya bir miktar yağ kattığında burnuma keskin sandal ağacının kokusu doldu.

Bir kez daha derin bir nefes aldım.

Cinder Dağı sandal ağacı korusuyla ünlüydü. Burada çok fazla yağ bulunurdu ve bu kokuyu her aldığımda evimi hatırlardım.

Sabun taşı suya düşüp sırtımın altına doğru kaydığına kıpırdamadım. Sabunlanma işlemini daha sonra gerçekleştirebilirdim, şu an istediğim tek şey suya gömülmekti. Tüm kaslarım gevşemişti.

“Yaralandın mı?” diye sordu.

Naomie avdan dönen erkeklerle ilgilendiği için böyle bir yolculukta vücudun nelere maruz kalabileceğini biliyordu.

Başımı salladıktan sonra doğrulup sırtımı gösterdim. Kıskık bir sesle ıslık çaldı. “Büyük olan yara enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Suyuna neem yağı ekleyeceğim. Ödeme olarak puma eti gayet makul.”

Neem yağı oldukça pahalı olduğu için ek ücret almaması veya karşılığında benden daha fazla et istememesi nazik bir davranıştı.

Kısa bir süreliğine ortadan kaybolduktan sonra elinde neem yağı şişesiyle geri dönerek birkaç damla suya damlattı. Doğrulup öne doğru eğildiğimde daha önce suya düşen sabun taşını çıkardı ve sırtımın ulaşamadığım bölgelerinde gezdirmeye başladı. Sabun taşını kesiğin üzerinden geçirdiğinde dişlerimin arasından bir nefes aldım. Yara düşündüğümünden daha derin olmalıydı. İlk pumamı avladığım sırada yaşadığım heyecan, acıyı hissetmememe ve sadece eve dönmek istemememe neden olmuştu.

Yaşlı kadın sırtımı sabunladıktan sonra sabun taşını küvete bırakarak odadan çıktı.

Sonunda dinlenebiliyordum.

Küvete sırtımı yaslayıp boğulmamaya gayret göstererek mümkün olduğunca suyun içine gömüldüm. Saçlarım suyun üzerinde dans ediyordu. Sarı saçlarımın kirden dolayı kahverengiye dönüştüğünü gördüğümde, bu utanca hazırlıksız yakalanmıştım. Küvetteki su üzerimden akan kandan dolayı kırmızımsı bir renk almıştı. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alırken neem ve sandal ağacı yağlarının keskin kokusunu içime çektim.

Yedi gün boyunca avımın peşinde koştuktan, kayaların ve yaprakların üzerinde uzun geceler geçirdikten sonra bu an paha biçilmezdi. Tavşan ve keseli sıçan gibi küçük hayvanları avlamakla yetindiğim, bu yüzden erkekler tarafından ezildiğim günler geride kalmıştı. Artık başarılı, saygı gören bir avcıydım. Tanrım, belki de erkekler avcılar topluluğuna katılmamı bile onaylayabilirdi.

“Kralın adamları yaklaşıyor!” diye bağırarak bir kadının sesi hamamın içinde yankılanırken göz kapaklarım aniden açılarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Kralın adamları mı? Savaşa mı hazırlanıyorlardı? Neden Jade Şehri’nden buraya kadar gelmişlerdi? Onlara sadece kömür ya da sandal ağacı götürürdük, buraya *asla* uğramazlardı. Biz Embergate Kralı’nın hoş gördüğü ama *asla* ziyaret etmediği, önemsiz, unutulmuş bir kasabaydık. Burada ordu-suna katabileceği ya da herhangi bir şekilde işine yarayabilecek güçlü ejderha halklarını bulamazdı. Bizler bir avuç melez köpektik.

Aynı kadın, “Dinleyin!” diye bağırdı. Doğrulup sazdan yapılma kapıyı açarak onu görmek için uzandım.

Kendal. Anlamam gerekirdi. O kasabanın dedikoducusuydu ve her türlü şeyden kolayca haberdar olurdu. Özellikle Jade Şehri’nden gelen ve Ejderha Kralı’yla alakalı olan haberlerin. Kasabanın tellallığını yapmaktan hoşlanıyordu. Arkadaş olana kadar uzun bir süre ondan hoşlanmamıştım.

Ceketinin iç kısmından özel bir parşömen çıkararak açtı.

“Kral Valdren kendisine vâris verecek bir eş arıyor.” Benimle birlikte hamamdaki tüm kadınların nefesi kesilmişti.

Kraliçe Amelia’yla sadece üç kış evli kalmış ve doğumda hayatını kaybetmeden önce dört çocuğunu toprağa vermek zorunda kalmıştı. Benim yaşımda evlenmiş genç bir kraldı, şu anda henüz yirmi kış yaşındaydı. On beş yaşındayken Jade Şehri’ne, onların düğününe katılmak üzere gitmiştim. Bir kraliyet düğünü diyardaki herkesi heyecanlandıran bir etkinlikti. Kraliçe Amelia’nın ölümünün üzerinden bir kış geçmişti ve bir vârisi olmadığı sürece bu diyarı ele geçi-

rip ejderha halkının büyüünü yok etmek isteyen Nightfall Kraliçe'sine karşı güçsüzdü. Yeni bir eş araması mantıklı bir hamle olsa da bunu resmî olarak duymak şaşırtıcıydı.

Kendal boğazını temizleyerek sırtışına yansıyan mutluluğunu gizlemeye çalıştı. "Müstakbel kraliçesini bulmak için tüm Embergate'te kapsamlı bir araştırma başlatıyor."

Hamamda hızlanmış nefesler ve çığlıklar yankılanırken önümdeki çaresiz tablo karşısında gülmekten kendimi alamadım. Kral hiçbir şekilde Cinder'lı bir kızla evlenmezdi. Bu duyuruyu sadece Embergate'in bir bölgesi olduğumuz için yaptırmıştı.

"Kral ona bir vâris doğurabilecek kadını bulmak için," diye devam etti Kendal. "Embergate sınırları içindeki her kasabaya, köye ve şehre doğurgan olan kızları bulmaları için hafiyeler gönderecek. Müstakbel eşi olmaya aday olan tüm kadınların bir sonraki dolunaya kadar krala sunulması gerekiyor."

Aynı anda herkesten hayal kırıklığına uğradıklarını gösteren bir ses yükseldi. "Cinder Kasabası'nda güçlü büyüye sahip olan kimseye rastlayamayacak!" dedi genç kadınlardan biri umutsuzca.

Naomie, "Ejderha Kralı'nın vârisini doğuracak kadar güçlü birini," diye ekledi.

Haklıydılar. Kraliçe Amelia çocuğunu dünyaya getirmesine engel olan büyü'nün gücü yüzünden ölmüştü ve anlatılana göre yarı ejderha halkının bir mensubuydu.

Kendal saçlarını omzunun üzerine attı. "Ben şahsen dörtte bir ejderha halkıdanım, o yüzden..."

Hamamdaki kadınlar kahkahalara boğulurken kendime engel olmakta zorlanıyordum.

Naomie başını sallayarak, “Dörtte bir mi?” diye sordu. “Ejderha Kralı’na bir çocuk verebilmek için yarı ejderha halkından olman ve Tanrı tarafından kutsanmış olman şart.”

Kendal parşömeni aceleyle dürerek cebine soktu. “Kararı onu verecek olanlara bırakalım!” Kendal hamamdan çıktığı an dedikodular hız kesmeden devam etti.

“Zavallı genç adam hem karısını hem de dört çocuğunu kaybetmiş,” dedi kadınlardan biri.

“Ne oldu da doğuramadı? Tanrım, bu kalçalarla ona on çocuk verebilirdim,” diye mırıldandı Bertha Beezle.

Birden ölü kraliçeyi korumam gerektiğini hissettim.

“Onun bir suçu yok! Kralın sahip olduğu büyü ölümlü kadınlar için çok tehlikeli,” diyerek savunmaya geçtim.

Kraliçe doğuma girdiğinde karnındaki canlının her hücresi safkan Ejderha Kralı’nın büyüleriyle paramparça olmuştu.

Dedikodular aniden kesildiğinde saçımı yıkamak ve konuşmaları sonlandırmak için uygun bir zaman olduğuna karar verdim. Kraliçe Amelia’yla tanışmamış olsam da onu Jade Şehri’ne yaptığım seyahat sırasında uzaktan görmüştüm. Çiçekçi dükkânının çatısına çıkıp yeni kraliçemizle göz göze geldiğimde kralın çoktan gittiğini fark etmiştim. Kraliçe Amelia hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Uzun, mürekkep siyahı saçları kalın bukleler hâlinde beline iniyordu. Üzerindeki elbise yeşim taşlarıyla işlenmişti, muhtemelen çok ağırdı. Kral Valdren ve Kraliçe Amelia’nın güçlü vârislerden oluşan bir hanedan kurmak için uygun bir çift olduğu anlatılırdı. Hayat bazen hiç adil davranmıyordu.

Kral evlendikten hemen sonra babasını, ardından doğmamış çocuklarını, son olarak karısını ve doğumda son ço-

cuğunu kaybetmişti. Bu dayanılması güç bir kayıptı. Kralı bu davranışı sebebiyle yargılamadan yeni bir eşe ve sağlıklı çocuklara sahip olmasını diliyordum.

Sabun taşını elime alarak vücudumu ve saçlarımı ellerim tahriş olana kadar güçlü bir şekilde ovdum. Eczane gibi kokuyordum. Saçlarım soluk mısır ipeği rengine kavuşurken, tırnaklarımın altındaki asla temizlenmeyen birkaç çürük ve kir dışında toparlanmıştım. Ayağa kalkarken son olarak kovadaki temiz suyu başımdan aşağı döküp küvetten çıktım. Özel odamın uzak duvarındaki lavaboda dişlerimi fırçaladıktan sonra üzerime keten bir şey atıp giderin tıpasını çektim. Kahverengi, kanlı suyun gidere doğru süzülüşünü izledikten sonra saçlarımı havluyla kuruladım ve temiz, mavi pamuklu tuniğimle beyaz pantolonumu giymeden önce onları örgü hâline getirdim.

Dışarıdaki koşuşturmadan haberin hızla yayıldığını ve kasabanın haftalarca bu dedikoduyla çalkalanacağından emindim.

Kralın adamlarının 1 Mayıs'ta kasabamıza gelecek olması sıra dışı bir olaydı.

“Arwen!” diye seslendi annem sazdan kapının ardından.

Elimi geri çekerek el sallarken yüzündeki rengin solduğunu gördüğümde havadaki elim donakaldı. Hızla ileri atılarak beni kollarımdan tuttu ve kulağıma doğru eğildi.

“Hemen gitmen gerek. *Kaç buradan,*” diye fısıldadı. Ne yapmaya çalıştığını merak ederken gülmeden edemedim. Geri çekilip yüzüme baktığında hiç görmediğim kadar ciddi olduğunu fark etmiştim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Burada konuşamayacağımızı anlatmak istercesine omzunun üzerinden baktığında başımı sallamakla yetindim. Hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım, annem asla böyle davranmazdı. Genel olarak oldukça sakin ve korkusuz bir kadındı. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu belliydi.

Banyo çadırından çıkıp Naomie'yle vedalaştıktan sonra kulübemize doğru koşmaya başladım. Sokağımızın tam ortasına beyaz renkte 1 Mayıs çadırı kurulmuştu. Açıklıktan pembe ve mor çelenkler sarkıyordu. Her yer rengârenk ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Kasabanın genç kadınları çoktan içeri girmeye başlamıştı.

Durakladım. “Anne, gidişimi erteleyebilir miyiz? Geçen yıl katılamadım ve... Sabırsızlıkla bekledim...” İlk öpücüğümü. Bunu dile getirmek istemememe rağmen annem anlamıştı.

Beyaz çadıra baktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Haklısın. Geçen 1 Mayıs hastalandığın için katılamamıştın...”

Annemin ağzından çıkanları başımla onaylarken Nathaniel'in içeri girdiğini gördüğümde hevesle çadırın girişine baktım.

“Anne, lütfen.”

Annem Bayan Patties'in evinin önünde yetişen kır çiçeklerinin arasından mor bir papatya kopararak örgümün içine taktı. “Gidip 1 Mayıs öpücüğünü kap ve eve dön. Eşyalarını ben toplarım.”

Kaşlarımı çattım. Eşyalarımı mı toplayacaktı? Bir haftalık avdan yeni dönmüştüm. Tam anlamıyla dinlenmeden tekrar yola çıkmam imkânsız olsa da öpüşme çadırına git-

meme izin verdiği için ona karşı gelmeyecektim. Hızlıca Bayan Graseen'in bitki bahçesine girerek bir dal taze nane kopardım. Bayan Graseen mutfak penceresinden başını uzatarak gülümsedi. "Öpüşme çadırına mı gidiyorsun?"

Kızarak iki nane yaprağını ağzıma attım ve nefesimi tazelemek için çiğnemeye başladım. Dişlerimi yeni fırçalamış olmama rağmen ilk öpücüğümü riske atamazdım. Bayan Graseen ara sıra bir dal koparmamıza izin veriyordu. Karşılık olarak bizler de yabancı otlarını temizliyor, hayvanların zarar verdiği çitleri tamir ediyorduk.

Geri dönüp beyaz ipek çadıra girmek üzereyken başımı ana kapıda yaşanan kargaşaya doğru çevirdim.

Kralın Kraliyet Muhafızları'ndan oluşan büyük bir alay bu tarafa doğru ilerliyordu. Gözlerimi atlarından ve zırhlarından alamıyordum. Göğüslerindeki armaların güneşin altındaki olağanüstü parıltısı öpüşme çadırını bir anlığına aklımdan çıkarmama neden olmuştu. Kılıç tutmayı öğrendiğim ilk andan beri Kraliyet Muhafızları'na katılmanın hayalini kuruyordum. Bu, hanımefendilere yakışan bir hayal olmadığı için annem cesaretimi kırmıştı ama asla hayalimden vazgeçmeyi düşünmemiştim. Araştırmalarım göre, birlikte sadece bir kadın vardı.

Regina Wayfeather.

Kraliyet Muhafızları'nın liderliğini yaptığı söyleniyordu. Oraya koşup gelip gelmediğine bakmayı ve şans getirmesi için yayıma dokunmasını sormayı istesem de ilk öpücüğümü almak için zamanın daralıyordu. Annemin keyifsiz tavrına bakılırsa hemen eve gitmem gerekecekti.

Atlarından inen Kraliyet Muhafızları çadıra doğru yürü-

meye başladığında içeri girdim. Heyecanlı kalabalığı gördüğümde bakışlarım çadırın uzak tarafına, genç seçkin erkeklerin durduğu yere kaydı. Bana bakarak sırttan Nathaniel’la göz göze gelince gülümseyerek karşılık verdim.

“Arwen!” Seslenen Kendal’dı. Genç kadınların uzun bir sıra hâlinde dizildiği tarafa doğru yöneldim. Hepsi en güzel elbiselerini giymiş, gözlerine kömür rengi göz kalemi çekmiş, dudaklarınsa pancar rengi ruj sürmüştü. Bense keten pantolonum ve annemin çiçeklerle süslemeye çalıştığı örgümle gelmiştim.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. 1 Mayıs öpüşme çadırına kim pantolonla gelirdi ki?

Bir avcı.

Babam kışın ortasında ölmüştü. Ertesi yıl yaşadığım açlığı hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım. Kasabadakiler bize sadaka veriyordu ancak ailede bir avcı ya da madenlerde çalışan biri olmasaydı ölmüş olurduk. O yıl ilk tuzağımı kurarak avcılığımı küçük av hayvanlarıyla başlamıştım.

Sıçanlar totem direğindeki en zayıf hayvan olsa da en azından yas tutan annemin sofraya bir lokma yemek koyabilmek için yeniden evlenmek zorunda kalmasını engelledi.

Kendime gelmek için başımı salladım.

1 Mayıs geleneğine ev sahipliği yapan Bayan Brenna çadırın ortasına doğru ilerlerken boğazını temizledi. Brenna insan soyundandı ve kasabada terzilik yapıyordu. Tüm gelinlikleri o tasarlardı, bugün gerçekleşecek olan eşleşmeler en çok ona yarayacaktı. Brenna devasa memelerinin neredeyse boğazına değmesini sağlayacak elbiseler tercih eder ve erkeklerin dikkatini dağıtırdı.

Erkeklerle dönerek, “Bugün müstakbel eşinizle tanışacağınız büyük gün olabilir,” dediğinde bir alkış tufanı koptu. Daha sonra bakışlarını kadınlara çevirdi. “Merak etmeyin, öpüşme konusunda zamanla tecrübe kazanıyorlar.” Ses tonu neşeliydi.

Gerginlikle gülmeye başladığımızda birkaç erkek Brenna’nın söylediklerinden rahatsız olduklarını belli edencesine inledi.

Kendimi Nathaniel’in tam karşısına konumlandırarak göz bandının takılmasını bekledim.

Göz bandını başımın arkasından bağlarken, “Hile yapmak yasak,” dedi Kendal. Bandın bir kenarını kaldırmaya çalıştığımda elime aldığım darbeden sonra bu fikirden vazgeçtim.

Bayan Brenna bana yaklaşarak, “Bundan sonrası Tanrı’nın elinde,” dediğinde karnıma bir ağrı saplandı.

“Genç âşıklar,” diye anons etti Brenna. “Öne doğru yürüyün ve çarpıştığınız ilk kişiyi öpün.”

Kollarımızı açarak ileriye doğru tökezlerken ayak seslerine odaklandım. Nathaniel’a adıyla seslenmek istememe rağmen bu çaresizliği gözler önüne serecekti. Onu botlarından tanıyabilirim diye umut ederek aşağı bakmaya çalıştım ancak Kendal’ın bağladığı bu lanet göz bandı kıpırdamıyordu. Ne olduğunu anlayamadan birine çarptığımda kollarını aniden belime dolayarak beni sabitledi.

Yüreğim ağzıma gelmişti. İşte bu. *İlk* öpücüğümü almak üzereydim.

Tanrı’ya, *Lütfen burnunu karıştıran Vernon olmasın* diyerek dua ederek parmaklarımı göğsünden yüzüne doğru çı-

kardım. Dokunuşumla donakaldığında aklımı kaçıracığımı sandım. Korkmuş muydu? Parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek boynuna ulaştım. Yüzünü iki yandan tutmaktan çekindiğim için durakladım.

Belime yerleştirdiği elleri hareketsizdi. Dudaklarımı yalayarak onları ıslattım. Öpüşme çadırında ilk hamle kızlara aitti. Kendinizi hazır hissetmediğinizde geri çekilebilirdiniz.

Yoksa bu Nathaniel miydi?

Beni öpmek mi istiyordu yoksa kaçmak mı?

Söylentiye göre bütün erkekler hile yapıyor, Bayan Brenna göz bağlarını gevşek bir şekilde bağlamalarına göz yumuyordu. Erkeklerden biri, öpmek istemediği bir kızla eşleştiğinde o öpüşme bir gagalamaya benziyordu. Tıpkı bir kuşun yavrularını beslediği gibi. Fakat sizden hoşlanıyorsa... İşte o zaman etrafınızdaki dünyanın dönmeye başladığı söyleniyordu.

Ben dünyanın dönmesini istiyordum.

Babamı genç yaşta kaybettiğim için avcılıkla, pantolon giymekle ve bıçağımı bilemek gibi şeylerle ilgilenmek zorundaydım. Beni yanlış anlamayın, sahip olduğum hayatı sevsem de bu erkekler tarafından arzulanan bir kız olmamı engelliyordu.

Sadece öpülmek istiyorum, lanet olsun.

Göğsümdeki gerginlik boğazıma yükselerek bir yumru hâlini aldı. Aklımdaki düşünceleri bir kenara bırakarak tamamen dağılmamak için öne doğru eğildim.

Başparmaklarımı çenesinde gezdirirken *kesinlikle* Nathaniel olmadığını düşündüğüm adamın kirli sakalını ve keskin çene çizgisini hissettim.

Olduğum yerde donakaldım, paniklemişim.

Nathaniel'ın yüzü hâlâ bebek gibiydi, kirli sakalı yoktu. Çenesi keskin hatlara sahip olsa da daha *farklıydı*. Bu erkeksi çeneyle kirli sakala dokunduğumda yanağına dokunup dokunmamak arasında kaldım. Nathaniel'ı öpmeyi o kadar çok istiyordum ki karşımdakinin o olmadığına dair bir kanıtla karşılaştığım an oradan uzaklaşmak istedim.

1 Mayıs çadırının temel kurallarından birini çiğneyerek ilk hamleyi yaptı ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. Tenim küçük bir elektrik dalgasıyla sarsılırken nefesim kesildi. Benimle aynı hisleri paylaştığını çıkardığı seslerden anlayabiliyordum. Birbirimizin şaşkınlığını içimize çektik. Vücuduma yayılan sıcaklığı hissettiğimde öne doğru eğilerek öpücüğü derinleştirdim.

Dudaklarının ilk dokunuşu nazik ve kararsızdı. Ancak dudaklarını araladığında, Kendal'ın daha önce anlattığı gibi dilimi içeri kaydırarak onunkiyle buluşturdum. İnlediğini duyduğumda gülümsüyor, dünyanın dönmeye başladığını hissediyordum. Elleri belimde daireler çizerken ağızındaki dili de bu hareketlere eşlik ediyordu.

Aman Tanrım.

Bu bir kızın hayal edebileceği en güzel öpücüktü. İçimde ateşler patlıyor, kalbim göğsümde kanat çırpıyordu. Dudaklarımdaki sıcak ve yumuşak dudaklar içimdeki hislerin alevlenmesine neden oldu.

“Buralar alev almaya başladı!” dedi Brenna neşeyle. “Göz bağlarınızı çıkarın ve müstakbel eşinizle tanışmaya hazır olun çifte kumrular!”

Dudakları, elleri, sıcaklığı ve midemdeki kelebekler bir anda yok oldu. Kendimi buzlu bir suya dalmış gibi hissediyordum. Başıma dokunarak göz bağına çözdüğümde beyaz çadırın duvarlarıyla yüzleştim.

Gitmişti.

Kalbim sızladı. Boğazım düğümlenmişti, duygularımı belli etmemeye çalışsam da kendimi mihrapta terk edilmiş bir gelin gibi hissediyordum. Eşleşmenizdeki öpücük iğrenç, karşınızdaki insan görmek istemeyeceğiniz kadar çirkin olmadığı sürece kaçarak uzaklaşmak istemezsiniz.

Bakışlarımı sola çevirdiğimde göğsümdeki acının güçlendiğini hissettim. Nathaniel gözlerini güzelliğiyle göz kamaştıran Ruby Ronaldson'a dikmişti. Mürekkep siyahı saçları dalgalar hâlinde beline iniyor, Nathaniel yeşil ipek elbisesinin üzerinden kalçalarını kavırıyordu. Ruby fırıncıydı ve fazlasıyla kadınsıydı. Güzel giyinmeyi ve yemek yapmayı bilirdi. Kısacası mükemmel bir eş adayıydı ve benim sahip olmadığım tüm özelliklere sahipti.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken gözümü kırıştırdım. Burada bir dakika daha kalmak istemiyordum.

Çadırın yan girişinden dışarı süzülerek annemi aramak üzere yola koyuldum. Son görüşmemizde oldukça korkmuş görünen annemle her türlü tartışmaya hazırdım. Dünyamı döndüren o öpücüğü ve kalbimi acıtan vedayı unutmak adına her şeyi yapmaya hazırdım.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Eve girdiğimde ocaktaki puma yahnisinin kokusuyla ağzım sulandı. O sırada bakışlarım duvarın dibinde duran çantayı buldu, temiz, dolu ve yolculuğa hazır görünüyordu.

“Beni korkutuyorsun, anne. Neden çantamı hazırladın? Eve daha yeni döndüm.”

Bir yığın kıyafetimi kirli sepetine koyarken yüzüme baktı, gözleri yaşlıydı. “Rahat vedalaşabilmek için kardeşini Violet’in yanına gönderdim.”

Gözlerim irileşti. “Vedalaşmak mı? Hiçbir yere gittiğim yok, anne. Hem de bir hafta sonra evime kavuşmuşken.” Öpüşme çadırında bir başıma bırakıldığım için büyük bir utanç duyduğumdan bahsetmeme gerek yoktu. Dünyamı sarsan öpücüğün sahibi kim olursa olsun, tek isteğim ondan uzak durmaktı. Kendimi odama kapatıp ağlayarak uykuya dalmak ve iki gün boyunca yataktan çıkmamak istiyordum.

Annem parmaklarını birbirine geçirerek başını salladığında koyu kahverengi bukleleri yüzüne düştü. “Senden hayatın boyunca sakladığım bir sır var,” dediğinde buz kestim.

Sandalyenin kenarına tutundu, annemin ağzından çıkacak olan sözler her neyse, onlara hazır değildim. “Neyden bahsediyorsun?”

Annem yanıma yaklaşarak çantamı uzattı. “Koklayanlar seni bulmadan git buradan.”

Elime aldığım çantamın ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim, parmaklarım annemin omuzlarına dokunurken gözlerinin içine baktım. “Ne sırrından bahsediyorsun?”

Bu size yakın olan birinden duymak istemeyeceğiniz türden bir şeydi. Aklımı kaybedecek gibiydim. Koklayanlardan neden kaçmam gerekiyordu? Onlar insanların sahip olduğu büyüünün kokusunu alıyorlardı ve bende neredeyse hiç büyü yoktu. Onlar için hiçbir şey ifade etmiyordum.

İç çekti, nefesi adaçayı ve biberiye kokuyordu. Bu koku bana çocukluğumu hatırlatıyordu, annem yemek yaparken çeşitli otları çiğnemekten hoşlanırdı.

“Çocuk sahibi olabilmek için babanla beş kış boyunca uğraştık fakat şifacı babanın tohumunda bir sorun olduğunu söyledi.”

Sözleri içime işledi, tüylerim diken diken olmuştu. Ne demek istiyordu?

Beni ikna etmek istercesine kollarımı tuttu. “Sen benim evladımsın. Benim *kızımsın*,” dedi sert bir tonda.

Sözleri kalbimi ağrıtıyordu. Tabii ki kızıydım. *Neden bana kızı olduğumu hatırlatıyordu?*

“Ama seni dünyaya getiren kadın ben değilim.” Aniden kollarından sıyrılarak ondan uzaklaştım ve yandaki sandalyeye çöktüm. Göğsüm sıkışıyor, güçlkle nefes almama neden oluyordu.

Gözyaşları içinde dizlerinin üzerine çöktü. “Bunu sana daha önce söylemem gerektiğini biliyordum fakat uygun zamanı bulamadım. Hiçbir zaman benim kızım olmadığını düşünmeni istemedim.”

Ayağa kalkıp karşımdaki sandalyeye uzanana kadar bir dakika boyunca tek kelime edemedim.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeyi denedim. “Beni doğuran kimdi? O kadın kimdi?”

Annem dudaklarını ısırdı. “Yoldan geçen bir gezgin. Bir soylu gibi giyinmiş, yeşim taşlarıyla işlenmiş parlak renkli ipekler giyen biriydi. Tavernada çalıştığım dönemlerde.”

Bu durumda ben bir *soylu* muydum? Bunu mu demek istiyordu? Soylular genellikle yarı ejderhalardı, belki de daha fazlası oldukları bile söylenebilirdi.

“Neler oldu?” Kendi sesimi tanıyamıyordum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı, hemen şu anda duymam gerekiyordu. Göğsümdeki yara artık çok derindi ve onu kapatmazsam... Yok olup gitmekten korkuyordum.

Annem konuşmadan önce duraksadı, yutkunmakta güçlük çekiyordu. “Tavernaya tek başına gelmişti. Karnı burnunda, bir hayalet kadar solgun ve üstü başı kan içindeydi. Savaştan çıkmış gibi titriyordu. Onu o hâlde gördüğümde hiçbir soru sormadan kalacağı odayı gösterdim.”

Hikâyeye devam etmesini bekledim. Bakışlarını önce çantama, ardından kapıya doğrulttuktan sonra öne doğru eğildi. “Gece yarısı aniden doğumu başladı. Çığlıkları tavernada yankılandı. Bardic yanına gitmemi söylediğinde gittim.”

Kutsal Hades!

Savaştan kaçan bir kadın Cinder Kasabası’nda erken doğum yapmak zorunda mı kalmıştı? Nereye gittiğini merak ettim, Cinder Kasabası Embergate bölgesinin sınırındaydı. Ki bu da yolunuzun buraya düşmesinin imkânsız olduğu

anlamına geliyordu. Hem soylular buraya uğramazdı, bazı insanların burada saklandığı biliniyordu. Herkes külle kaplı bir kasabada yaşamak istemiyordu, bu yüzden buraya kimse gelmezdi. Bebeğini burada mı dünyaya getirmek istemişti? Beni dünyaya getirip bulunmayacağım bir yerde gizlemek mi istemişti?

Annemin ellerinin titrediğini fark ettim. “Sonra Elodie’yi çağırdım. O zamanlar doğum konusunda en tecrübeli kişi oydu. Maalesef karaciğer hastalığı yüzünden yardıma gele-meyeceği haberi geldi.”

Elodie doğduğum yıl karaciğer hastalığı sebebiyle vefat ettiğinde annem kasabanın ebesi olmuştu. Görünüşe göre kariyerinin başlangıç noktası benim doğumum olmuştu. Barmenlikten ebeliğe. Bu değişimin nasıl gerçekleştiğini hep merak etmiştim.

“Devam et,” dedim soğukkanlılıkla.

Annem çantamı alarak yanıma yaklaştı. Gözyaşları durmaksızın akıyordu. “Fazla vaktimiz yok.”

Ayağa kalktım ve çantayı elime alarak omzuma attım. “Tüm hikâyeyi dinlemeden gitmeyeceğim. Neden gitmemi istiyorsun? Soylu kadın beni doğururken mi öldü?”

Annemi hayatımda sadece iki kez ağlarken görmüştüm. Biri babamın ölümünde, diğeriye Bayan Hartley’in bebeği ölü doğduğundaydı. Bu gözyaşları on sekiz kışlık ömrümde gördüğümünden çok daha fazlasıydı.

“Doğum sabahtan akşama kadar sürdü. Bu sürede aramızda güçlü bir bağ oluştu. Ona babanla benim hikâyelerimi anlatarak rahatlatmaya çalıştım. Çocuk sahibi olmak için ne kadar uğraştığımızdan, büyüdüğüm yerden bahsettim. Acı

içinde ağlamasını engellemek için her şeyi denedim. Sonra o da bana bir şeyler anlattı. Dehşet verici şeyler.”

Çantamın kayışlarını kavrarken, “Ne gibi şeyler?” diye sordum.

Annem sesini alçaltarak devam etti. “Söylediklerini tam olarak anlayamadım. Birçoğu çektiği acıdan dolayı sayıklama gibi geldi.” Devam etmeden önce buklelerini eliyle arkaya attı. “Ailesi Ejderha Kralı’yla yaşanan bir kan davası sebebiyle katledilmiş. Sahip olduğu büyüünün kral için büyük bir tehlike olduğundan bahsetmişti. O... Bana safkan bir ejderha halkı olduğunu söyledi.”

Vücudumu ele geçiren şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Safkan bir ejderha halkı anneye sahip olmak onu bir kraliyet üyesi yapardı ve bu imkânsız bir şeydi. Kralın bilinen bir kız kardeşi yoktu.

Annem anlatmaya devam etti. “Kaçmayı başarmış ama çocuğunun sahip olduğu büyü fark edildiğinde çocuğunu öldüreceklerini söyledi.”

Göğsüm korkuyla doldu. “Bahsettiği o çocuk ben miyim?”

Annem başını onaylar gibi salladı. Gözyaşları süzülürken yanağımı okşamak için uzandı. “Doğumda hayatını kaybetti, çok fazla kan kaybetmişti. Seni kurtardım, büyüttüm, sevdim ve seni *benim* yaptım.”

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

“Sana bunu daha önce anlatmadığım için özür dilerim. Bu bencilce de olsa istenmediğini ya da sevilmediğini düşünmeni istemedim.” Kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

Bana tüm bunları daha önce anlatmaması korkunç bir şey

olsa da onu affediyordum. Nedenini anlamak mümkündü. Çocuğuna aslında öldürülmüş ve kaçak olan bir kadının çocuğu olduğunu söylemek için en uygun zaman nasıl belirlenirdi?

Hiçbir şekilde belirlenemezdi.

“Seni affediyorum,” dediğimde birbirimize sıkıca kenetlendik.

İlk defa benim açık tenli, onun koyu tenli olduğunu ve birbirimize benzemediğimizi fark ettim. Diğer anne-kızlardan farklıydık. O ve Adaline gibi değildik.

Bir dakika...

Geri çekilerek yüzüne baktım. “Babamın tohumunda bir sorun varsa Adaline’e nasıl hamile kaldın? Hamile olduğunu kendi gözlerimle gördüm, doğumuna şahit oldum.”

Adaline dünyaya geldiğinde beş yaşında olmama rağmen her şeyi hatırlıyordum. Onun doğumu hatırladığım ilk anılarından biriydi, annemin çığlıkları beni ürkütmüştü.

Annemin yanakları utançla kızarıırken bakışlarını yere dikti. “Bizimle yaşamaya başladığında baban ikinci bir çocuğun hayalini kuruyordu. Tohumunun bozuk olup olmadığını görmek için başka bir adamla beraber olmama izin verdi.”

Bunu duymaya hazır olmadığım yüzümden okunuyor olmalıydı.

Aceleyle ekledi. “Lütfen beni yargılama. Bu alışılmış bir şey. O adamla aramızda aşk ya da tutkuya benzer hiçbir duygu yoktu.”

Yargılamıyordum, yine de şaşkındım. Bir keresinde babam meyhanede annemin göğüs dekoltesine gözlerini diken

Bardic'in taşaklarını kesmekle tehdit eden kıskanç bir adamdı. Annemin başka bir adamla yatmasına göz yumacağını asla düşünmemiştim.

“Çocuk sahibi olamadığı için kendini eksik hissediyordu. Anlıyor musun?”

Acilen bir içkiye ihtiyacım vardı. Şarap ya da bal likörünü çok sevmesem de şu anda bir şişenin dibini görebilirdim. Başımı sallayarak, “Anlıyorum,” dedim. Kasabadaki insanların hangisinin Adaline'nin öz babası olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşsam da sormaya cesaret edemiyordum. Bir şeyi değiştirmeyecekti.

Duyduklarım babamı daha fazla özlememe neden oldu. Annemi çok seviyordu. Ondan bir çocuk sahibi olma isteği o kadar büyüktü ki başka bir adamla yatmasına göz yummuştu. Bu babamın ne kadar iyi niyetli olduğunun bir başka kanıtıydı.

Annem, “Gitmelisin,” diye tekrarlardı bir kez daha. “Ava gittiğini ve bir hafta içinde döneceğini söyle. Çantayı her ihtimale karşı iki hafta yetecek şekilde hazırladım.”

Yollarda geçen bir hafta daha. Havadaki toza, yağmacılara ve yabani hayvanlara karşı sürekli tetikte geçecek bir hafta. Yerde yatmak, nehirde yıkanmak, soğuk geceler... Bunu daha yeni yaşamıştım. Bu zorlukları yeniden yaşamak istemesem de annemin anlattıklarından sonra gitmem gerektiğinin farkındaydım.

“Gideceğim.” Ses tonum kararlıydı.

Annem rahatlayarak iç çekti. “Bir hafta içinde her şey unutulup gidecek. Kral Cinder Kasabası'nda nüfus sayımı yapmaz. Koklayanlar yokluğunu fark etmeyecek.”

Çantamın kayışlarını sıkarak ona bir kez daha sarıldım. “Ada’ya onu çok özleyeceğimi söyle.”

Annem başıyla onaylayarak saçlarımı düzeltti.

Ocakta kaynayan, asla tadına bakamayacağım güvece ve arka verandada kurumaya bırakılan puma derisine son bir kez baktıktan sonra ön kapıya doğru ilerledim.

“Bekle!” diye seslendi annem arkamdan. “Neredeyse unutuyordum. Soylu kadın büyüne koruyucu bir büyü eklediğini ama bunun yıllar geçtikçe azaldığını söyledi. Koklayanlar tarafından yakalanırsan aptal gibi davran. Onlara seyreltilmiş ejderha kanına sahip olduğunu, büyük oranda insan olduğunu söyle.”

“Zaten hayatım boyunca öyle olduğumu düşündüm,” diye mırıldandım. Sıra dışı bir dengeye sahiptim, sınıfımın en hızlı koşucusuydum ve bir mil uzağımdaki tüm hayvanları avlayabiliyordum. Yıllarca bu yeteneğimin babamdan gelen az miktardaki ejderha büyüünden kaynaklanabileceğini düşünmüştüm.

Annem sanki beni bir daha görmeyecekmiş gibi, “Hoşça kal Arwen,” dedi.

“Hoşça kal anne.” Duygularımı baskılamaya çalışırken sesim boğuklaştı.

Kalabalık kasabada ilerlerken hayatımın geldiği hâli düşünüyordum.

1 Mayıs ve Kraliyet Muhafızlarının gelişi kasabayı fazlasıyla hareketlendirdiği için kasabanın içinde rahatça hareket etmek mümkündü. Genç veya yaşlı fark etmeksizin kasabadaki tüm kadınlar, ejderha halkı ya da insan ayrımı yapmadan Koklayanları ve Kraliyet Muhafızları'ndaki erkekleri görebilmek için toplantı salonunu doluşmuştu. Bu zamana kadar hiçbir Koklayanlarla karşılaşmamış olmama rağmen onların ejderha halkından ve perilerden oluşan sihirli bir karışım olduğunu biliyordum. Ayrıca büyü koklama konusunda sıra dışı bir yeteneğe sahiplerdi. Kraliyet Muhafızları düzeni sağlamak için orada bulunuyorlardı. Yanlarına gidip zırhlarını incelemek ve armaya yakından bakmak istesem de yoluma devam etmek zorundaydım.

Cinder Kasabası'nın etrafı çevrili değildi. Orduları engelleyecek güce sahip olmayan, resmî bir girişti. Bu yüzden ön tarafta birileriyle, özellikle Nathaniel'la karşılaşmayı ve nereye gittiğimi sormaları riskini alamayacağım için yan taraftan süzülerek Büyük Nehir'e doğru yürümeye karar verdim. Bu nehir Embergate'i düşmanımız Nightfall'dan ve orda hüküm süren gaddar kraliçeden ayırıyordu. Kraliçe insanların Tanrı tarafından kutsandığına ve büyüye sahip olan-

ların karanlık tarafından ele geçirildiğine inanıyordu. İsteği gerçekleşseydi Avalier diyarının tamamı büyümlü varlıklardan arındırılacak, “saf olanlar” çoğalacak ve hüküm sürecekti.

Kraliçe hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakarak kimsenin denetlemediği yan kapıya doğru ilerledim. Kasa-bamızın sazdan duvarlarını gerekirse keserek geçebilirdim. Bu duvarlar sadece dekoratif ya da sıçanları engellemek amaçlı yapılmıştı, giriş çıkışları engellemek için yetersizdi. Bir sıra kulübenin arkasına saklanarak yaklaştığım kapının sadece denetlenmediğini değil aynı zamanda açık olduğunu gördüğümde rahatladım.

Tanrı’ya şükür.

Son bir kez daha arkama baktıktan sonra kapıdan geçtim ve zihnimi bir haftalık yolculuğuma hazırlanmaya başladım.

Derin bir erkek sesi, “Nereye gittiğini zannediyorsun?” diye seslendi.

İrkilerek geriye doğru sendeleyerek konuşanla yüzleşmek için arkamı döndüğümde neredeyse çalıya takılıyordum. Yüzünü gizleyen kapüşonlu siyah bir pelerin giymişti ama göğsünde parlayan altın ejderha amblemine ve kollarındaki metal işlemelere kısa bir bakış attığımda Kraliyet Muhafızlarının Drayken adındaki özel ekibinin bir üyesi olduğunu anladım. Hapşırıldıklarında karşısındakini ateşe verecek güce sahip olduklarından bahsediliyordu. Drayken neden gelmişti? Bu durum Kraliyet Muhafızlarının rahatlıkla yerine getirebileceği bir görev değil miydi?

Kekeleyerek, “A-a-avlanmaya gidiyorum,” dedim.

“Cinder’daki kadınlar avlanıyor mu?” diye sordu şaşkınlıkla.

Elimi kalçama koydum. “*Bu* kadın avlanıyor.” Kadın olduğum için ocağın başına geçmeye ya da ebelik yapmaya mecbur bırakılacağımı düşünmeye nasıl cesaret edebiliyordu?

“Sanırım duymadınız. Çocuk sahibi olabilecek yaşta ki kadınlar kralın hafiyeleri tarafından muayene edilecek,” dedi. “Ve bence siz çocuk doğurabilecek yaştasınız.”

Son cümlesi utanç içerisinde kızarmama neden oldu. Bakışlarını göremiyor olsam da üzerimdeki gözlerini hissedebiliyordum. Yalan söyleyerek ona insan olduğumu söylemeli miydim? Drayken muhafızlarının yalanın kokusunu alabileceği söylentilerinin doğru olabileceğinden korksam da Koklayanlar tarafından yakalanmadan buradan gitmeliydim.

“Ah, evet duydum. Ancak bir insan olduğum için buna gerek yok.”

Kılıcının metalik sesini duyduğumda boğazım düğümlendi.

Hırladı. “Yalan kokusu alıyorum.”

Yüce Hades. Söylenenler doğrudu!

“*Aslen* insan,” diye düzelttim. Annemin anlattıklarından sonra kulağa bu bile doğru gelmiyordu. “Ayrıca kralın isteği üzerine evlenmek ve çocuk doğurmak istemiyorum,” diye ekledim. Aslında evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordum, sadece tüm bunları kralla yapmak istemiyordum. Bunları Nathaniel’la yaşamak istiyordum. Bunu düşünürken bile Ruby’nin belini sardığı sahneyi hatırladığımda kalbim sıkıştıyordu.

Düşüncelerime daldığım sürede Drayken muhafızı kahkahalara boğulmuştu. Alay edilmek sinir bozucu olsa da derin ve gırtlaktan gelen, sanki uzun süredir hiç gülmemiş gibi örümcek ağlarının arasından sıyrılan bu kahkaha içimi ısıttı.

“Kralı reddetmeyi mi düşünüyorsun?” Sesinden şaşırdığı ve meraklandığı anlaşılıyordu.

Omuz silktim. “Sahip olduğum hayatı seviyorum. Bin tane yeşim taşla sahip olmak neyi değiştirir ki? Burada avlanarak ihtiyacım olan her şeye sahip olabilirim.”

Bana yaklaştığında, gözlerinin rengini ya da burnunun şeklini göremesem de gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum. Vücudunun yaydığı sıcaklık bana yaklaştıkça yutkunmakta zorluk çekiyordum.

Kapüşonunun altında gizlediği başını yana eğdi. “Bu, Embergate’in müstakbel kraliçesi olarak seçilseniz ve kralıktaki tüm altın, yeşim ve yakutların sahibi olma şansına sahip olsanız bile teklifi reddedeceğiniz anlamına mı geliyor?”

Sorusuyla şaşkınlığım artmıştı. Müstakbel kraliçe olarak seçilmeyeceğimi biliyordum fakat seçilsem bunu ister miydim diye düşündüm. Üzerinde düşünmek için güzel bir soruydu. İstedğim her şeye sahip olurdum. Her gün sıcak sandal ağacı banyosu yapabilir, her isteğimi yerine getiren hizmetliler olurdu. Annemle kız kardeşimin hiçbir eksiği kalmazdı. Annemin anlattıklarından sonra, kasabadaki liderler ve yaşadıkları stres hakkında öğrendiklerim bana kraliçe olmanın sıradan hayatıma büyük bir sorumluluk yükleyeceğini göstermişti.

Başımı salladım.

“Büyük görevler büyük sorumluluk getirir,” diye karşılık verdim. Sözlerimden etkilemiş gibi görünürken başını yere eğdi. “Özgürlüğümü altında ezileceğim bir yükümlülükle takas etmek istemem.”

“Altında ezilebileceğiniz,” diye tekrarlarlarken sesi ilgisiz ve duygudan yoksundu. “Bazen öyle hissettirebiliyor.”

Kaşlarımı çattım. Kralın seçkin Kraliyet Muhafızlarında tam olarak hangi rütbeye sahip olduğunu soracakken parmaklarını aniden dudaklarına götürerek ısıklık çaldı.

İrkildim. Saniyeler içinde kapıdan, kılıcını çekmiş siyah saçlı bir kadın koşarak geldi.

Regina Wayfeather.

Hayal ettiğimden daha güzeldi. Üzerinde siyah zincir zırhı, siyah omuz kolçağı ve siyah renkli dar deri bir savaş kıyafeti vardı. Teni diyardaki en büyük ticaret limanımız olan Grim Hollow'dan gelen insanlarınki gibi koyu bronzdu. Yanaklarında büyüünün gücünü yansıtan siyah ejderha pullarının sebep olduğu küçük lekeleri vardı. İçindeki altın iplikleri görebildiğim saç örgüleri sırtının yarısına kadar sarkıyordu. Regina orduya birçok savaşta liderlik etmiş güçlü bir avcıydı. Yaklaşık yirmi beş kış yaşında görünüyordu ve yanağının sol tarafında ince uzun iki yara izi görünüyordu. Fakat asıl dikkatimi çeken şey bu değildi. İlgimi çeken şey parlak sarı gözleriydi. Burun deliklerinden sızan küçük dumanlar ejderha büyüünün devreye girdiğini gösteriyordu.

“Kaçmak üzereydi,” dedi kapüşonlu muhafız. “Onu Koklayanlara götürün. Üzerindeki büyüünün kokusunu alabiliyorum.”

Gerildim. Ne oluyordu? Bunu yapabiliyor muydu? Hayatım boyunca hiç büyüyle karşılaşmamıştım. Böyle bir şeyi nasıl iddia edebiliyordu? Annemin doğuştan sınırlandırıldığını söylediği büyümün giderek güçlenip güçlenmediğini merak ettim.

Regina başını eğerek, “Emredersiniz Kralım,” diye karşılık verdiğinde yaşadığım şaşkınlıkla donakaldım.

Kralım mı?

Kimliği ortaya çıkınca kapüşonunu geri çekerek yüzüne bakmamı sağladı.

Kral Drae Valdren.

Jade Şehri'ne gittiğimde bir resmini görmüştüm ama onu bu kadar yakından ilk defa görüyordum. Bu hâlini hiç görmemiştim.

Çenesi daha keskin hatlı, burnu daha sivriydi. Yeşil gözleri sorgulayıcı bakışlarla beni delip geçiyordu. Uzun siyah saçları örgülü ve topluydu, ayrıca tüm Drayken savaşçıları gibi saçının yanları traşlıydı.

“Ekselansları.” Başımı eğerek garip bir reverans yaptım. Protokolün tam olarak ne olduğunu ya da nasıl hareket etmem gerektiğini bilmiyordum. Az önce ona kim olduğunu bilseydim *asla* bahsetmeyeceğim şeyler söylemiştim.

Beni öldürün ve pumaların önüne atın.

Sıkışıp kalmıştım. Bir tarafta Koklayanların bana ulaşmasını engellemem konusunda beni uyaran annem, diğer tarafta kaçtığım takdirde üzerime ateş püskürtecekmiş gibi bakan Regina'yla Kral Valdren vardı.

Başımı kaldırdım. “Kaçmaya çalışmıyordum, avlanmaya gidiyordum.”

Dudaklarında yarım saniyeliğine beliren gülümseme aniden kayboldu. “Elbette, öyledir.”

Regina kılıcını kınına yerleştirirken gözleri parlamaya devam ediyordu. Kollarını iki yana açarak kasabaya dönme mi işaret etti.

Başımı salladım ve yanlarından geçerken Tanrı'ya canımı alması için dua ettim.

Belki annem yanlış anlamıştı, belki de kral üzerimdeki büyüünün kokusunu almıştı. Kral Valdren Koklayanların dikkatini çekmeyen en küçük yalanların bile kokusunu alabiliyordu. Üzerimde biraz büyü kokusu almış olsalar bile, en fazla ne olabilirdi ki? Bu kasabanın yüzde doksanı büyüye sahipti, biz büyülü bir grup köpektik. Hiçbirimiz safkan değildik.

Öyle değil mi?

Artık hiçbir şeyden emin değildim. Beni dünyaya getiren kadın gerçekten safkan mıydı?

Öyle olmamasını umuyordum. Nightfall Şehri'ne gizlice girmiş ve rasgele biriyle yatmış olmasını diliyordum. Çantamın kayışlarını bembeyaz kesilen parmak eklemlerimle tutarak kasabama doğru yürümeye devam ettim.

Çocuğunda bulunan büyüyü fark eden herhangi biri çocuğu öldürebilir.

Annemin soylu kadınla ilgili anlattıkları aklımdan çıkmıyordu. Belki de yanılan annemdi. Belki de kadın bir akıncıydı ve bir soylu gibi görünmek için çalıntı kıyafetler giyiyordu. Uyuşturucu kullandığı için de tüm hikâyeyi uydurmuştu.

Arkamda durduğunu unuttuğum Regina, “Neden kaçmaya çalışıyordun?” diye sorduğunda irkildim.

“Avlanmaya gidiyordum,” diye tekrar ettim.

Gülümseyerek, “Elbette. Grim Hollow’daki kızların hepsi *ava* gider,” dedi. “Hamile misin? Erkek arkadaşın var mı?”

Yaptığı ima yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

“Ben evlenmek istemiyorum ve sahip olduğum hayatı seviyorum.” Ağzımdan çıkanlar doğrudu, kralla aynı yeteneğe sahip olsaydı bunun kokusunu çoktan almış olurdu.

Elbette evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordum ama bir yabancıyla ve zorla olmasına karşıydım. Âşık olduğum için evlenmek istiyordum.

Gülümsediğini görmek için arkama döndüm. “Ben de evlilikten pek hoşlanmıyorum,” derken fısıldıyordu. “Kendinden daha güçlü bir kadına âşık olacak bir erkeğe rastlamak çok zor.”

Bu sözler beni gülümsetti. Onu sevmiştim ve gardımı indirmeye hazırdım. Kasabada hakkında anlatılan hikâyelerden ve dedikodulardan onu seveceğimden emindim. Onunla tanıştığımda bundan emin olmuşum.

“Arwen!” Ara sokakta annemin şaşkınlık dolu çığlığı yankılandı.

Arkama baktığımda gözlerim irileşti. “Görünüşe göre bu av gezintisinin bir süre ertelenmesi gerekecek. Önce Koklayanlar tarafından muayene edilmem gerekiyor,” diye bilgilendirdim annemi.

Yüzündeki telaşı Regina’nın fark etmemesini umuyordum. “Ah. O zaman sana eşlik etmeme izin ver.” Çantamı almak için elini uzattığında taşıdığım ağırlıktan bir an önce kurtulmak isteyerek çantayı eline verdim.

Aklından geçenleri düşünmek bile başımı dönüyordu. Sadece dakika önce hayatımdan endişe ediyormuş gibi davranmıştı. Bu onu çıldırtmış olmalıydı. Belki de bir sorun çıkmayacaktı. Koklayanlar işlerini yapacak, buradaki büyüsüz kadınları geride bırakarak yollarına devam edeceklerdi.

Kasabadaki insanların bu kapıların hemen ardında saklanan kral hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Buraya neden gelmemişti? Kraliyet ailesi kasabaya kendimi bildim

bileli hiç uğramamıştı. Hiçbir zaman. Cinder halkı onunla tanışmaktan onur duyardı. Kralın kasabanın dışında saklanması içimdeki öfkeyi alevlendirdi.

Kraliyet çizimleri Cinder Kasabası'nın külleriyle kaplanmayacak kadar değerli olduğu için mi saklanmıştı? Jade Şehri için her ay çıkardığımız kamyonlar dolusu kömüre layık değildi. Kadınlarımıza sahip olacak kadar değerli değildi.

Neler olduğunu anlayana dek büyük salona ulaşmıştık. Tüm kısır ve yaşlı kadınlar buradaydı. Regina yol açmak için önüme geçti ve onlardan yolumuzdan çekilmelerini rica etmek zorunda kaldı.

Yanından geçtiğim Naomie, “Kendal’ı seçtiler,” dedi.

Şaşırdım. Güçlerinin çok zayıf olduğunu düşünmüştüm. Büyüsüyle sadece mum yakabiliyordu.

Annemin bakışları Regina’ya kaydı. “Ah, harika. O hâlde devam etmemize gerek yok, öyle değil mi? Kral seçimini yaptı, değil mi?”

Regina kaşlarını çatarak anneme döndü. “Kralımız ülke çapında pek çok aday seçti, hanımefendi.” Regina’nın bakışları şüphe doluydu. Annemden sakın olmasını rica etmek istedim, Regina ondan bir şeyler sakladığımı düşünmemeliydi.

Regina’ya, “Annem Koklayanlarla karşılaşacağım için heyecanlı,” diye açıkladım. “Daha önce hiç karşılaşmadık ve herkes acı verdiğinden bahsediyor, bu doğru mu?”

Yalan söylemiyordum. Büyü yapmanın rahatsız edici olduğunu *gerçekten* duymuştum, bazı durumlarda acı verici olduğu bile söyleniyordu. Doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Regina'nın duruşu değişti. "Endişelenmeyin, hanımefendi. Kimse kızıınıza zarar vermeyecek."

Annem ikna edici bir sesle, "Tanrı'ya şükür," dese de yüzündeki endişeyi açıkça görebiliyordum. Büyük salonun açık kapısına doğru ilerlemeye devam ettik.

Regina arkasını döndüğünde annemle göz göze geldik ve gözlerine ona rahatlamasını istediğimi anlatmak istercesine baktım.

Dudağını kemirerek başını salladı.

"Bir tane daha var!" Regina homurdanmaların arasından seslendi.

Büyük salonda hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Kasabamızın anneleri aileleriyle hatta bazıları kocalarıyla gelmişti. İlanının evli kadınlar için de geçerli olduğunu düşünmüyordum. Bu korkunç bir düşünceydi. Müstakbel kraliçe olarak seçilen kişi ne yapmalıydı? Jade Şehri'nde yeni bir hayat yaşamak için kocasını ve ailesini terk etmek zorunda mı kalacaktı?

Bu adam ahlâk kurallarının varlığından haberdar mıydı? Evli kadınların büyüsunü değerlendirdiğine göre bir vâris için yanıp tutuşuyor olmalıydı.

Salondaki insanlar gruplara ayrıldı. Üzerimdeki gözleri hissederek kalabalık koridorda ilerlemeye devam ettim.

Bu olayın neden herkesin gözü önünde yaşanması gerekiyordu? Kasabadakilerin bakışları olmadan da fazlasıyla gergindim.

İnsan kalabalığı nihayet görüşümü rahatlatacak şekilde seyreltiğinde Koklayanları görebildim. Bir anlığına soluk alamadım.

İki kişilerdi. Karşımda parlak kıvı saçlı, yanaklarında ve boyunlarındaki mavi damarlarını görebilecek kadar açık bir tene sahip olan iki kadın duruyordu. Yüzlerini incelerken ikiz olduklarını fark ettim, birbirlerine çok benziyorlardı. Her biri kafalarının arkasından bağlanan ve körlüklerini örtbas eden kalın siyah deri bir göz maskesi takıyordu. Saçları peri kulaklarının tamamını örtemiyordu. Yavaşça yanlarına yaklaştığımda başlarını yana eğdiler.

Kendal gururla arkalarında dururken reddettiğini düşündüğüm diğer kızlar duvarlara yaslanarak olanları izliyordu.

İkizlerden biri, "Onu bana getirin," dediğinde sertçe yutkundum. Koklayanların etrafında fısıldaşan çok, çok büyük bir kalabalık vardı.

Fısıltılardan bazıları Koklayanların kör doğduğunu, bu yüzden koku alma duyularının gelişmiş olduğuna dairdi. Başka bir tanesi de aslında kör olmadıklarını, annelerinin büyüyle koku alma duyusunu güçlendirmek için gözlerini örttüğünü iddia eden türdendi.

Siyah deri maskelerini gördüğüm an ikincisinin doğru olup olmadığını ve kendi isteğınle hayat boyu hiçbir şey görememenin nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

Regina sırtıma hafifçe dokunduğunda duruşumu dikleştirerek son bir kez anneme baktım.

Annemin endişeli bakışlarla karşılaşmayı beklerken elindeki parlak çelik parçasını gördüm.

Ah Hades.

Bakışlarımı annemin elindeki parlayan çelik parçasına çevirdim. Çantamdaki av bıçağını almıştı! Gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Regina'nın dikkatini çekmemek için hızlıca toparlandım.

Tanrı aşkına, annem ne yapmak istiyordu? Koklayanları mı bıçaklayacaktı? Annem hayatı boyunca karıncayı bile incitmemişti. Görünüşe göre olanlar onu çılgına çevirmişti.

Tökezleyerek ilerlerken koklayan beni görmediği hâlde aniden elini omzuma koydu.

Kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Başka bir el omzuma konuştuğunda ikinci koklayanla yüzleşmek için başımı kaldırdım.

Tek bir bedende bütünleşmiş gibi aynı anda nefes aldıktan sonra kokumu yutmak istercesine başlarını geriye attılar.

Bu görüntü karşısında irkildim, ruhumun çırılçıplak kaldığını hissediyordum. O anda tenimin üzerinden göğsüme doğru ilerleyen tuhaf bir şey hissettim. Nefesim kesildi. Aniden ikisinin de yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Sandal ağacı,” dedi soldaki.

Sağdaki, “Neem,” diye karşılık verdi.

“Kan,” dediler birlikte.

Burun deliklerini açarak, “Ve güçlü bir büyü,” diye devam etti soldaki.

Hades.

“Krala bir evlat verecek kadar mı?” Arkamdan Regina’nın umut dolu sesi geldiğinde kararlı ve güçlü görünmeye çalıştım.

Koklayanlar omuz silkti. “Bu kızda daha fazla olduğu kesin.” Başlarını Kendal’a doğru çevirerek hemfikir mi gibi bir ağızdan konuştular. “Ancak Grim Hollow’daki kız kadar güçlü değil.”

Rahatlayarak duruşumu gevşettim, Grim Hollow’da Kendal ve benden daha güçlü büyüye sahip biri vardı. Tanrı’ya şükürler olsun.

Regina, “İkisini de getirin,” diye emredince ellerinin altında kaskatı kesildim. “Özenle muayene edilmeleri gerekecek. Kimi seçeceğine kral karar verecek.”

İkisini getirin derken nereyi kastediyordu?

Kendal ve benden mi bahsediyorlardı? *Şehre* mi götürülecektik?

Ellerini üzerimden çektiklerinde Kendal’ın yanına geçtim. Koklayanlardan ve alevlenen burun deliklerinden uzaklaşmak istiyordum.

Bakışlarım Koklayanları soğukkanlılıkla izleyen anneme kaydığında av bıçağımı çantama koyduğunu gördüm.

Büyük bir rahatlama hissettim.

Regina yüksek bir sesle, “Seçilmiş kızların aileleri onlarla konuşabilmem için yanıma gelebilir mi?” dedi. “Diğer herkes salondan ayrılabilir.”

Kimse hareket etmedi. Gösterinin bitmesini istemiyorlarmış gibi davranıyorlardı. Regina, “Dışarı!” diye bağırdı-

ğında herkes trans hâinden çıkararak hareket etmeye başladı. Kendal'ın anne ve babası ağır adımlarla Regina'nın yanına giderken kapıya bir insan seli akın etti. Annemin ağır çantamı omuzlayıp Kraliyet Muhafızları'nın arkasından lideriyle konuşmak için ilerleyişini izledim.

Koklayanlar salondan çıkarken aniden durduklarında arkalarına dönüp bana baktı. Tekrar nefes aldıklarında, içlerinden biri inleyerek salonu terk etti.

“Tüyler ürpertici,” dedi Kendal kısık sesle. Aynı fikirde olmadığımı fark ettim. Ürkütücü olsalar da aynı zamanda büyüleyiciydiler. Yürüyüşleri fazlasıyla tuhaftı. Önlerine çıkan sandalyelerden, onları hissederek kaçıyor gibi görünüyorlardı. Beni ürküten bir şey varsa o da sahip oldukları ortak güçleriydi.

Regina bir parşömen parçası çıkardıktan sonra Kendal'la ikimizin yüzüne baktı. Keskin bir dille, “Kanamanız başladı mı?” diye sordu.

Sorusu üzerine gözlerim büyüdü. Bana özür diler gibi bir bakış attığında başımı sallamakla yetindim. Kendal bu soru karşısında utanarak boğazını temizleyen babasına bakarken yanakları kızardı, o da bu soruya başını sallayarak cevap vermişti. Erkeklerin yanında bu konu hakkında konuşmak burada uygunsuz bir davranıştı. Bu sadece kadınlar arasında konuşulan bir konuydu.

Regina Kendal'ın rahatsız olduğunu anlamış gibi özür dilediğini söyleyen bir şeyler mırıldandı.

“Hiç hamile kaldınız mı?” diye sorduğunda aynı anda başımızı salladık.

Jade Şehri'nde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmesem de bu-

rada genç kadınlar evlenene kadar bekâretlerini korurlardı. Buna rağmen bazı kızlar gizlice erkeklerle yatıyor olsa da bu konuşulmuyor, toplumda hoş görülüyordu. Bekâretinizin evlilikten önce bozulduğuna dair bir söylenti yayılırsa hiçbir saygın erkek sizle olmak istemezdi.

Parşömenin üzerinde bir şey işaretledikten sonra adlarımızı sordu, ardından ailelerimizle konuşmaya başladı.

“Kendal ve Arwen Drayken Elit Kraliyet Muhafızlarının koruması altında Jade Şehri’ne götürülecek ve kral seçimini yapana kadar orada yaşayacak.” Kendal heyecanla ciyaklamaya başladığında Regina konuşmasına kısa bir ara verdi. “Sizden uzakta geçirdikleri her ay için size yüz yeşim sikkesi ödenecek.”

Kendal’ın anne ve babasının yüzünde şaşkınlık belirdi, annemse sessiz kalarak gözlerini Regina’ya dikmişti.

Annem, “Peki kızımı krala satmak istemiyorsam ne olacak?” diye sordu korkusuzca.

Kaskatı kesildiğimi hissettim. Regina bu soru karşısında şaşırılmıştı. “Kimse onları *satmaktan* bahsetmedi, hanımefendi. Geçici yoklukları karşılığında size adil bir bedel öden—”

“Yeşim paralar karnımı doyurmaz. Kızım bir avcı, o olmadan ne bizim ne de bu kasabanın karnı doyar.” Annemin sesi zehir saçıyordu.

Söyledikleri doğru sayılırdı. Kasabanın tanınmış avcılarından biriydim, yemediğimiz etleri ya satıyor ya da takas ediyorduk. En son avladığım puma bize en az iki ay yeterdi. Yeşim sikkeler farklı şeyler için kullanılabilirdi, gerekirse Gypsy Rock’taki kasaba halkıyla yiyecek karşılığında takas edilebilirdi.

Regina anneme bakarak başını salladı. “Söyleyeceklerimi bitirmeme izin verirseniz size ödenecek bedelin içinde et, kuru meyve, mayalı ekmek ve iki haftada bir gönderilen çikolataların da dahil olduğunu öğrenecektiniz.”

“Çikolata mı?” Kendal’ın annesi neşeyle canlandı.

Annem sessizliğe büründü. Şüpheleri üzerine çekmeden üzerinde tartışabileceği hiçbir konu kalmamıştı.

“Kızlarınız Jade şatosunda asilzade muamelesi görecektir, bir hizmetçi kadrosu ve özel bir odaya sahip olacak.” Regina konuşmaya devam ettiğinde, annemin yüzünde mağlup bir ifade belirdi.

“Kızlarınızı kültürlerinden ve evlerinin konforundan uzaklaştırmak istemediğimiz için diledikleri hizmetçiyi yanına almalarına izin veriyoruz.” Annemle göz göze geldim. Adaline’in bu görev için yaşça uygun olup olmadığını merak ediyordum. Muhtemelen değildi. Hâlâ geceleri annemin ninnileriyle uyumaya ihtiyaç duyuyordu. Annem aklımdan geçenleri okuyormuş gibi başını hafifçe salladığında ben de başımla onu onayladım.

Bu durumda yalnız gitmek zorundaydım. Böylesi hepimiz için daha iyiydi. Kasabada hizmetçi diye bir kavram olmadığı için Kendal’ın da yalnız gideceğinden emindim.

Regina konuşmasını, “Evlilik teklifi durumunda tazminat paketiniz yenilenecek. Tüm şartları kabul ediyorsanız lütfen burayı imzalayın ve krallığa büyük bir hizmette bulunduğunuzu bilin,” diyerek tamamladıktan sonra çantasından iki küçük parşömen çıkardı.

Elindeki parşömenlerin ailelerimize verilmesini beklerken içindekiler yanında kalemle Kendal’la bana verildi.

Kendal'ın kalemi tutarken neden kızgın göründüğünü biliyordum, okumayı bilmiyordu. Bir terzi olarak buna ihtiyaç duymuyordu. Bense okuma yazmayı babamın ölümüne kadar kasaba katibinin yanında çıraklık yaparken öğrenmiştim. Annemin bir yıl boyunca patates hasadında yaşadığı sorunlar beni hayatta kalabilmek adına avlanmaya itmişti.

Burayı İmzalayın yazan kısmı işaret ettiğimde Kendal kalemi eline alarak büyük bir X çizdi.

Bir anlığına bakışlarımı Regina'ya çevirdiğimde onun da beni meraklı gözlerle incelediğini fark ettim.

İmzalamayı reddedersem ne olacaktı? Kasabamı hayal kırıklığına uğratmış olur muydum? Ya da ailemi?

Kral gelip beni eyerinin üzerine atıp zorla götürür müydü? Pek fazla seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Karşı koymama rağmen beni götürebilir, yeşim sikke ve yiyecek teklifini geri çekebilirlerdi. Böyle bir durumda ne yapardım?

Annemle göz göze gelmemeye çalıştım, reddetmem için yalvaran gözlerini görmek istemiyordum.

Belgeyi okuduğumda Regina'nın vaat ettiği her şeyi içerdiğini ve bizzat kral tarafından imzalanmış olduğunu gördüm.

Beş yüz yeşim sikke.

Kafamda hızlıca bir hesap yaptım. Geçinmek için ayda yaklaşık on beş yeşim sikkeye ihtiyacımız vardı. Beş yüz sikke, annem ve Adaline'in önümüzdeki üç kış boyunca sıcak bir evde tok bir şekilde yaşayabileceği anlamına geliyordu. Bu bizim için hayati bir önem taşıyordu. Sözleşmede her ay döngüsü için beş yüz yeşim sikkenin verileceği belirtilmişti, sadece bir aydan bahsedilmiyordu. Böylece oraya

gidip kralın Grim Hollow kızına kur yapmasını izler, yeşim sikkeleri ve mayalı ekmeklerimi kazanırdım. Sonra şişman ve zengin olarak evime geri dönerdim.

Kalemi kavrayarak kendimi teklifi reddetmeye ikna edemedim imzaladım. Berbat bir yazım vardı. Katiplik sınıfımdakiler kadar pratik yapmamış olsam da adımı okunabilir bir yazıyla yazmayı başarmıştım.

Arwen Novakson.

“Harika. Artık yola koyulmalıyız, hava kararmadan Gypsy Rock’a varmak istiyoruz.” Regina imzaladığımız sözleşmeleri önümüzden alarak çantasına koydu. “İstediğiniz her şeyi yanınıza alabilirsiniz. Ben hamala arabaları yükleteceğim.”

Sesindeki hayal kırıklığını gizleyemeyen annem, “Bugün 1 Mayıs! Akşam yemeğini birlikte yiyemez miyiz?” diye sordu.

Regina iç çekip anneme döndü. “Gerçekten çok üzgünüm, hanımefendi. Grim Hollow’dan buraya gelmemiz bir ay sürdü. Kraliyetle ilgili hiçbir şey beklemez.”

Bunun ardından acele etmemizi istercesine ellerini çırpınca odanın diğer ucuna doğru ilerleyen anneme doğru yürüdüm. Yanına vardığımda bana sırtını dönerek dışarı çıktı. Göğsümü kaplayan hüznün ve reddedilme duygusuyla onu takip ettim.

Regina ön kapıda duran arkadaşı Drayken’a, “Peşlerinden git, Nox,” dedi.

Bana güvenmediği için onu suçlamıyordum. Ben sahte bir av hikâyesiyle kaçırmaya çalışmıştım, annemse temkinli ve fazlasıyla tuhaf davranıyordu.

Kulübemize doğru ilerlerken tek kelime etmedik. Kapıya vardığımızda Nox, annem dışarıda beklemesini istediğinde kabul etti.

Nihayet odama vardığımızda yüz yüze geldik, annemin gözlerinden akan yaşları görünce kalbim paramparça oldu.

“Seni korumayı başaramadım,” dedi.

“Ne? Hayır.” Onu teselli etmek için yaklaştım.

“Anne, ben iyiyim. Grim Hollow’da benden güçlü olan bir kız var. Kral onunla evlenecek, beni görmeyecek ve yüzlerce yeşim sikkeye sahip olacağız!”

Annem çaresizlikle başını salladı. “Ya gücün her geçen gün artıyorsa? Ya yeniden muayene olduğunda Grim Hollow’daki kızıdan daha güçlü olduğun ortaya çıkarsa?”

Mırıldandım. “Kaçarım.”

Annem bana onaylamadığını belli eden bir bakış attı. “O Embergate’in Ejderha Kralı. Peşinden gelemeyeceği hiçbir yere kaçamazsın.”

Sözleri içimi ürpertti.

Annem bir adım öne çıkarak ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Sahip olduğun güç keşfedilmeye başlandığında, Ejderha Kralı’nın gücünden bile güçlü olduğunu fark edersen...”

“Anne bunun imkânsız olduğunu biliyorsun!” Delirmiş ve paranoyak bir ruh hâli içerisindeydi. Artık gerçekten korkuyordum.

Bana doğru eğilerek omuzlarımı sıktı.

“Beni dinle, Arwen. Eğer işler söylediğim gibi ilerlerse ve sahip olduğun büyü ona bir tehdit oluşturacak kadar güçlenirse seni öldürmemesi için onu kendine âşık et. Anladın mı?”

Beni öldürecek miydi? Sırf ondan daha güçlü olduğum için beni öldürür müydü? İsteddiği bu değil miydi? *Belki değildi.* Belki de sadece ona bir vâris verecek kadar güçlü olan bir kadınla evlenmek istiyordu ama o kadar da güçlü olmasını istemiyordu? Regina'nın daha önce dediği gibi hiçbir erkek kendinden güçlü olan bir kadınla evlenmek istemezdi. Belki de biyolojik annemin başına gelen buydu.

İlk kez gerçekten korkmuştum.

“Nasıl? Kralı kendime nasıl âşık edeceğim?”

Annem utanarak konuşmaya devam etti. “Bir kadın olarak vücudun bir erkeğin arzuladığı bazı şeyler yapabilir. Yanında olduğun her an bunu düşünmesini sağla fakat evlene ne kadar yanına yaklaştırma.”

Bu sözlerinden sonra yanaklarım kızarmıştı, kralla *yatmaktan* bahsediyordu.

Kendal bana bu konuyla alakalı *her şeyi* anlatmıştı. Her şeyi Gypsy Rock'ta çalışan, bizden iki yaş büyük ve sınır tanımayan teyzesinden öğrenmişti.

“Ah. Anladım,” diye mırıldandım utançla.

Onunla evlenmek mi? Ciddi miydi?

“İşler o noktaya gelirse onun istediği gibi güçlü bir kraliçe ol. Ona birçok vâris ver fakat seni sevdiğinden her zaman emin ol ki çocuk sahibi olma arzusu söndüğünde seni öldürmesin.”

Annemin verdiği öğüt kulağa çok sert geliyordu. Bunu yapmaya hakkı yoktu, öyle değil mi? Böyle bir şeyi hangi düzgün adam yapardı?

Kral Valdren hakkında duyduğum tek şey halkına karşı

çok nazik olduğu ve rahmetli eşi Kraliçe Amelia'yı her zaman el üstünde tuttuğuydu. Kaybettiği her çocuktan sonra ona şefkatle bakmış, herkes tarafından takdir edilmişti. Bu da kralın nazik biri olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Cinder Kasabası'nın kapıları ardında gizlenecek kadar mı nazikti?

Muhafızlarını üzerime salıp kılıcını çekecek kadar mı?

Sırf bir vâris istediği için kısa süre içinde evlenecek kadar mı?

Zihnimdeki düşüncelerden kurtulmak istercesine başımı salladım.

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. “Adaline... Ona veda etmeli miyim?”

Annem başını salladı. “Üzüntüsünden dolayı öfkelenektir. Ona bir not bırakman yeterli. İlk gıda sevkiyatıyla ona bir hediye gönderirsin.”

Başımınla onayladıktan sonra komodine doğru yürüyerek yırtık bir kâğıt parçasıyla kalem çıkardım. Kâtibin yanında geçirdiğim süre boyunca Adaline'le anneme okuma yazma öğretmişim.

Sevgili Adaline,

Seni Jade Dağı'ndaki tüm yeşim taşlarından daha çok seviyorum. Anneme iyi bak. Sana Jade Şehri'nden bir hediye göndereceğim.

Not: Yaramazlık yapma.

Sevgiler, Arwen

Sabah yaşadığımız tartışmadan sonra onu bu şekilde arkamda bırakmaktan nefret etsem de annem haklıydı. Çok öfkelenenecekti ve ben bu şehirden ağlayarak gitmek istemiyordum.

“Hanımefendi...” Muhafızın sesi geldiğinde annem inledi.

“Hem gelip kızlarımızı bizden koparıyorsunuz hem de onları hazırlayıp vedalaşabilmemiz için sadece iki dakika izin veriyorsunuz!” diye bağırdı. Adam hiçbir karşılık vermedi.

“Nazik ol, anne,” dedim.

Gerildiğini biliyor, Jade Şehri’ne gittiğimde başımı belaya sokup sokmayacağından korkuyordum. Önce Regina, şimdi de Nox annemin kaba olduğunu düşünerek hayatımı zorlaştırabilirdi.

Annemle birlikte yatağımın ayak ucundaki kışlık kürklerin bulunduğu sandığı boşaltarak içine daha kullanışlı eşyalar koymaya başladık. Jade Şehri okyanusa yakın olduğu için oraya kar yağmazdı. Eşyalarımı toplamaya başladığımda annem odadan çıktı. “Hemen döneceğim.”

Döndüğünde elinde hayatımda gördüğüm en muhteşem deri zırh vardı.

“Anne!”

Sırıttı. “Kendal’la bütün yıl bunun üzerinde çalıştık. Doğum günün için hazırlamıştık. Bunların hepsi avladığın hayvanların postlarından yapıldı. Her biri karnımızı doyurdu.”

Zırhı yatağın üzerine bıraktığında şaşkınlıkla yatağa oturdum. Özenle birbirine eklenmiş, parlak, yağlanmış bronz bir deriydi. Her bir parça farklı bir hayvana aitti. Koyu renkli

misk sıçan derisini ilk bakışta tanımıştım. Kendal’la annem onu korseli göğsün ortasına yerleştirmiş, Kendal girdaplar ve çiçekler oymuştu. Omuz kolçakları o kadar narindi ki dokunmaya korktum.

“Ben... Bunu alamam. Ya çalınır ya da benim yüzümden mahvolur. Bu çok güzel bir şey.” Kraliyet Muhafızlarının üniformalarından bile daha güzel görünüyordu. Üzerindeki süslemeleri daha detaylıydı.

“Saçmalama, müstakbel kraliçe olmak için yarışyorsun. Bunu en güzel şekilde taşıyacağından eminim.”

Sırıttım. “Haklısın. Hemen giyeyim mi?”

Annem başıyla onayladıktan sonra tunik ve pantolonumu çıkararak annemin yardımıyla oldukça dar olan avcı kıyafetini giydim. Düğmeli deri manşetleri, bel kemerinde yeşim paraları koymak için yapılmış uyumlu bir cüzdanı vardı. Sol kolumu biraz sıkısa da sesimi çıkarmadım. Annem mutluluk gözyaşları akıtarak beni izliyordu. Kendal Jade Şehri’nde sol dikişi gevşetmeme yardımcı olabilirdi.

“Harika,” diyerek kendi etrafımda döndüm.

Başıyla onayladı. Annem son birkaç saatte hayatım boyunca görmediğim duygusallığı gösterirken düğümlenen boğazını tuttu.

“Ben... Bugün kötü şeyler oldu, umarım kendini hâlâ kızım gibi hissediyorsundur,” dedi.

Öyle hissetmediğimi düşünmesi kalbimi kırmıştı. Bir anne doğum sırasında hayatını kaybettiğinde, bir teyzesinin ya da arkadaşın doğan bebeği sahiplenmesi sıra dışı bir durum değildi. O çocuk sevilir ve her şeyden habersiz mutlu bir şekilde büyürdü. Burada yaşanan şey farklı değildi, an-

nem tanımadığı bir kadına yardımcı olmuştu. “Ben *her zaman* senin kızın olduğumu hissedeceğim.” Duygularımdan dolayı konuşmakta zorlanıyordum.

“Arwen?” Kapı aralığından Regina’nın sesi duyulduğunda annem irkildi.

“Bu gece kalamaz mısın?” diye sordu. “Jade Şehri’ne hemen dönmek zorunda mısın?”

Uzanarak ellerini tuttum. “Belli ki tüm diyarı dolaşıp son olarak buraya gelmişler. Onlar da ailelerine kavuşmak istiyor.”

Annem başıyla onayladıktan sonra son bir kez sarılmak için beni kendine çekti. Bu ânın tadını çıkardım. Bu, gerçek annem olmadığını bilmeme rağmen aynı sevgiyi beslediğim kadınla yaşadığım içten bir kucaklaşmaydı. Birbirimizden ayrıldığımızda sandığı kucaklayarak dışarı çıktı.

Gülümsememe neden olan aksanıyla evin içinde, “Porter!” diye seslendi.

Saniyeler sonra uzun pelerinli bir adam yaklaşarak ağır sandığı zorlanmadan sırtına aldı.

Bunun sebebi büyü müydü?

Sandığı omzuna yükleyen adam kısa boylu ve sıskaydı, kesinlikle büyü olmalıydı. Jade Şehri’nde yaşayan güçlü ejderha halkı sihir gösterisi yapmaktan hoşlanırdı.

Annemin arkasından Kraliyet Muhafızları üyesi Nox’la birlikte duran Regina’nın yanına, kapıya kadar ilerledim. Göğüs plakasını incelediğimde tahminlerimin doğru olduğunu gördüm. Buraya sadece Kraliyet Muhafızları değil Draykenler de gelmişti.

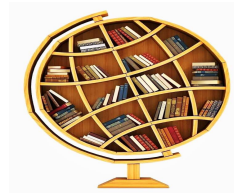
Kral kendisine uygun eşi bulmak için en seçkin ekibiyle gelmişti.

Bu neyden kaynaklanıyordu? Kendi halkı ona asla zarar vermek istemezdi. Sınırdaki Nightfall Kraliçesi'yle yaşanan çatışma sandığımdan daha mı ciddi idi?

Annem zar zor dizginlediği duygularıyla, “Seni buradan uğurlayacağım. Kasaba halkının önünde ağlamak istemiyorum,” dedi.

Başımı sallayarak ona son bir kez sarıldım ve çocukluğumun geçtiği evden ayrıldım. Arkamı dönerek ocakta kaynamaya devam eden güveç tenceresine bir kez daha baktım.

Bir hafta süren avlanmamdan sonra annemin yahnisinin tadına bile bakamamıştım. Jade Şehri'ndeki mutfak şefi diyardaki en başarılı aşçı olsa iyi olurdu, deliler gibi acıkmıştım.

“**H**arika bir zırh.” Regina dış görünüşümdeki değişikliğe şaşırmış görünüyordu. Sokağımdan yeni çıkmış, şehrin merkezinde duran at arabasına doğru ilerliyorduk.

Hüzünle, “Teşekkür ederim. Kendal’la annemin eseri,” diye cevap verdim. Onu sevsem ve idolüm olarak görsem de beni bildiğim ve sevdiğim her şeyden uzaklaştırmasından hoşlanmıyordum.

Şaşkınlığını fark ettiğimde Jade Şehri’ndeki terzilerin böyle bir yeteneğe mi sahip olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Regina’ya döndüm. “Annem adına özür dilerim. Bazen fazla korumacı davranıyor.” Ona ve Nox’a karşı sergilediği cesur tavırdan utanmıştım.

Sandığımı iki kraliyet atının bağlı olduğu siyah arabaya yükletirken, “İyi anneler öyledir,” diye karşılık verdi. Kapıda üzerlerinde Draykenlerin bulunduğu bir düzine at bizi bekliyordu. Atların hepsi siyah, kuyrukları örgülüydü. Bir gün Kraliyet Muhafızları gibi ata binmenin hayalini kuruyordum. Belki Jade Şehri’nde ata binmeyi öğrenebilir, kral bir vâris sahibi olmakla meşgulken vaktimi daha verimli şeylere harcayabilirdim.

Kralı düşündüğümde gözlerim muhafızların üzerinde gezindi bakışlarım kapüşonlu birine takıldı.

Kasaba halkı kraliyet ailesiyle burun buruna olduklarından habersizdi.

Kasabanın fırıncısı Bayan Holina ve Naomie öne atılarak bize bir paket takdim etti.

Fısıldayarak, “Size her zaman evinizi hatırlatması için,” dedi Naomie.

Bayan Holina iki adet sıcak biberiyeli ekmeği önümüze ittiğinde ağzımın sulandığını hissettim. Bir, iki ay sonra geri döneceğimizi bilsem de buradan ayrılmak zor geliyordu. Gerçek bir veda gibi hissettiriyordu.

“Teşekkür ederiz.” Bayan Holina ve Naomie’yle vedalaştıktan sonra arabaya bindik. Jade Şehri’ne giderken içinde bulunduğumuz araba görkemli bir at arabasından ziyade sıradan bir at arabasıydı. Bindiğimiz bu arabanın dışı siyahtı, üzerinde yeşim taşları ve kakmalar vardı, arabanın içiyse en az dışı kadar güzeldi. Duvarlar yeşil kadifeyle kaplı, koltukları yumuşacık ve rahattı. Her koltuğun üzerinde küçük bir sepet dolusu taze meyve ve bir matara dolusu su bulunuyordu. Bunların yanında sıcakta ferahlamak için mor ipekten yapılmış akordeon el yelpazeleri duruyordu.

Kendal kaptığı çarkıfeleği ağzına atarken, “Buna alışabilirim,” dedi.

Gülümseyerek Naomie’nin bana verdiği pakete sarıldım. Ellerimde ağırlığı hissederek kâğıdı sıyırdığımda şaşkınlığımı gizleyemedim.

Paketin içerisinde büyük bir şişe sandal ağacı yağı vardı. Bu çok düşünceli ve cömert bir hediye idi. Kendal

Naomie'nin ellerinde tuttuğu sandal ağacı yağı hediyesi karşısında duygulanmıştı.

“Evimizi özleyeceğim,” dedi Kendal. Başımla onayladım.

At arabası hareket etmeye başladığında, “Yakında döneceğiz,” diyebildim.

Kendal kaşlarını çattı. “Umarım dönmeyiz. Umarım kral beni seçer ve buraya bir daha asla geri dönmek zorunda kalmam.”

Ah.

Muhtemelen aynı duyguları paylaşmam gerekiyordu ama öyle hissetmiyordum. Grim Hollow'daki kızı ya da Kendal'ı seçmesini umuyordum. O zaman buraya dönebilir, hayatıma kaldığım yerden devam edebilirdim.

Geceyi geçirmek üzere Gypsy Rock'ta durduk. Uzun süren yolculuk kıçımın uyuşmasına neden olmuştu. Yolculuğumuz üç gün sürecek olmasına rağmen Gypsy Rock'ta kalmayı kum tepelere tercih ettiğim için söylenmeyecektim.

“Hanımlar, tavernada bize ortak bir oda ayarladım,” dedi Regina. “Umarım sizin için bir sakıncası yoktur. Jade Şehri'ne ulaşana kadar odada bir muhafız bulunmadan uyumanız oldukça tehlikeli.”

Kendal ile başımızı salladık. Seyahat ederken sıkça yaptığımız gibi bir ahır ya da arabanın içinde uyumaya alışık olduğumuz için bu konuda herhangi bir sorun yaşamazdık.

Tavernaya ulaştığımızda arkama bakarak Drayken'in diğerlerinin atlarını ahıra yerleştirdikten sonra seyisle konuşmasını izledim. Kral kapüşonunu çekerek kimliğini gizle-

meye devam ediyordu. Kendal'ın kralın varlığından haberi yoktu ve ben de konuyu açmayı düşünmüyordum. Kimliğini gizli tutmasının elbette bir nedeni vardı, bundan bahsederek onu tehlikeye atmak istemiyordum. Daha önce bana kılıcını çekerek pislik yapmış olsa da ölümüne neden olmak istemezdim. Eğer gizlenme gereği duyuyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı.

“Hadi bakalım. Akşam yemeği vakti,” dedi Regina. Dikkatimi toplayarak mahcup bir şekilde gülümsedim.

Tavernaya girdiğimizde burnuma nefis bir güveç kokusu doldu. Ağzım sulanmıştı, akşam yemeğine kalmamızı umuyordum. Avladığım pumayı sırtımda taşımış, dereden geçerek eve ulaştırdıktan sonra bir et yahnisini hak etmiştim. Kendal'la arabadaki meyve ve ekmeklerden biraz yemiş olsak da bir haftalık yolculuk beni fazlasıyla acıktırdığı için et yemek istiyordum.

Garson elinde bir sürahi birayla yanımıza geldi.

Regina'ya, “Dönmüşsünüz. Akşam yemeğinizi yine özel salonda mı yemek istersiniz, tatlım?” diye sordu. Regina başını sallamakla yetindi.

Cinder Kasabası'na yaptıkları seyahat sırasında buraya uğramış olmalılardı.

Grubumuz içeri doluşmaya başladığında tüm gözler yavaşça bize doğru kaydı, Kraliyet Muhafızlarının fısıltıları odayı doldururken insanlar sessizliğe bürünmüştü.

Masaların etrafından dolandık ve şişman garson kızı takip ederek sallanan salon kapılarından geçip özel yemek salonuna giriş yaptık. Odada en az yirmi kişinin sığabileceği büyüklükte bir masa vardı.

Regina, “Erkeklerle bal likörü, hanımlara su,” dediğinde barmen başını sallayarak odadan çıktı.

Gülümsedim. “Ara sıra güzel bir bal likörünün tadını çıkarmayı severim.” Özellikle böyle gergin günlerde.

Arkamdaki Kraliyet Muhafızlarından birkaçı kıkırdarken konuştuklarımı duymalarını istemediğim için gerildim.

Regina’nın bakışları ciddileşti. “Embergate’in kraliçe adaylarından biri olarak meyhanede bal likörü içmen uygun-suz bir davranış olur. Onun yerine sana biraz şarap getirebilirim.” dedi.

Başımı sallayarak Regina’nın teklifini kibarca reddettim. “Gerek yok.” Bu görgü kuralları dedikleri şeyi anlamıyordum. “Kraliçe adayı” lafını duymaya asla alışamayacaktım. İçki içmeye bayılmıyor olsam da bu durumda geri adım atmak istemedim.

Garson kız bir tepsi bal likörüyle döndüğünde adamların alkışlarını güler yüzle karşıladı.

Kız odadan çıktığı an avcılardan biri bakışlarını belimdeki av bıçağına dikti. “O av bıçağını hiç kullandın mı, küçük hanım?” diye sorarken devasa kupanın sapını kavramıştı. Parmak eklemleri vücudunun tamamı gibi yara içindeydi. En az kırk kış yaşında olmalıydı. Derisi tabaklanmış deriye benziyordu, uzun yıllar güneşin altında kaldığı belli oluyordu.

Bana küçük mü demişti?

Bana değil, Adanline’e küçük diyebilirdi. Av bıçağımı çıkarıp masaya vurduğumda bıçak ezik ve yontulmuş masaya saplandı. Üzerinde hâlâ pumanın kanı vardı. “Doğrusunu söylemek gerekirse daha dün kullandım.” Yüzüne bakarak gururla sırtıttığımda duruşunu dikleştirdi.

Muhafızlardan biri sırtına vurup güldü. “Ne olursa olsun genç ve güzel kadınları asla küçümseme. Bunu eski karımdan öğrendim.”

Bütün masa kahkahalara boğulduğunda rahatlardım.

Adam sırtarak, “Pekâlâ, bıçağını alabilirsin küçük hanım. Saygı duyuyorum,” diye cevap verdikten sonra bir bardak bal likörünü tek yudumda içti.

Bıçağı masadan çıkararak masanın ucunda oturan Kendal’ın yanına gitmeden önce kılıfına yerleştirdim.

Kralın tam karşısında oturduğunda ne kadar çok konuştuğuna bakılırsa kiminle oturduğunun farkında değildi. Yüzünü gizleyen kapüşonunu iyice çekmiş, bu yıl yaşadığımız baskınları ve kralın bu konudaki kayıtsızlığının ne kadar korkunç olduğunu anlatan Kendal’ı sabırla dinliyordu.

Boş duran tek sandalyeyi çekerken keyiften sırtıttım. Oturmaya karar verdiğim sandalye masanın başında, kralla Kendal’ın yanında duruyordu. Bakışlarımı yüzünü ustalıkla gizleyen Drae Valdren’e diktim, daha doğrusu dikmeye çalıştım.

Kendal’a katılarak, “Kral Cinder’ı kendi topraklarından saymıyor gibi görünüyor. Bizi diğer bölgeleri önemseyemediği gibi önemsemediği kesin,” dedim.

Kralın vücudunun gerildiğini görünce sırtışıma engel olamadım.

“Tabii ki *seni* suçlamıyoruz. Sen görevlerini yerine getirmeye devam et,” dedi Kendal, yanındaki muhafıza dönerek konuyu ata binmeye getirmeden önce.

Kral bana yaklaşmak için dirseklerinin üzerine doğru eğildi, boğazımı rahatlatmak için güçlü bir şekilde yutkundum.

“Kral en seçkin Kraliyet Muhafızlarını Cinder Kasabası’nda bir eş bulmak üzere gönderdi. Eğer bu yaptığı Cinder halkını sevdiğinin bir kanıtı değilse diyecek bir şeyim yok.” dedi.

Gözlerimi ona dikerek öne doğru eğildim. “Kralın Cinder halkını sevdiğini mi söylüyorsun? O hâlde arada bir bizi ziyaret etse nasıl olur? Hiç uğramıyor, sebebi de Cinder’ın küllerini pahalı çizmelerinin üzerinde görmek istememesi.”

Masa sessizliğe gömüldüğünde kendimi bal likörüyle boğmak istedim. Bu nefretin sebebi neydi? Daha bir kış önce karısını ve çocuğunu kaybetmiş zavallı adama korkunç şeyler söylüyordum. Öte yandan söylediklerimde *haklıydım*. Cinder Embergate’in en kirli, en fakir ve en çekici olmayan bölgesiydi ve kral oraya hiç uğramamıştı.

“Cinder halkının kralı ağırlamak için yapmak zorunda olduklarını biliyor musun?” diye sordu.

Kalbim göğsümde deli gibi çarparken konuşmayı başlattığıma anında pişman olmuşum. Masadaki muhafızlar aralarında fısıldaşıyordu ama birçoğunun konuşmamızı dinlediğinden emindim.

Başımı bilmediğimi belirtircesine iki yana salladım.

“Sokaklar taze çiçeklerle donatılmalı. Ona ve tüm Kraliyet Muhafızlarına taze ekmekler, meyveler, etler ve peynirler takdim edilmeli. Krala özel hamam kapatılarak isteklerine uygun hâl getirilmeli. Sadece ona ait kalacak bir yer ayarlanmalı. Halk onu hediyelerle karşılamalı ve övgüler yağdırmalıdır. Kralın Cinder gibi fakir bir yeri ziyaret etmesi bencilce bir davranış olurdu. Bu onların rezervlerini tüketir, kalplerinin katılaşmasına neden olurdu.”

Konuştugu süre boyunca hareketsizce kalakaldım.

Bu yüzden mi duvarların ardında gizleniyordu? Kimse tarafından fark edilmek istememesinin sebebi halk tarafından abartılı bir şekilde karşılanmasını engellemek miydi?

Ölmeyi diledim.

Utançla, “Özür dilerim,” diye mırıldanıp başımı öne eğdim.

Salonun kapıları açıldığında garson kız devasa bir güveç tenceresi ve bir yığın kâseyle yemek salonuna girdi.

“Pekâlâ canlarım, yol yorgunlarına biraz taze tavşan yah-nisi getirdim.” Devasa tencereyi yere koyarak üzerinde eli-ni gezdirmeye başladı. Avcundan bir alev çıkararak yahniyi ısıtışını büyük bir hayranlıkla izledim. Evimden sadece bir günlük mesafede olsak da buradaki sıradan halkın bizden daha güçlü bir büyüye sahip olduklarına emindim.

Bize servis yapmaya başladığında aklımda kralın sözleri dönüp duruyordu. Kralın bunca zamandır bizi ziyaret etme-miş olmasının nedeni halkı rahatsız etmemekken, Cinder’da yaşayan kaç kişinin kraldan nefret ettiğini düşünüyordum.

Yine de baskınlarda halkın yanında olduğunu gösterebi-lirdi.

Tam olarak tadını çıkaramasam da güveç harikaydı. Aldı-ğım her lokmada kapüşonlu adamın gözlerini üzerimde his-sediyordum, keyif almak pek de mümkün değildi. Kendal ile sessizce otururken Draykenler yemeklerini yiyip bir şeyler içti ve konuşmaya devam ettiler. Anlattıkları hikâyeler “bir hanımefendinin yanında uygunsuz” olduğu için, Regina on-ları birkaç kez uyarmak zorunda kalmıştı. Doğrusunu söy-lemek gerekirse ben kanlı av hikâyelerinden ya da geçmişte yaşanan saldırılardan etkilenmiyordum ancak Kendal bu

durumdan hoşlanmıyordu. Elini karnına götürerek yüzünü buruşturdu.

“Babanın ejderha büyüü yaptığı doğru mu, Kendal?” diye sordu kral gizlendiğı kapüşonunun altından.

Kendal ona kuşku dolu gözlerle baktı, yemek yerken bile kapüşonunu neden indirmediğini merak ediyor olmalıydı.

“Evet, istediğı zaman küçük bir ateş topu oluşturabiliyor. İlkbaharda Cinder Kasabası Yedek Ordusu’yla birlikte akıncılarla savaşıyor,” dedi gururla. Çorbası soğuduğunda, onu ısıtmak ve yeteneklerini sergilemek için avucundan ateş çıkarmıştı.

Ben bunu bile yapamıyordum.

Babası çeyrek Elf’ti ve bazı iyileştirme yeteneklerine sahip Bay Korban’dan sonra kasabadaki en güçlü kişilerden biriydi. Kendal’ın genelde sarhoş olan babası bizi geçmişte birçok akıncı saldırısından kurtaran ateş toplarını yaratma yeteneğine sahipti. Bu kadar güçlü bir büyüye sahip olmasına rağmen tavernanın zemininde sızıp kalan biri kimsenin işine yaramazdı. Elbette bunu dile getirmeyecektim. Bu Kendal’ın ailesiyle övündüğü anlardan biriydi ve bunun tadını çıkarmasına izin verecektim.

O konuşurken soğumuş güvecini yiyen, büyülü biri olmaktan başka bir şey yapmadım.

Kral, Kendal’ın ona bir vâris verebilecek kadar güçlü olmasından memnun olmuş gibi, “Bu harika,” dedi ve sonra bakışları bana döndü. “Peki senin sihrinin kaynağı kim?”

Bembeyaz kesildim, vücudumdaki kaslar kaskatı olmuştu.

Elbette beni doğuran kadının safkan bir ejderha olduğunu ona söyleyemezdim.

“Babamdan,” diye mırıldandım. “Ancak ne yazık ki o kadar güçlü değil.” Amacım Kendal’la ya da Grim Hollow’dan gelen kızla daha fazla ilgilenmesini sağlamaktı. Yalanın konusunu alabildiğini bilsem de annemin bana söylediklerini hâlâ tam olarak sindirememiştim. Babam hâlâ öz babamdı, yalan söylüyormuş gibi hissetmiyordum. Annemden ayrı kaldığım süre anlattığı hikâyenin etkisini azaltıyordu. Yine de gardımı indirmek istemiyordum.

Keşke kralın yüzünü görme şansım olsaydı. Kaşlarını çatmış mıydı? Yoksa beni şaşkınlıkla izlemekle mi yetiniyordu?

Regina sinsice, “Koklayanlar senin Kendal’dan daha güçlü olduğunu söyledi,” diyerek planlarımı alt üst etti. “Anlaşılan ailesi hakkında yeterince bilgiye sahip değil.”

Kızgınlıkla ona baktım fakat o, gözlerini krala dikmişti.

Kendal yanımda kıpırdanmaya başladı. “Daha önce Jade Şehri’ne hiç gitmedim. Orada kıyafet üretimine odaklanan bir üniversite olduğu söyleniyor, doğru mu?”

Kendal’a beni bu durumdan kurtardığı için borçlanmışım.

“Doğru.” Kralın bakışlarını üzerimde hissediyordum, yüzünü görememek sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

“O kapüşonun altında terlemiyor musun? Yemek yerken çıkarabilirsin herhâlde?” dedi Kendal.

Kendal sıradan biri olsa da aptal sayılmazdı. Yemek boyunca kapüşonla oturması oldukça tuhaftı, onun önemli biri olduğunu anlamış gibi soru yağmuruna tutmaya başlamıştı.

Masadaki adamlar sessizleşerek bakışlarını krallarına çevirdiler.

Aniden, “Yüzünde korkunç bir bozukluk var, Kendal,” dediğimde masadaki birkaç adam kıs kıs gülmeye başladı.

Kendal, tüm hanımefendiliğiyle karşılık verdi. “Ah, çok özür dilerim.”

Bütün yemek boyunca üzerimde hissettiğim gözler aniden sarılaştı ve kapüşonun altından siyah dumanlar sızmaya başladı.

Donakaldım.

Regina hızlıca ayağa kalkarak sandalyesini geriye doğru itti. “Pekâlâ. Harika akşam yemeğimizin sonuna geldik. Bu hanımları yataklarına götüreceğim, yarın yorucu bir gün olacak.”

Kendal ayaklandı, yüzündeki endişeye rağmen reveransını ihmal etmedi. “Yemek için teşekkür ederim.”

En son kalkan bendim. Kapüşonun altından gözlerini bana diken bir çift sarı göze sert bir bakış attım. “İyi geceler,” demeyi başarabildim ve arkamı dönüp Regina’yla Kendal’ın arkasından yemek salonundan çıktım.

Müstakbel eşi olmamı istememesi için benden nefret etmesini mi hedefliyordum yoksa ondan gerçekten hoşlanmıyor muydum, emin değildim.

Belki de ikisinden de birazcıktı.

Ortak odamıza yerleştikten sonra banyoya giderek temizlendim. Naomie'nin banyosunda olduğu gibi benimkinde de sıcak suyun akıyor olmasına şükrederek temizlendim ve yatağa girdim. Geçtiğimiz hafta boyunca ya sert toprak üzerinde ya da mağaralarda uyumuştum. Bu yattığım ilk yumuşak zemindi, başımı yastığa koyduğum gibi uyumuştum.

Ne yazık ki rüyamda kapüşonun içinden bana bakan iki sarı gözü görmekten kaçamamıştım.

Gece yarısı kapının çalmasıyla uyandım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken göz kapaklarım içimi kaplayan korkuyla açılmıştı.

Boğuk bir erkek sesi, "Regina!" diye bağırdı.

Uyku sersemliğinden görüşüm bulanıklaşmıştı, odayı aydınlatan tek şey ay ışığıydı. Regina'nın hızlı adımlarla kapıyı savurarak açtığını zar zor görebildim.

"Ne oldu?" Regina da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ahıra gidin." Gelen Nox'tu. Ben doğrulmaya çalışırken odanın içine göz attı. "Nightfall ordusu Büyük Nehir'i geçerken görülmüş. Kral emirlerinizi bekliyor." Muhafız hızlı

ama nazik bir dille derdini anlatmaya başladığında, damarlarımdaki kan buz kesmişti.

Nightfall ordusu Embergate'e mi *girmişti*?

Bu... düpedüz bir savaş ilanıydı.

Gözümdeki son uyku kırıntısı da beni terk edince, ayağa kalkarak derin uykuda olan Kendal'ın yanına koştum. "Kendal, uyan." Onu sarsarak uyandırdığımda yatağında inleyerek doğuldu ve donuk gözlerle yüzüme baktı.

"Neler oluyor?" Kendal'ın uykulu sesi odaya yayıldı.

"Nightfall ordusu... saldırıya geçmiş sanırım." Aslında söylediklerimden pek emin değildim ama başka hangi sebeple topraklarımıza girmiş olabilirlerdi ki? "Kralla birlikte buradan gitmeliyiz, hemen."

"Kral mı?" diye cırladı.

Ah, doğru. Bunu bilmiyordu. *Eyvah!*

"Hemen giyinin," diye emretti Regina.

Ben deri avcı takımımı, Kendal ise günlük elbiselerinden birini giydi. İki dakika içinde aşağı indik ve ahırlara doğru ilerlemeye başladık.

Kral oradaydı. Kapüşonunun altında gizlenmiyor, geniş ahırda volta atıyordu. Yanına ulaştığımızda Kendal reverans yaptı. "Ekselansları."

Kral başıyla selam verdikten sonra Regina'ya dönmenden önce bana kısa bir bakış attı. "Ne yapmamız gerektiğini söyle."

Vay canına, Regina gerçekten ordusunun liderliğini mi yapıyordu? Bu çok havalı bir şey olsa da bunun üzerinde duracak vaktim yoktu. Nabzımın giderek hızlandığını hissediyordum.

Regina başıyla onayladı. “Büyük ihtimalle yeni bir eş aradığınız Nightfall Kraliçesi’nin kulağına gitmiş. Bir vârisinizin olmadığını biliyor. Sizi öldürmeye çalışacaktır.”

Bu bir suikast girişimi miydi?

Kendal bayılmak üzereymiş gibi ayaklarının üzerinde sallanmaya başlamıştı. Her ihtimale karşı yanına yaklaştım.

Kral, “Hepsinin üzerine ateş püskürterek onları diri diri yakmalıyım,” diye hırladı.

Burnuma yoğun bir duman kokusu doldu. Muhtemelen ağzından ve burnundan dumanlar sızıyordu ama karanlık ahırda bunu görmek imkânsızdı.

“Bunu yapamazsınız, Kralım. Nightfall ordusu büyüdeki eksikliklerini yeni teknolojiyle iyileştiriyorlar. Sizi metal mermilerle vuracaklarını biliyorsunuz.”

Tüylerim diken diken oldu. Nightfall Kraliçesi’nin çeşitli icatlarını duymuş ama hiç görmemiştim. Oka benzeyen sivri metal mermiler mi kullanıyorlardı? Yoksa daha kötü şeyler mi? Basit bir ok Ejderha Kralı’nı öldürmeye yetmeyeceği için daha fazlasına ihtiyaç duyuyor olmalılardı.

Kral Valdren kısık ve akıllara kazınan bir sesle homurdanmaya devam ederken, Regina yanına yaklaştı. “Yapmanız gerekeni biliyorsunuz.”

Yüzünü zar zor aydınlatan meşale, bakışlarındaki kararlılığı görmemi sağladı. “Seni ve Drayken’i bu savaşta yalnız bırakmayacağım.”

Regina kahkahalara boğulsa da kral sakinliğini korudu. Regina, parmağıyla onun göğsünü dürterek, “Bu bizim işimiz,” dedi. Devam ederken öfkesine yenik düştüğü belliydi. “*Lordum,*” diye hırladı. “Benim bu yolculuktaki görevim sizi

ve kadınları korumak. Karşılığında *planıma* güvenmenizi istedim. Sözü'nün eri bir adam olduğunuzu düşünüyorum.”

Regina'nın bu yönünü görmek hoşuma gidiyordu, güçlü ve cesur bir kadındı. Yapabildiğim tek şey ona imrenerek bakmaktı.

Kralın dudaklarından hayal kırıklığını belli eden bir ho-murtu çıkarken gözleri sarıya döndü. Delici gözleri beni bulduğunda, ruhumu delip geçtiğini hissettim.

Ve sonra, soyunmaya başladı.

Bu da ne?

Önce metal omuz kolçağını ardından da göğüs zırhını çıkarıp Regina'ya verdi. Siyah ejderha derisinden yapılmış olan üstünü çıkararak karnını sergilediğinde şaşkınlık ve hayranlıkla olduğum yere mihlanmıştım.

Sonunda konuşmayı başardım. “Sen... Ne yapıyorsun?”

Regina çıkardığı kıyafetleri toplayarak bana döndü. “Kralla birlikte Jade Şehri'ne uçacaksınız. İstila alarmı verilecek.”

Uçmak mı? *Uçmak* demişti. Kral...

Ne olduğunu anlamaya başladığımda göğsüm sıkıştı. Ejderha Kralı hayvan formuna dönüşerek uçacaktı!

Aynı anda hem heyecanlanmış hem de dehşete kapılmıştım.

Kral pantolonunu indirdiğinde, yanımda duran Kendal'ın bakışlarını takip ettim. Kendal bir süre sonra bayıldı. İleri atılarak onu yere düşmeden kucakladım.

“Lordum, bu zavallı genç köylü kızlara kalp krizi geçireceksiniz.” Regina üzerinde iç çamaşırından başka bir şey bulunmayan kralı uyardı.

Bronzlaşmış vücudu mükemmel görünüyordu. Bir gram yağ bulunmayan vücudundaki kaslar ince bir deriyle kaplanmış gibiydi. Kollarında kılıç ve oklardan kaynaklandığını düşündüğüm büyük yaralar, küçük çukurlar vardı. Kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da gözlerimi vücudundan alamıyordum. Daha önce hiç çıplak bir adam görmemiştim.

Regina'nın sözleriyle bize sırtını dönerek iç çamaşırını çıkardı.

Tanrı'ya şükür:

Drae Valdren'in çıplak poposunu görmek tüm vücudumu bir sıcaklıkla kapladı.

Regina'nın bakışları beni bulduğunda başını hafifçe eğdi. "Bu durumu lütfen maruz görün. Bu acil bir durum."

Başımı salladım, kalbim göğsümden fırlayıp ayaklarımın dibine düşecek gibiydi. Bu durumun uygunsuz olduğunu düşünmedim, Embergate Kralı'nı çıplak görmenin verdiği heyecan hoşuma gitmişti.

Buradan nasıl çıkacağımızı sormak üzereyken kral kısık bir inilti çıkardı. Hızlıca kendimi toparlamaya çalıştım. Cenin pozisyonunda yere düşerken bakışlarımı yeniden çıplak vücuduna kayd.

Bronz teninin parlak siyah ejderha pullarına dönüşmesini hayretle izledim. Sırtından çıkmaya başlayan yumrular birer sarmaşık gibi uzamaya başladığında, boğazımdan istemsiz bir inilti kaçtı.

Regina kılıcını çekerek, "Daha hızlı olmalısınız kralım. Nightfall ordusu yaklaşıyor," diye başka bir uyarıda bulundu.

Nasıl daha hızlı olabilirdi ki? Bu kralın kontrolünde olan bir şey miydi?

Kralın ejderhaya dönüşebilme yeteneğinden haberdardım. Onun ejderha büyüüne sahip olanlarımız arasında bunu yapabilen tek kişi olduğunu bilmekle buna kendi gözlerimle şahit olmak çok farklı şeylerdi.

Sırtında bulunan siyah asma benzeri çıkıntılar derimsi kanatlara dönüşürken başımın döndüğünü hissettim. Kendal gibi bayılacağımdan korktum. Vücudu irileşti, dört ayak üzerine kalktı ve elleri birer pençeye dönüştü.

“Bu gibi durumlar için eyerini getirdim.” Regina arabamızın bulunduğu ahıra koşarak üzerinde sepet olan deriden yapılmış siyah, devasa bir eyer çıkardı. Ejderhaya dönüşen kralın etkisinde kaldığım için kollarımdaki Kendal’ı unutmuştum.

Kendal, ayıldığında ahırın ortasında duran sarı parlak gözleri ve tüten burun deliklerine sahip ejderhayı görünce bir kez daha bayıldı.

Regina bakışlarını Kendal’a çevirdi. “Dayanıksız.”

Kendal’ı savunmak istiyordum ama Regina haklıydı. Kan gördüğünde hemen midesi bulanıyor, bayılıyordu.

Kralın dönüştüğü ejderha formuna hayranlıkla baktım. Jade Şehri’nde yaşayanlar onu sıkça uçarken görüyor olmalıydı ama geldiğim yerde böyle bir güç gösterisi sadece anlatılırdı. Karşımızda duran ejderha boyu üç metreyi aşan, kas ve pullardan oluşan devasa bir kütleydi. Kuyruğu yana doğru kıvrılmıştı. Kısa bir süre kuyruğunun ucunda bulunan keskin sivri uçları inceledim.

Regina ve diğer iki muhafızının kralın sırtına devasa eyeri bağlamalarını izlerken bir yandan da bize ilerlememiz gerektiğini söylüyorlardı.

Bağladıkları eyer üzengileri, sepete benzeyen bir eyerdi. Sepete bindiğimizde Kendal'ın ayaklarımın dibinde dinlenmesine izin verdim.

Regina belime bir kayış bağlarken, "Havada takla atmak zorunda kalırsa diye," açıkladı.

Ne dediğinin farkında mıydı? Baş aşağı uçmaktan mı bahsediyordu?

Hâlâ baygın olan Kendal'ın kemerini bağlarken Ejderha Kralı'nın omzunu sıvazlayarak, "Hızlı uçun ve acilen takviye gönderin," dedi.

Kral ona bakıp başını salladıktan sonra ahırın çıkışına yöneldi. Sepetin içinde sağa sola savrulurken kenarlarını sıkıca kavradım. Yürüyüşü beklediğimden çok daha farklıydı. Ayaklarımın dibinde yatan Kendal bu itiş kakışla uyandığında panikle yüzüme baktı.

Korkup tekrar bayılmamasını umarak, "Kralımız ejderhaya dönüştü ve bizi sırtında Jade Şchri'ne götürüyor," dedim hızlıca.

Zavallı kız gözlerini kocaman açarak bakışlarını bana kilitledi, korkudan altdudağı titrerken başını salladı. Kendal kırılğan bir yapıya sahipti. Yaşadığımız şeylerin sınırlarını fazlasıyla zorladığının farkındaydım.

'Bekle, birazdan yükseleceğim.' Kralın sesi zihnimde yankılanırken gözlerim irileşti.

'Sen... Sen zihin konuşması yapabiliyor musun?' diye düşünürken cevap verip vermeyeceğini düşündüm.

'Karşında tüm ejderha halklarının kralı var. Halkımla iletişim kuramadıktan sonra ejderha formumun ne anlamı kalır?' Cevabından sonra havalandı.

Yerden destek alarak havalandığında Kendal ile aynı anda çığlık attık. Kanatları hızla açılırken rüzgâr bedenimi sarmış, saçlarımı savurmuştu.

Gypsy Rock üzerinde yükselirken Regina ve atların üzerindeki Kraliyet Muhafızlarına baktım. Embergate'i daha önce kuş uçuşu görmemiştim. Güneş yeni doğuyor, turuncu ışıltılar araziye yayılmaya başlıyordu. Gözlerimi kıstığımda uzaktaki Cinder Kasabası'nın sazdan kapılarını görebiliyordum.

İnanılmaz bir deneyimdi.

“Yere inmek istiyorum!” Kendal çığlık çığlığıydı. Sesindeki dehşeti duymamak mümkün değildi.

Biraz daha yükselmek, kanatlanıp uzak diyarlara gitmek istiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

“Vay canına!” Kral sola dönerek Jade Şehri'ne doğru uçmaya başladığında içimdeki sevinç çığlıklarına engel olmakta zorlanıyordum. Sabahın serin havası tenime değip uzun sarı saçlarımı savururken gülümsedim.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en tarifsiz deneyimdi. Sevinç çığlıkları atmak üzereyken kraliçenin ordusunu fark ettiğimde içimi bir korku kapladı. Doğan güneşte parlayan yüzlerce metal nokta, birazdan yaşanacak olan korkunç şeylerin habercisiydi.

Kendal yaşadığı korkuyla inledi. Yüzünü sepetin zeminine bastırdığımda ayaklarımın dibinde bir top gibi kıvrılıp tutundu. Uzanıp sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalıştım ancak zihnimdeki görüntülerden kurtulamıyordum. Kraliçenin ordusu yaklaşıyordu.

Jade Şehri'ne uçarak varmamız ne kadar sürerdi? Kral orduyu zamanında harekete geçirebilecek miydi? Jade Şeh-

ri'nden Gypsy Rock'a kadar tüm yolu at üzerinde gitmeleri gerekiyorsa bu imkânsızdı.

Bize yaklaşan bir grup büyük kuşu gördüğümde kaşlarımı çattım, ordunun üzerinde uçuyorlardı. Beni asıl endişelendiren şey kuş kanatlarının güneş ışınlarıyla aşağıdaki adamlar gibi parlamasıydı.

Bu kuşlar metalden miydi?

Kral Jade Şehri'ne doğru sola yöneldiğinde kuşları inceleyebilmek için başımı eğdim.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Yaklaştığımızda ne kadar devasa olduklarını fark ettim.

'*Ekselansları,*' diyerek yeniden öne doğru eğildim. Nasıl yapmam gerektiğinden emin olmadığım için düşündüğüm şekilde ilerlemeye karar verdim.

'*Ne oldu?*' diye sorarken bizi daha hızlı ve sert bir şekilde uçurdu.

Düşündüklerimin doğru olup olmadığından emin olmadan bir kez daha arkamıza baktım. '*Arkamızdaki yarım düzine kuşu görebiliyor musun?*' diye sordum.

Dev ejderha kafasını hızlıca arkaya çevirdi ve öne bakmadan başını salladı. '*Görüyorum.*' Ses tonundan dikkatinin dağıldığı, konuşmalarımdan rahatsız olduğu belliydi.

Av bıçağımı kılıfından çıkarıp elime aldım, ayaklarımın dibinde yatmaya devam eden Kendal'ı korkutmamaya çalışıyordum.

'*Onlar bildiğimiz kuşlardan değil.*' Sakin görünmeye çalışsam da zihnimdeki seslerin ve dehşetin kafamdaki yankılarını duyabiliyordum.

Ejderha Kral başını geriye attı. Gözlerini kısıp, “kuşlardan” sarkan insani kol ve bacakları incelerken burun deliklerinden dumanlar çıkmaya başladı.

‘Nightfall Kraliçesi’nin icatlarından biri. Bu insanların uçmasını sağlayan bir mekanizma mı?’ Ses tonu şaşkıncı.

Bir kez daha arkama baktığımda kalbimin göğsümden çıkacağını sandım, adamlar iyice yaklaşmıştı. Sırtlarına deri kayışlarla tutturulmuş metal kanatları vardı ama Kolları ve bacakları serbestçe hareket edebiliyordu. Havadaki adamların her birinin elinde şık bir metal kılıç vardı.

‘Kılıçları var!’ Kralı uyardıktan sonra diğer adamlardan birine odaklandım.

‘Hades!’ diye lanetledi kral, kanatları havayı keserken biraz daha hızlanmıştı. *‘Bir hanımefendiye bunu sormaktan nefret etsem de savaşabilir misin? Daha önce avlandığını söylemiştin, değil mi?’*

Hanımefendi mi? Pek sayılmazdı. Benim Kendal gibi narin ve ürkek bir yapım yoktu.

‘Evet,’ diye hırladım. *‘Bıçağım hazır.’*

‘Ayaklarına bak. Orada iki üzengi bulunuyor. Ayaklarını onlara sok ve kemerini çöz. Bu ayağa kalkmanı sağlayacak.’

Kemerini çözüp ayağa kalkmak mı? Aklını mı kaçırmıştı bu adam? Ellerim tıpkı ava çıkmadan önce olduğu gibi sinirden titriyordu. Keşke Gypsy Rock’taki arabanın içinde kalan yayım da yanımda olsaydı diye düşündüm.

Kendal panikle, “Arwen, neler oluyor?” diye sordu. Arkamıza baktığında çılgılık attı.

Üzengileri botumun kayışlarına geçirirken, “Sadece yat ve başını koru,” diye emrettim. Kendal’ın arasında kalabi-

leceği şekilde bacaklarımı genişçe açtım. Cırtlı bir kayış ayağımı iyice oturtmamı sağladı, gevşek olmasındansa sıkı olması daha iyiydi. Kemerimi çözdükten sonra ayağa kalkmaya çalıştım.

İki başarısız denemeden sonra nihayet ayağa kalkmayı başarsam da rüzgâr beni geriye savurduğunda hazırlıksız yakalanmıştım.

‘Ayaktayım,’ dedim.

‘Güzel. Şimdi çömelerek sağındaki heybeden kılıcımı al.’

Onun kılıcını mı? Ejderha Kralı *kendi* kılıcını almamı mı istiyordu?

‘Şey, bundan pek emin-’

Zihnime ‘*Bu bir emirdir. Kılıcımı al, hemen!*’ diye bağırdığında sıçrayarak heybenin kapağını tutan tokayı açmak için çömeldim. Elimi kılıca uzattım fakat tek elimle kaldıramayacağım kadar ağırdı. Kılıcı iki elimle tutabilmek için kendi bıçağımı yeniden kınına yerleştirdim. Kılıcı daha düzgün tutarken güzelliğine hayran kalmıştım. Bir kabzada hayal bile edemeyeceğim sayıda yakut ve yeşim taşı vardı.

‘Aldım.’

‘Güzel. Şimdi sırtıma düşmeye çalışan her şeyi bıçakla. Geri kalanla ben ilgileneceğim.’

Bunları gerçekten kastederek mi söylediğinden emin değildim. Ciddi miydi? Bir adamı *bıçaklamaya* mı... hazırlanacaktım? Bıçağımı sadece kendimi savunmak için çıkarmışken şimdi bir adamı öldürme fikriyle karşı karşıyaydım ve bu midemi bulandırınıyordu. Geyik, tavşan, puma, sıçan, yürüyen her hayvanı öldürebilirdim. Peki ya bir adamı öldürmek? Daha önce hiç adam öldürmemiştim. Aslında ailemin karnını doyurmayacak hiçbir şeyi öldürmemiştim.

Kral sağı doğru yönelmeye başladığında saldırıya geçeceğini anladım.

‘Majesteleri, ben hayatımda hiç insan öldürmedim. Sadece hayvanları avladım. Karnımızı doyurmak için.’ Göğsüm aldığım derin nefeslerle sarsılıyordu.

‘O zaman onlara birer hayvan gibi davran. Aynı hissi verir,’ diye karşılık verdi.

Ben tek bir şey daha söyleyemeden savaş başlamıştı.

Kral Nightfall'daki kuş adamlara doğru uçmaya başladı. Altı kişi farklı yüksekliklerde V şeklinde dizilmişti. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünürken kralın ağzından bir ejderha ateşi tüm ihtişamıyla adamların üzerine yağdı. Ateşin sıcaklığı yüzümü ısıtmış fakat zarar vermemişti.

Acı dolu çığlıkları göğsümü acıtmaya başladığında eğildim. İki adam havada yuvarlanarak alevleri söndürmek için taklalar atmaya başladı, saniyeler içinde yere çakıldılar. Kanatlı düzenekleri bozulduğu için uçamıyorlardı.

Tam üzerimize düşmekte olan adamı gördüğümde az önce yaşadıklarımızı düşünmeme fırsat olmadı. Kılıcının uzunluğunu yeni fark etmiştim. Ben onu küçük av bıçağımla yaralamadan önce ölümcül bir yara almama neden olabilirdi. Kral kendi kılıcını kullanmama izin verdiği için şanslı olsam da bir insanı ağır yaralamak ya da öldürmek üzereydim. Ya da kendim ölebilirdim...

Bana yaklaşmaya başladığında, *O bir hayvan, o bir hayvan...* diye tekrarladım içimden.

Adam tehditkâr bir hırıltıyla yaklaşırken göğsündeki Nightfall armasını fark ettim. Karşımdaki bir insandı. Büyü

kullanabilen biriyle karşılaştığında zavallı ve savunmasız kalan biriydi. Buna rağmen o kadar da güçsüz görünmüyordu. İnsan olsun ya da olmasın, Nightfall ordusundan hiç kimse güçsüz sayılmazdı. Her şeyden önce *uçabiliyor*, kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kanatları geri çekildiğinde aniden yere çakıldı.

Ani hareketlere fazlasıyla alışkındım. Cinder Dağı'nın arka taraflarında dolaşan pumalar hızlı hareket etse de ben onlardan daha hızlıydım. Bir savaş çılgılığıyla onu karşılamak için yukarı doğru bir hamle yaparak kılıcımı karnının tam ortasına sapladım ve bana doğrulttuğu kılıçtan kaçmak için başımı eğdim. Kılıç etini tek hamlede keserken, vücudunun ağırlığıyla geriye doğru savrulmuştum. Sertçe eyere yapıştığımda sırtımdaki kesik kendini yeni bir acı dalgasıyla hatırlattı. Kılıcım daha derine saplandığında adamın çıkardığı acı dolu ses üzerine Kendal dehşet dolu bir çılgılık attı. Muhtemelen yukarı bakmış ve olanları görmüştü. Kanımdaki adrenalinle sırtımdaki acıyı unutarak sepeti ittim. Ellerimi kılıcın kabzasından ayırmadan hızını kullanarak onu yan tarafa fırlatırken kılıcı düşürmemek için sıkıca kavradım.

Vücudu kılıçtan kolaylıkla sıyrılarak yere düştü, güçlükle nefes alabiliyordum.

'İyi misin?' Kralın sesi hâlâ ilerlemeye çalışan iki kuş adama bir kez daha açtığı ateş sırasında geldi.

'İyiyim.' Kana bulanmış bıçağıma ve yeni av kıyafetimin üzerinde bıraktığı kan lekelerine baktım.

Az önce bir adamı öldürmüştüm. Bir insan öldürmüştüm.

Hızla çarpan kalbim ve esen rüzgâr birkaç dakika boyunca duyabildiğim tek şeydi. Tanrı'ya yaptığım şeyi bağışla-

ması için dua ettim. Kendi canımı korumanın yanlış olduğunu düşünmesem de az önce yaptığım şeyle kesinlikle gurur duymuyordum.

Dua etmek sinirlerimi yatıştırmıştı. Başımı kaldırdığımda geriye sadece bir adamın kaldığını gördüm. Geri çekilen, zeki bir adamdı.

Kıcımın üzerine oturup kılıcı kucağıma bıraktım. Bakışlarım ellerimin üzerindeydi.

Kendal başını kaldırmak için tam olarak bu ânı seçmişti. Gözlerini kanlı ellerime dikerek bayılmadan önce son bir çılgılık attı.

‘*Neler oluyor?*’ diye sordu kral. Bir saldırıyı geri püskürtüyormuş gibi hareket ediyordu.

‘*Hiçbir şey. Sadece ellerimdeki kanı gördü. Çok kolay etkileniyor,*’ diye mırıldandıktan sonra, vücudunun altımızda gevşediğini hissettim. Havada dengesini bulduğunda, Jade Şehri’ne doğru uçmaya devam ettik.

Ejderha Kralı’nın boynunu, parlak siyah pullarını ve sabah güneşinin üzerindeki görüntüsünü inceledim. Metalik gibi görünmelerine şaşırmıştım. İzin alıp almamam gerektiğinden emin olmadan çekingen bir şekilde uzanarak derisini okşadım. Dokunuşumla irkildiğinde, kocaman açılmış gözlerle elimi hızlıca geri çektim.

Ah Tanrım.

Bu... uygunsuz mu olmuştu? Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Ona dokunanın Kendal olduğunu düşünmesi için dua etsem de bu aptalca bir düşünceydi, Kendal hâlâ ayaklarımın dibinde kendinden geçmiş bir şekilde yatıyordu. Aradan sessizce geçen dakikalarda özür dilemekle dilememek arasında gidip geliyordum.

Kralı bir atı okşar gibi okşamamıştım! Bunu yaparken ne düşünmüştüm ki?

Ufukta Jade Şehri belirdiğinde kafamın içinde özür dilemek için uygun sözleri aramaya başladım.

Şehir dışında bulunan yüzlerce küçük taş kulübenin üzerinden uçarak tahminimden daha kısa bir sürede varmıştık. Bizi üzerinden geçtiğimiz yeşim taşından yapılma duvarlar karşılamıştı.

Kulelerdeki muhafızlar yaklaştığımızı görüp, uzun, derin bir boru çalarak vardığımızı bildirdiler.

Kral Valdren alçalarak çatılara yaklaştı. Bu muhteşem şehrin manzarası karşısında nefesim kesilmişti, kesinlikle olağanüstü bir manzaraydı. Arnavut kaldırımlı sokaklarda koşuşturan çocuklar ellerindeki fenerlerle büyük bir sevinçle gökyüzünü işaret ederek, “Kralımız! Kralımız!” diye bağırıyordu.

Dükkân sahipleri merakla kafalarını kaldırırken, pazardaki tezgâhlara göz atmaya çalışsam da uçuş hızımız yüzünden başaramadım. Jade Şehri diyardaki en güzel mücevherlere sahipti. Ejderha büyüleriyle kaplı cam boncuklarıyla ünlüydü. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen şehir hareketliydi. Bu şehri her ne kadar gezip görmek istesem de yapmam gereken bir şey vardı. Ben ölü bir adamın kanına bulanmışken, Kendal ayılmış, ayaklarımın dibinde titriyordu.

Güneş ışınlarıyla nane yeşiline bürünmüş, göz kamaştırıcı Jade şatosuna yaklaştık. Gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı. Önümüzde yekpare döşenmiş yeşim taşına sahip, beş kattan oluşan, nerdeyse tüm Cinder Kasabası’ndan daha geniş bir şato vardı. Aynı zamanda yanmaz ve ok

geçirmezdi, kraliyetin neredeyse en güvenli yeri idi. Kral kalenin etrafında bir tur atarak, arka tarafa, eğitim alanı gibi görünen yere yaklaştı. Ahırlar, geniş açık alanlar ve etrafta zırhlarıyla kılıçlarını kuşanmış koşturan adamlar görünüyordu. Kapıdan yankılanan çağrı bir savaş çağrısı olmalıydı. Belki de kral onları zihinsel olarak çağırmıştı. Yeteneklerinin sınırını henüz bilmiyordum.

Çimlerin üzerine yumuşak bir iniş yaptık. Bir muhafız öne atıldı ve nasıl görüldüğümü fark ettiğinde gözleri irileşti. Kralın kılıcı hâlâ ellerimde, üzerim kuru, yapışkan bir kan katmanıyla kaplıydı.

“Leydim! Yaralandınız mı?”

Başımı salladım. “Önce ona yardım et.” Başını kaldırıp gözlerini avluda savaşa hazırlanan adamlara diken Kendal’ı işaret ettim. Gözleri bir baykuşunkinden daha büyük görünüyor, altdudağı titriyordu.

“İnmenize yardımcı olayım, hanımefendi.” Muhafız öne doğru uzandığında Kendal uzanan eli kabul etti.

Muhafız Kendal’a yardımcı olurken kısa boylu, sivri çeneli, kahverengi saçlarını sıkı bir topuz yapmış bir kadın öne atılarak Kendal’a seslendi. “Ah, tatlım!”

Büyük bir kayadan atlar gibi eyerden atlayıp kralın karşısına geçtim. İnsana dönüşmeye başlamıştı. Adamları eyeri elinden aldığı anda onu tamamen çıplak görmeye hazır olmadığım için arkamı döndüm. O görüntü karşısında Kendal gibi bayılabilirdim. Üzerinde sadece bol bir pantolonla yanma gelerek anlamlandıramadığım bir ifadeyle yüzüme baktı.

“İyi misin?” Şefkat ama aynı zamanda endişe dolu bu soruyu beklemiyordum. Ayrıca belirgin karın kaslarını yakından göremeye kendimi hazırlamamıştım.

Nightfall savaşçısını karnından yaraladığımı hatırlayınca nabzım hızlandı. Başımı sallayarak çimlere uzandım ve kılıcını temizlemeye başladım.

Derisine dokunduğum için özür dilemenin uygunsuz kaçacağını düşünerek, “Kılıcını kullanmama izin verdiğin için teşekkürler,” dedim. Yaşananları unutmak ikimiz için de en iyisiydi.

Başını yana eğdi, üzerimde gezdirdiği yeşil gözleri beni değerlendirirken ara ara sarıya dönüyordu. Bakışları bir süre deri avcı kıyafetimin ve üzerindeki kan lekelerinin üzerinde gezindi. “Eğer seninle evlenmezsem, seni orduma almak zorunda kalabilirim.” Ses tonundan şaka yaptığı belli oluyordu ama yüzümü ele geçiren gülümsemeyi kontrol etmek imkânsızdı.

Bir kadın olarak Kraliyet Ordusu’na katılabilir miydim? Bir Drayken olmam mümkün müydü? Bu düşünce içimde yepyeni bir şeyi alevlendirdi.

Bir rüya. Bir olasılık. *Önem taşıyan bir gelecek.*

Cevap vermeme fırsat kalmadan sıkı topuzlu kadın kolumu hafifçe çekerek araya girdi.

“Hadi gel, canım. Savaş alanı bir hanımefendiye uygun bir ortam değil.” Şişman kadın beni ileri doğru iterek uzaklaştırırken kralın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Ordusuna katılmam konusunda gerçekten ciddi miydi? Çünkü böyle bir şey için her şeyi yapardım.

“Benim adım Annabeth, Jade şatosunun baş hizmetçisiyim. Siz de Cinder Kasabası’ndan gelen eş adaylarından olmalısınız?” Sorusu Kendal ve benim içindi, ellerindeki silahlarla etrafta koşuşturan adamların yanından geçiyorduk.

Geri dönmek, Gypsy Rock'daki savaşa katılmak istesem de bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

“Eş adayı” terimine alışabileceğimden pek emin değildim
“Ben Kendal.”

Annabeth bizi koridora çıkaran kapıyı açarken, “Ben de Arwen,” dedim. Duvarlar, tavanlar ve diğer her şey yeşim taşından yapılmıştı. Hayatım boyunca zenginliği hiç bu kadar yakından görmemiştim. Geçmiş hatırlarken dalgınlıktan olduğum yerde kalakaldığımı fark etmemiştim.

“Alışacaksın, canım. Tuvaletler bile som altından,” diye yorum yaptı Annabeth.

Güldüm, Annabeth eğlenceli birine benziyordu.

Bana ciddi olduğunu belli eden bir bakışla karşılık verdi.
“Ciddiyim.”

Ah. Huzursuzca yerimi değiştirdiğimde beni ilk defa yakından incelediğini fark ettim. “Diğerleriyle tanışmadan önce banyoya girip temizlenmelisin.”

“Diğerleri mi?”

Başıyla onayladı. “Diğer adaylar.”

Kaç tane aday vardı? Grim Hollow'dan gelen kız ve Jade Şehri'nden birkaç kişi... Büyük Nehir yakınlarındaki kasabalardan gelen daha fazla kız mı vardı?

Annabeth başka bir koridora yönelip onu takip etmemizi işaret ettiğinde, “Banyo yapmak harika olurdu,” diye mırıldandım. Yönümü çoktan kaybetmiştim. Başka bir koridora döndüğümüzde her birinde bir düzineden fazla kapı olduğunu fark ettim. Her kapının önünde bir hizmetçi duruyordu.

Aman Tanrım.

Misafirlerin gelmesini bekleyen hizmetçileri mi vardı? Bundan çok keyif alıyor olmalıydı.

Annabeth beni son kapıya ulaştırdığında üzerimdeki kan karşısında dehşete düşmüş gibi bakmamaya gayret gösteren ama bu konuda fazlasıyla başarısız olan siyah, kıvrıkcık saçlı genç bir kıza gülümsedi. Benden birkaç kış daha büyük görünüyordu, yirmi kış yaşında olabilirdi.

“Bir aksilik oldu, Arwen öğle yemeğinden önce banyo yapacak,” diye bilgilendirdi Annabeth onu.

Kıvrıkcık saçlı genç kız boğazını temizledikten sonra reverans yaptı. “Peki, efendim.”

Kapıyı açtığında Annabeth Kendal’ı yan odaya götürüp hizmetçisiyle tanıştırdığı sırada içeri girdim.

Kendal bana iyi olduğunu söylemek istercesine el salladığında yeni odamın kapısını kapatıp arkama döndüm.

“Kutsal Hades ateşi...” diye soluduğumda hizmetçim gülümsedi. “Hanımefendi gibi davranmadım, değil mi? Sanırım bu konuda öğrenmem gereken çok şey var,” diye devam ettim. Tabii kralın ordusuna katılmayacağım kesinleştiği takdirde bu mümkün olacaktı. Öyle bir durumda istediğim gibi davranmakta özgürdüm.

Önümde saygıyla eğildi. “Adım Narine. Size aklınıza gelebilecek her konuda yardımcı olmak için buradayım.”

Ona gergin bir şekilde el salladım. “Ben de Arwen.” Önünde eğildiğimde kaskatı kesildi, gözleri irileştiğinde irkildim. “Senin karşında reverans yapmamam gerekiyor, değil mi?”

Yüzündeki şaşkınlık kayboldu ve kahkaha atmaya başladı. Narine’in bu tepkisine minnettardım. Etrafımda duyguları ölmüş birinin dolaşmasına tahammül edemezdim.

Gülmeyi bitirdiğinde, “Hayır,” dedi. “Güldüğüm için özür dilerim leydim, ben sadece...”

“Lütfen içinden geldiği gibi davran. Rahat ol ya da nasıl istersen işte. Ben bir hanımefendi değil, Cinder Kasabası’ndan gelen bir avcıyım.” Yüzüne kan ve kirden kabuk bağlamış tırnaklarımı yaklaştırdığımda yüzünü buruşturdu.

“Avcı mı? Hadi seni temizleyelim. Kralla evlenmek istiyorsan bir leydi gibi davranman gerekecek.”

Omuz silktim. “Peki ya kralla evlenmek istemiyorsam?”

Kaşlarını kaldırmasına rağmen hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp giderek bana yeni lüks odama alışmam için biraz zaman tanıdı.

Odadaki halı koyu mor renkli pelüş bir halıydı. Kanepe içinde gerçek altın olan parlak altın rengi bir kumaştan yapılmıştı. Küçük mutfak alanı o kadar temizdi ki orada bir şey pişirme düşüncesi bile tuhaf geliyordu. Ayrıca bir oturma odası, bir yatak odası, bir misafir odası ve iki tuvalet vardı!

Artık resmîleşmişti, bu yaşam alanları Cinder Kasabası’ndaki kulübemden çok daha büyük ve güzeldi.

“Leydi Arwen, banyonuz hazır.” Pencereden yemyeşil tepelere bakarken Narine’nin sesiyle irkildim. At sırtındaki adamlar toplanıyordu.

“Acaba Nightfall’la savaşa girecek miyiz?” diye düşündüm yüksek sesle.

Narine dilini şaklattı. “Bu erkeklerin düşünmesi gereken bir mesele. Senin yapman gereken tek şey temizlenmek ve yarışa odaklanmak.”

Homurdandım. “Bu bir yarış mı? Bunu bir yarış olarak mı görüyorlar? Kralın tek istediği bizim büyümlü rahmimizken, yarım düzine kadın kralla evlenmek için rekabet mi edecek?”

Şaşırmış görünüyordu, bu kadar küstahça konuştuğum için anında pişman oldum. Belli ki buna alışkın değildi.

“Özür dilerim. Düşüncelerimi dile getirmeyi severim,” diye itiraf ettim.

Bana ters bir bakış attı, yüzünde gördüğüm öfke beni şaşırtmıştı. Sessiz kalarak topuklarının üzerinde döndüğünde onu banyoya kadar takip ettim.

Tamam, daha az konuş ve hizmetçiyi kızdırmaktan vazgeç, dedim kendi kendime. Gergin olduğumda çenem düşerdi, bu kötü özelliklerimden biriydi.

“Aman Tanrım!” Geniş alana adım attığımızda şaşkınlıktan çığlık attım. Tavandan yere kadar beyaz yeşim taşlarıyla kaplanmış olan odanın ortasında dev bir bakır küvet duruyordu. Küvetten yükselen buhar tavana yayılırken etraftaki limon kokusu burnuma dolmuştu. Duvar kâğıdı yeşim taşı bordürlü altın ve mor çiçek desenliydi. Hayatımda gördüğüm en güzel hamamdı.

Narine’ye bakarak, “Buna alışabilirim,” dedim ve soyunmaya başladım.

“Bu yarışmayı ciddiye almıyorsan buna alışmaman daha iyi olur.”

Daha önce söylediklerim onu incitmiş olmalıydı. Hata mı telafi etmeye çalışarak, “Kral çoğu kadının evlenmekten mutluluk duyacağı iyi bir adam,”

Bana yine aynı bakışı atmıştı, onun artık yanımda olmasını istememe neden olan türden bir bakıştı. Bu hiç hoş olmamıştı. “Kendim yıkanabilirim,” diye mırıldandığımda başını sertçe sallayarak odadan çıkarken kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Kutsal Hades, bu hizmetçi tam bir baş belasıydı! Annabeth'den yeni bir hizmetçi istesem kabalık etmiş olur muydum? Bana bir hizmetçi tahsis ettikleri için kendimi şanslı hissetmeliydim ama kim bütün gün kapıları çarpan ve ters bakışlara sahip birini yanında isterdi ki? Kralla evlenmek istemediğimi söylemiş olmam bu kadar kötü müydü? Kendisi kasabasından koparılıp birçok kadınla böyle bir yarışın ortasına atılmış olsa kralla evlenmek ister miydi? Bu barbarca ve yanlış bir davranıştı. Ben aşk evliliği yapmak isteyen biriydim. Nokta.

Çırılçıplak kaldıktan sonra küvete girdiğimde ılık ve temiz suyun verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Narine'e hâlâ kızgın olsam da banyo keyfimi mahvetmesine izin vermeyecektim. Bu üçüncü sıcak banyomdu. Muhtemelen bir dahaki sefere ılık bir kova su isteyerek kendimi buna alıştırmamalıydim.

Hızlıca keselendikten sonra, sırtımda iyileşmekte olan ve neredeyse hissetmemeye başladığım yarayı da temizlemeye gayret gösterdim. Öldürdüğüm adamın kanının içinde oturmamak için hızlıca yıkanmak istiyordum. İşimi bitirip dışarı çıktığımda sandalyenin üzerinde katlanmış temiz, mavi, pamuklu elbisemi ve ayağıma yarım numara kadar büyük olan altın renkli deri sandaletlerimi giydim. Bahçede gezintiye çıkacakmış gibi görünüyordum, muhtemelen zarif hanımefendiler böyle görünürdü.

Tezgâhın üzerinde kullanmayı düşünmediğim bir tarak, bir şişe parfüm ve çeşitli makyaj malzemeleri duruyordu. Nasıl makyaj yapıldığını bile bilmiyordum. Annem hiçbir zaman makyaj malzemesine para harcamazdı, ayrıca hiç de

kullanmazdı. Ben de sadece saçlarımı düğümlemekten kurtarmak için onları taramayı bilirdim, o kadar. Narine’e kralla evlenmek istemediğim için nankör biri gibi görünmüş olabileceğimi düşündüm. Ona göre seçilmiş olmak bile büyük bir onurdu, bunun için minnettar olmam gerekirdi. Bana sadece bir ay burada kalmam karşılığında yüz yeşim sikkesi ödeniyordu. Krala uygun bir eş bulması için yardım etmeye karar verdim. Özür dilemek ve kendi açımdan durumu açıklamak için Narine’in yanına gidecektim.

Bir yabancıyla evlenip çocuklarını doğurma beklentisiyle evinizden koparılıp yeni bir ülkeye götürülmek hiç de kolay bir şey değildi, bu yabancı kişi kralınız olsa bile bu değişmezdi. Annemin henüz ortaya çıkmamış büyüümü fark eden kralın beni öldürebileceği konusundaki uyarısından bahsetmiyordum bile. Söylediklerimin bir sebebi olsa da Narine bunu bilmiyordu.

Banyodan çıktım ve koridoru geçerek oturma odasına doğru ilerledim. Dudaklarımı aralayıp Narine’e seslenmek isterken ön girişten gelen sesini duydum.

“Kızım durmadan ağlıyor, ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi yabancı bir ses.

“Benimkiyse ne burada olmak ne de evlenmek istiyor. Bu yüzden para ödülüne erkenden veda edebilirim,” diye karşılık verdi Narine.

Ödül mü?

“Ah, Narine, çok üzgünüm. Kız kardeşinin düğün masraflarını ödeyebilmen için o paraya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Narine homurdandı. “Bir önemi yok. Saç ve makyajlarını

ne kadar iyi yaparsak yapalım, bir hanımefendi gibi davranmayı öğretsek de kral güçlü olanı seçecektir.”

“Annabeth ikimize de birer Cinder kızı verdi. Kesinlikle bizden nefret ediyor.”

Narine’in kıs kıs güldü. Yeterince şey duymuştum.

Boğazımı yüksek bir sesle temizlediğimde Narine sıçrayarak ön kapıyı sertçe kapattı ve utançla başını eğerek yüzüme baktı.

“Leydim. Kulaklarınızla duyduklarınızın hiçbir mazereti olamaz. Üzgünüm...”

Susmasını işaret ettim. “Ne ödülünden bahsediyordunuz? Bu yüzden mi bana karşı bu kadar öfkелisin? Kral beni eş olarak seçtiği takdirde para ödülü mü alacaksın?”

Narine sertçe yutkundu, kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe başını salladı. “Hizmetçiler olarak sizi kralla tanıştırmak ve yarışı kazanan aday olmanız için elimizden gelenin en iyisini yapmamızı sağlamak için Annabeth kazanana yüz yeşim sikke para ödülü vaat etti.”

Anladığımı belli edercesine başımı salladım, kralla evlenmek istemediğimi söylediğimde yüzünde oluşan öfkenin sebebi ortaya çıkmıştı.

“Bu parayla kız kardeşini mi evlendireceksin?”

Burada düğünlerin daha farklı olduğunu biliyordum. Çok daha kalabalık ve lüks olurlardı.

Dudağını ısırarak başını salladı. “Annem bir yıl önce doğum sırasında vefat etti. Kralın ordusunda yer alan babam iki kış önce görev sırasında öldü. Kız kardeşimi tek başıma büyüttüğüm için düğün masraflarını karşılamak bana düşüyor.”

Tanrım, bu duyduklarım paramparça etmişti. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyordum. Ben de ailemi doyuruyordum. Cinder Kasabası'nda fazla doğum gerçekleşmediği için annemin aldığı ödemeler düzensizdi.

Kaşlarımı çattım. “Özür dilerim. Benimle konuşmaya başladığın ilk an sana kralla evlenmek istemediğimi söylememin seni neden üzdüğünü anlayabiliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Yine de duyduğunuz cümlelerin hiçbir mazereti olamaz. Eğer konuştuklarım Annabeth'in kulağına giderse...”

Güldüm. “Merak etme ben ispiyoncu değilim! Sırrın benimle güvende. Hepimizin zaman zaman içini dökmeye ihtiyacı vardır. Bir arkadaşının olmasına sevindim.”

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Kızmadınız mı? Tüm bunları Annabeth'e anlatmayacak mısınız?”

Omuz silktim. “Cinder'daki kızlar hakkında söylediklerin pek hoşuma gitmemiş olsa da anlatmayacağım.” Kanepeye oturarak ayaklarımı kanepenin önünde duran küçük sehpanın üzerine uzattım.

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, leydim. Bundan sonra size karşı daha saygılı olacağıma söz veriyorum. Cinder Kasabası hakkında kötü bir söz kullanmayacağım. Orada çoğunlukla insanlar ve melezler yaşadığı için aralarında güçlü kadınların bulunduğu inanmıyordum.”

Cinder bu gerçekle bilindiği için ona bu önyargısı yüzünden tepki gösteremezdin.

Çenemi ovuşturdum. “Sanırım katılacağım süslü balolar ve akşam yemekleri düzenlenecek.”

Gözleri mutlulukla parladı. “Evet, evet leydim. Annabeth kralın orada bulunan tüm hanımları tanımasına yardımcı olmak için birçok etkinliğin koordinatörlüğünü üstlendi.”

“Ve sanırım bu tür etkinliklere uygun görünmem için bana süslü elbiseler verilecek.” Üzerimdeki günlük elbiseyi işaret ettim. Pamuklu bir elbise olmasına rağmen güzel bir mavi tonuna boyanmıştı, yaka ve etek ucundaysa Cinder Kasabası’nda günlük elbiselerde bulunmayan detaylar vardı.

Hevesle başını salladı. “Evet, şimdi ölçülerinizin alınabilmesi için sizi terziye götürmem gerekiyor.”

Sırıtarak ayağa kalktım. “O hâlde sana söylemek istediğim bir şey var. Aldığım her elbiseyi ya da hediyeği bir kez giydikten sonra kız kardeşinin düğün masraflarını ödeyebilmen için sana vereceğim.”

Ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. “Buna izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Neden? Hediyeleri istediğim gibi kullanma hakkına sahip değil miyim?” diye sordum.

Heyecanı gözlerinden okunuyordu. “Bunu gerçekten yapar mısınız? Özellikle hakkınızda söylediklerimden sonra?”

“Yaparım çünkü benim de küçük bir kız kardeşim var. Senden alacak güçte olmadığın şeyleri istemesinin nasıl bir his olduğunu bilirim,” dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Sanırım Annabeth bana bir Cinder kızı verdiği için şanslıyım.”

Kıkırdadım. “Sanırım öylesin.”

Terzinin yanında bir saatten uzun bir süre geçirdikten sonra bana üç çift pantolon ve birkaç kısa tunik dikmesi için yalvardım. Pantolon ve tuniklerin kadınlara uygun olmadığını söyleyerek ricamı geri çevirdi. Ona Regina'nın kadın olup olmadığını, giydiği pantolon ve tuniklerin kimin elinden çıktığını sorduğumda ise içini çekerek isteğimi kabul etti. Daha sonra annemle Adaline'in kendi elleriyle hazırladığı avcı kıyafetimin üzerindeki kan lekelerini çıkarmasını rica ettim. Tüm isteklerimi kabul ettikten sonra teşekkür ederek Narine'le birlikte öğle yemeğine katıldım.

Narine, "Kral mühim kraliyet meseleleriyle ilgilendiği için öğle yemeğinde size katılamayacak," dedi.

Mühim kraliyet meseleleri. Meşhur Gypsy Rock'a yapılan saldırı hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Kralın öğle yemeğine katılıp katılmaması umurumda değildi, benim merak ettiğim tek şey savaşın gidişatıydı.

Merakıma yenik düştüm. "Gypsy Rock'tan haber geldi mi? Savaş nasıl gidiyor?"

Tek kaşını kaldırarak, "Bunu nerden biliyorsunuz?" diye sordu.

“Oradaydım. Buraya Ejderha Kralı’nın sırtında geldim! Bu kanın üzerime nasıl bulaştığını sanıyorsun?”

Başını salladı. “Birkaç bir şey duydum. Anlatabileceğim çok şey yok ama birkaç dakika önce gizli kaynağımdan bir ulağın geldiği haberini aldım.”

Koridorda ilerlerken aniden duraksadım. “Ve?”

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Bilmiyorum, orada değildim. Bunlar sadece kral ve danışmanlarını ilgilendiriyor.”

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Narine büyük bir kapıyı işaret ederek, “Bu öğle yemeği sofrada adabınızı gözden geçirmem için iyi bir fırsat olacak,” dedi.

Dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamadım. “Narine, lütfen kendini bu zahmete sokma. Annem küçüklüğümünden beri beni kemikli etle besledi. Sofra adabımla kimseyi etkileyebileceğimi düşünmüyorum.”

İçini çekti, bana dair tüm umutlarını yitirdiğini görebiliyordum. Jade Şehri’nde kraliçe olacağıma dair inancı gözlerindeki ışık gibi sönmüştü.

Koridorda duraksadıktan sonra sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. “Bu ödülü gerçekten kazanmak istiyorsan başka bir hizmetçi isteyebilirim. Kralın baş muhafızı Grim Hollow’dan gelen çok güçlü bir kızdan bahsetti. Belki ona yardımcı olabilirsin?”

Kibarca gülümsedi. “Bu konuda herhangi bir değişiklik yapamayız.”

Ben de öyle düşünmüştüm. “O zaman elbiseleri satarız!”

Dudaklarında yine o kibar gülümseme belirdi. “Evet, leydim. Teşekkür ederim. Bu fedakârlığınızı unutmayacağım.”

Gönlünü aldığım ve müttfikim olduğu için rahatlamış olsam da kralla evlenerek yüz yeşim sikke kazanmasına yardımcı olamayacağım için kendimi suçlu hissediyordum.

Narine kapıları açtığında yemek salonuna girdim. Ren-gârenk elbiseler, altın rengi deri sandaletler giymiş yüzden fazla kadını gördüğümde şaşırdım.

Yüce Tanrım.

Bakışlarımı Narine'e çevirdim. "Doğru yere geldiğimizden emin miyiz?" İçimden bir ses doğru yerde olduğumuzu söylese de bu soruyu sorma gereği duymuştum. O anda kralın, içinde bir parça bile olsa büyü taşıyan ve doğurgan olan her kadını davet ettiğini biliyordum.

"Öyleyiz," diyerek onayladı.

Aynı anda hem huzursuz hem de rahatlamıştım hissettim. Bir yandan sığırlara vurulan damgaları andıran şekilde aynı elbise ve sandaletleri giydiğimiz için huzursuzdum. Öte yandan bir salon dolusu kadınla karşılaştığım için rahatlamıştım. Kralın bir salon dolusu kadının arasından beni seçmesi imkânsızdı. O kadar özel değildim ve sihrim de hâlâ kendini göstermiş değildi. Şanslıysam bir sonraki dolunayda ben evime dönerken, kral ona vâris verebilecek eşine kavuşurdu.

"Yemek vakti!" Kendal'ın oturduğu masaya koşup yanına oturdum. Kızlardan bazılarıyla sohbet ediyordu. Masa çeşitli yemeklerle donatılmıştı. Et, peynir, küçük süslü ekmekler ve küçük turtalar sıralanmıştı. Hepsinden ikişer tane alarak tabağımı tamamen doldurdum.

Narine sandalyesini yanıma çekerek gözlerini bana dikti.

Küçük etli böreklerden daha önce hiç yemediğim bir çeşit

baharatlı peynir sosuna batırdığımda ağızımda yarattığı lezzet patlamasının keyfini çıkararak inledim. “Lanet olsun.”

Narine hafifçe omzuma dokundu. “Yemek masasında tuhaf sesler çıkarmak ve küfretmek yasak,” diye azarladı.

Kendal ve diğer iki kız kıkırdadı. “Onu terbiye etmen imkânsız.” Kendal’ın gülümsemesinden şaka yaptığı belli oluyordu. Onu birçok kez baygın gördükten ve hizmetçisinden ağladığını duyduktan sonra sevmeye başlamıştım. Cinder’dayken onunla pek vakit geçirmezdim. Dedikoduyu ve modayı seven biri olmadığım için fazla ortak noktamız yoktu ama burada Cinder’dan gelen kızlardık ve birbirimize ihtiyacımız vardı.

Narine’e bakarak başımı salladım. “Yemek yediğim zamanlarda sen de vaktini sevdiğin şeyleri yaparak geçirebilirsin. Beni eğitmenin bir yolu yok.” Ne demek istediğimi anlatmak için ağızıma büyük bir parça ekmek tıktırdığımda Narine yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ, öyle diyorsanız.”

“Kesinlikle.” Ağızıma tıktırdığım ekmek yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. Narine şakaklarını ovdu.

O, yanımdan ayrıldıktan sonra ağızımdaki ekmeği yuttum. Ben kazanmıştım. Teknik olarak yemek masasında çok kötü bir manzara yaratmasam da bir Jade Şehri kızı gibi bu konuda ders alacak değildim. İstedğim tek şey huzurla yemeğimi yerken Kendal ile muhabbet etmektir, farklı boyutlardaki çatalların kullanım alanlarını öğrenmek değil.

Sesimi alçaltarak Kendal’a sokuldum. “Nasılsın?”

Hafifçe gülümsedi, gözleri ağlamış gibi kızarmış olsa da kralın sırtındaki hâlden daha iyi görünüyordu.

“Bir ejderhanın sırtında olmadığım için daha iyiyim.”

Başımı salladım. “Umarım bunu bir daha yaşamak zorunda kalmazsın,” dedim.

Sırıttı. “En azından o şekilde değil.”

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve edepsiz şakası karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kendal sürprizlerle dolu bir kişiliğe sahipti. Bir yandan etrafındaki insanları saf kalmaya teşvik ederken diğer yandan söz konusu erkeklerle yatmak olduğunda tanıdığım herkesten daha fazla bilgiye sahipti. Bildiklerini Gypsy Rock’da yaşayan teyzesinden öğrendiğini iddia etse de bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Gülümseyerek hafifçe omzuna vurdum. “Bu iyiydi.”

Kahkahalara boğulduğumuzda buraya geldiğimizden beri kendimi ilk kez rahatlamış hissettiğimi fark ettim.

Belki de düşündüğüm kadar kötü olmayacaktı.

Sonraki birkaç gün o kadar yavaş geçmişti ki sıkıntıdan öleceğimi düşündüm. Diğer kızlar ya dikiş hakkında ya da kaç çocuk istedikleri hakkında konuşuyordu. Burada olmak-tan memnun gibi görünüyor, kralla tanışıp evlenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Öte yandan ben savaş hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Sınırdaki ara sıra çatışmalar yaşadığımızı biliyordum fakat bugüne kadar tam anlamıyla bir savaş çıkmamıştı. Narine’den aldığım son bilgilere göre, kral ve ordusu, Nightfall Kraliçesi’ni ve adamlarını Büyük Nehir’de

esir tutmuştu. Bu art arda asker gönderilen yorucu bir savaştı. Eş adayları birbirinden gösterişli elbiseler giymeye, saçlarını yapıp hazırlanarak kralın aralarından birini seçmesini bekliyorlardı.

İğrenç bir şeydi.

Bu düşünceyle birlikte Narine'e dönerek, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Lütfen kızlara ne kadar istesem de öğle yemeğine katılamayacağımı söyle. Bugün odamda kalmak istiyorum," dedim.

Tamamen yalan sayılmazdı. Kendimi gerçekten de iyi *hissetmiyordum*. Kızların hepsi birbirinden tatlı olsa da onlarla olmayı özlemeyecektim. Bahçedeki zambaklar hakkında tek bir kelime daha ederlerse çığlık atacaktım. Ne zaman av hikâyelerimden birini anlatmaya başlasam beni anında susturuyorlardı!

Bu tür arkadaşlıklardan hoşlanmazdım.

Narine kaşlarını çatarak elini alnıma koymak için yanıma koydu ve sonra hafifçe tıslayarak geri çekildi.

"Bir şifacı getireceğim," diyerek koşar adım odadan çıkmak üzere harekete geçtiğinde gülmeye başladım.

"Hayır, bir şeyim yok. Başım ağrıyor o kadar. Biraz uyu-sam geçer." Yüzünde oluşan dehşet ifadesine karşılık bir anlığına yüzümde bir şeyler çıktığını düşündüm. Küçükken kasabanın onda birinin ölümüne neden olan çiçek hastalığını geçirmeyen kişilerden biriydim.

Odadan çıkmadan önce tek söylediği, "Yanıyorsun," olmuştu.

Yatağıma doğru tökezlerken titrediğimi fark ederek elimi alnıma koydum. Kendimi iyi hissediyordum ama ateşlenen bir insan ateşi çıktığını fark eder miydi?

Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki bir an için bilincimi yitirir gibi oldum. Şifacının ne zaman geleceğinden emin olamadığım için kötüleşmekten korkarak yatağa uzandım.

Daldığım uykudan bir süre sonra sarsılarak uyandım.

“Bayan Novakson beni duyabiliyor musunuz? Ben Doktor Elsie,” dedi metal kaşığa benzeyen bir nesneyi başıma değdiren parlak yeşil saçlı bir kadın.

Gözleri telaş içinde açılırken yanında duran Narine’e baktı.

“Hemen soğuk bir banyo hazırlayın. Buz eklemeyi unutmayın,” dedi.

“Buz mu?” diye tısladım.

Doktor yüzümü endişeyle incelerken bakışlarımı kulaklarının sivri uçlarına yönelttim.

Doktor Elsie, Elf miydi?

Elfler ejderhaların ve fey kardeşlerinin aksine iyileştirme yetenekleriyle tanınıyordu. “Bayan Nov...”

Boynumdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissederken, “Bana Arwen deyin,” diye inledim. Birkaç dakika önce hissettiğim mide bulantısı yerini tamamen farklı bir şeye bırakmıştı. Midem vücudumdaki sıcaklık sebebiyle yanarken başım bir mengeneye sıkıştırılıyormuş gibi zonk-luyordu.

“Ben melez hastalıklar konusunda uzman bir Elf ejderhayım, Arwen. Ejderha halkı ve insan hastalıkları konusundaki uzmanlığımın yanında bir de Elf şifacılığı eğitimi aldım.”

Zırvalayıp duruyor, ben ölüm kalım savaşı verirken o nitelikleri hakkında gevezelik etmeye devam ediyordu. Bu ka-

dın bir Elf ejderha melezi miydi? Bu karışım oldukça nadir görüldü, neredeyse imkânsız bile denebilirdi. Daha önce hiçbir Elf ejderha meleziyle karşılaşmamıştım. Beynim ateşler içinde yandığı için şu an hiçbir şeyi umursamıyordum.

“Çok yorgunum ve yanıyorum. Lütfen su,” diye sayıklamaya başlamıştım.

Kadın öne doğru eğilerek burnunu boynuma dayayıp derin bir nefes aldı, bu hareketi bana Koklayanları hatırlattı. Tanımadığınız birinin kişisel alanını bu şekilde işgal etmek çok kaba bir davranıştı.

“Hey!” Onu ittim, vücudumdan dalgalı çizgilerin yükseldiğini görmeye başladım. Gün ortasında sıcak taşlara çarpan dalgaların bıraktığı izleri andırıyordu.

Ne oluyordu böyle?

Doktorun gözleri dehşetle büyürken gördüklerine inanmıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. “Bir melez gibi kokmuyorsun,” diye soludu.

Aman Tanrım. Birden annemin uyarı dolu sesi zihnimde yankılandı.

“Ne?” Her an alevler içinde kalacağımı hissederek bu söylediğine sadece gülmekle yetindim. Hissettiğim sıcaklık tüm gücümü emiyordu.

“Etkisini yitirmiş bir büyüyle kaplanmış biri gibi kokuyorsun.” Sesi suçlayıcıydı.

Bağırdım. “Ne?”

Zihnindeki savaşı gözlerinden görebiliyordum. Hem beni yargılıyor hem de doğduğum sırada birinin bana büyü yapmış olması benim suçummuş gibi bakıyordu.

Narine, “Buz banyosu hazır!” diye seslendi. Doktor to-

parlanarak bir elini bacaklarımın altına yerleştirirken diğeri-
ni boynumun arkasına kaydırđı.

Ağırlığıma karşı homurdanarak beni kucakladı ve odanın
diğer ucuna fırlattı.

Yanan derinin kokusu burnuma dolarken öğürerek bakış-
larımı doktora çevirdim. Yükselen dumanlar acı içinde geri
çekilmeme neden oldu. Dumanı takip ederek dehşet içinde
aşağıya baktığımda derisinin yandığını gördüm. Onu yakan
bendim.

Neler oluyordu? Bu nasıl olabilirdi?

“Yürüyebilirim,” desem de konuşmakta zorlanıyordum,
gözümün önünde oluşan lekeler görüşümü bulanıklaşıyor-
du. Nihayet küvete ulaştığımızda beni bir kömür parçası gibi
küvete bıraktı. Buz gibi suyla buluşan bedenimden buhar
yükseldiğinde karanlığın tatlı kollarına çekildim.

Bir süre sonra odadaki seslerle uyandım.

“Banyo neden bomba patlamış gibi görünüyor?” Kralın gür sesi zihnimde yankılandı fakat yorgunluktan gözlerimi açamıyordum.

“Lordum, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O... *patladı*,” diye karşılık verdi Doktor Elsie. “Hayatımda hiç bu kadar güçlü bir ejderha ateşi görmemiştim. Narine ile ikimiz kısmen ejderha halkından olduğumu için şanslıyız, aksi halde diri diri yanardık. Elf büyülerimi kullanarak büyük bir patlamaya engel olabildim.”

Kalbim duyduklarımdan sonra hızlanmıştı. *Benim* hakkımda mı konuşuyorlardı?

Nihayet göz kapaklarımı açmayı başardığımda gözlerimi yatağın ucuna çevirdim. Kral Valdren kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tam karşımda duruyordu. Kollarını kaplayan kesik ve yaralar, boynunu komple kaplayan siyah kömür izleri görünüyordu. Savaştan yeni dönmüştü.

Kral, “Bu ne demek oluyor?” diye sordu doktora. Bana bakmalarından korkarak gözlerimi yumdum. Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Hatırladığım tek şey kendimi kaybetmeden önce yandığım ve

Doktor Elsie'nin beni soğuk suya batırmasından sonra bayıldığımdı.

Doktorun yumuşak sesiyle söylediklerini anlamakta zorlanıyordum. "Büyü kokusu alıyorum, lordum. Biri onun güçlerini gizlemek için büyü yaparak sahip olduğu büyüğü aniden ortadan kaldırmış. Sanki sahip olduğu büyüğü kontrol edemiyormuş gibiydi."

Tanrım. Bu hiç iyi değildi, annemin söylediği her şey doğru çıkmaya başlamıştı.

Şaşkınlıkla, "Gücünü neden gizlemek istesin ki?" diye sordu kral.

"Bilmiyorum ama size bir vâris verebilecek en uygun adayın o olduğundan eminim." Krala doğru birkaç adım attığını duydum. "*Kan* kokuyordu."

Üzerimde hissettiğim gözlerle kaskatı kesildim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tüm odanın duyduğundan emindim.

Kralla evlenmek için en uygun aday olduğumu mu iddia etmişti?

Hayır. Benim görevim bu değildi. Annem dikkatleri üzerine çekmeden eve dönmemi söylemişti. Bense kralın kişisel doktorunun önünde ejderha ateşiyle patlayarak kendimi adaylar arasında ilk sıraya taşımayı başardım.

"Safkan olması imkânsız," dedi kral küçümseyici bir tavırla.

"Şifacı bir Elf'in burnu asla yalan söylemez," diye karşılık verdi Doktor Elsie.

"Sen de yarı Elf'sin." Sesinde beni korkutan bir şey vardı.

"Safkan olmaya oldukça yakın," diye düzeltti doktor. "Bu konuda eminim. Söylediklerimi teyit etmek için onu muayene ettirebilirsiniz."

İkisi de kısa bir sessizliğe büründükten sonra kral fısıldayarak konuşmaya devam etti. “Gerçekten doğum yapacak kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun? Bir çocuğumu daha toprağa veremem.” Kralın sesi çatladığında kalbimin etrafına ördüğüm duvar bir anda yıkıldı.

Ses tonundaki keder kalbimi paramparça etmişti, kendimi inlememek için tuttum.

Doktor aniden, “Biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi. Gözlerimi açtığımda doktorun kralı odadan çıkardığını gördüm.

Kapının kapanma sesini duyduğumda yan tarafıma dönerek altın kabartmalı ejderha amblemlı duvar kâğıdına baktım.

Kral sadece çocuk sahibi olmak isteyen bir adamdı, büyüünün gücü hiçbir kadının çocuğunu taşıyamamasına neden oluyordu. İsteğini yerine getirmem çok mu kötü olurdu? Çocuk sahibi olmak istesem de önce âşık olmak, sonra içimde bu aşkın meyvesini büyütme istiyordum. Bu yarış kralın aşkı değil sadece vârisini doğurabilecek kadını aradığını gösteriyordu. Bu benim onayladığım bir şey değildi.

Burada kaldığım süre boyunca büyümün açığa çıkması ve kralın müstakbel eşi olarak diğer adaylardan birini seçmesi için dua etmem gerekiyordu. Vârisine kavuşmasını istesem de benden olmasını istemiyordum. Böyle bir yarışma içerisinde değil. Ben kazanılacak bir ödül değildim.

Nathaniel’ı ve öpüşme çadırında yaşananları düşünerek uykuya daldım. Ruby Ronaldson’a bakışı eve döndüğümde çoktan nişanlanmış olacaklarından emin olmama neden oldu.

Ateşlendikten ve kazara meydana gelen ejderha patlaması olayından sonra iyileşmem iki günümü almıştı. Doktora karşı aptal rolünü oynayarak büyü hakkında hiçbir fikrimin olmadığını ve seyreltilmiş bir ejderha halkı olduğumu düşündüğümü söyledim. Yakarak yaraladığım Doktor Elsie ve Narine'in yanıkları iyileşmiş, genel durumları iyiydi. İki hafta sürecek olan banyo onarımı süresince ikinci misafir banyosunu kullanabilirdim. Misafir banyosu sadece zengin insanların sahip olduğu bir şeydi.

Ertesi sabah Narine'in ılık sesiyle uyandım. Gözlerimi hızla açarak bakışlarımı ona çevirdim. Elleri arkasında birleştirmiş topuklarının üzerinde dönüp duruyordu.

“Ne oldu?” diye mırıldandım, sebepsiz yere mutlu olacak bir kadına benzemiyordu.

“Birkaç saat sonra kralla öğle yemeğine çıkacaksınız!” diye bağırdı.

Gözlerimdeki ovuşturarak ayağa fırladım. “Ne?”

Narine başını salladı. “Bu yüzden sana bir elbise getirdim.”

Heyecanının sebebi belli olmuştu.

Başımı eğdim. “Harika. Elbiseyi al ve ben giymeden sat, kirlenmesini istemiyorum.”

Narine gözlerini bana dikerek kaşlarını çattı. “Ama leydim, elinizde sadece günlük bir elbiseleriniz var. Kralla yenecek bir öğle yemeği için uygun değil.”

Bacaklarımı yatağın kenarından sallandırarak ayağa kalktım ve kollarımı havaya kaldırarak gerindim. “Ekselansları sırtındayken bir adamı öldürdüğüme şahit oldu. Karşısında bir hanımefendi görmeyi beklemiyor. Bana pantolonumla tuniğimi getir.”

Kralla diğer kadınlardan uzak, baş başa öğle yemeği yiyeceksem karşısına olduğum gibi çıkmalıydım. Doktor Elsie kralla büyümden bahsettiğine göre bu konu hakkında çeşitli sorular soracağından emindim.

Narine bayılmaktan korkuyormuş gibi pencerenin pervazına tutunarak ayaklarının üzerinde sallanıp duruyordu. “Leydim... kralla öğle yemeğine giderken pantolon giymemelisiniz.”

Kararlı bir sesle, “Giyebilirim ve giyeceğim,” dedim. Büyümü öğrendiği an beni öldürebilecek bir adam için olmadığım biri gibi davranmak istemiyordum.

Hayır, teşekkürler.

Narine sakinleşmek için derin nefesler aldı. “Bu Annabeth ile aramda sorun çıkmasına neden olabilir,” dedi.

Ona el sallayarak odadan çıkıp banyoya yürüdüm. “Ona senin harika biri olduğunu, tercih ettiğim kıyafetleri giyme izin vermen için tüm çabalarına rağmen seni zorladığımı söyleyeceğim.”

Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Elbiseyi satmadan önce bir kez olsun görmek istiyor musunuz?”

Dişlerimi fırçalamaya başlamışken başımı hayır anlamında salladım. Odadan çıktıktan kısa bir süre sonra elinde el işlemesi çiçekleri ve fırfırlı kolları olan pembe ve mor, ipeksi bir elbiseyle döndü.

Narine’e dönmeden önce lavaboya tükürdüm. “Çok güzelmiş.”

Öyleydi, Kendal’a çok yakıştırdı.

Eliyle almamı işaret ettiğinde gözlerinde yeşeren umudu görebiliyordum.

“Onu hemen satarsan saçımı yapmana izin vereceğim.”

İnleyerek başını salladı. “En azından tuniğinizin üzerine bir korse giyin ki beliniz ortaya çıksın. Vücudunuzu bol kıyafetlerin altında gizlemek kralla evlenmenize yardımcı olmaz.”

Annemin işler aleyhime döndüğünde kralı baştan çıkar-mam yönündeki tavsiyesini düşününce Narine’in söyledik-lerine hak verdim.

Başımı salladım.

Bu iyi bir anlaşmaydı.

Birkaç saat sonra aynadaki yansımama baktığımda gü-lümsedim.

Üzerimde dar, siyah, süet bir avcı pantolonu, kısa ve dar kraliyet mavisi bir tunik ve göğsümün hemen altında biten küçük siyah deri bir korse vardı. Narine’in onu sıkıca bağla-madığından emin olmak için çömelerek test ettim. Saçlarımı kıvrırmış, omzumun üzerine atmıştı. Makyaj yapmasına bile izin verdim.

“Yeni bir tarz icat etmiş olabilirsiniz.” Narine çenesini ovuşturarak bana baktı. “Hoşuma gitti.”

Ellerimi ince belime yerleştirdim. “Bayıldım.” Av bıça-ğımı belimdeki kılıfa yerleştirdiğimde Narine başını salladı.

“Kralla öğle yemeğine gidiyorsunuz! Delirdiniz mi?” Bı-çağı çekip çıkararak yakınındaki çekmeceye koydu.

Dilimi çıkardım. Elbise için bir alıcı bulmakta zorlanma-mıştı. Gizlice verilen on yeşim sikke.

Kapı çalındı.

Narine kapıyı açtığında dönüp bir kez daha bana baktı. “Benim, Annabeth. Seni öğle yemeğine götürmeye geldim.”

Başımı salladım, elbiseyi giymememi nasıl karşılayacağından emin değildim.

Annabeth'in karşısına geçerek beni tepeden tırnağa incelemesine izin verdim. Aksanlı bir ses tonuyla, "Pantolon takımımı beğenmedin mi? Giymek için ısrarcı oldum. Korkarım ki kraliçe olduğumda sarayda moda olacak," dedim.

Annabeth Narine'e dönerek endişe dolu bir bakış attı.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Elbiseyi giymesi için fazlasıyla dil döktüm," diye karşılık verdi Narine.

Annabeth bakışlarını önce Narine'e, sonra bana dikti. "Bu... Regina'nın tarzını yansıtan bir kıyafet."

Sırttım, bunu iltifat olarak algılamıştım. "Teşekkürler."

Narine'e iyi günler diledikten sonra Annabeth ile koridordan geçerek daha küçük bir kapının önünde durduk. Kapıyı açarken, "Burası kralın özel yemek salonu," dedi Annabeth. Başını sallamadan önce beni bir kez daha süzdü. "Bol şans."

Gerginliğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Kral bu yemeği beni sahip olduğum büyü hakkında sorguya çekebilmek için mi istemişti? Yoksa tüm kadınlarla baş başa görüşüp bir değerlendirme mi yapıyordu?

Kapıları arkamdan kapatarak salona girdim ve etrafımda dönerek odayı inceledim. Yemek salonu siyah pelüş bir halıyla kaplı, üzerinde altın bir ejderha amblemi bulunan duvarlar siyahtı. Bahçeye bakan devasa pencereler ve görkemli şamdanlar salonun karanlık görünmemesini sağlıyordu. Yemek salonu oldukça erkeksiydi ve Ejderha Kralı'na layık bir hâle getirilmişti.

Odanın ortasında dört kişilik küçük bir yemek masası duruyordu, içimi tuhaf bir his kapladı. Kraliçe Amelia ile bu salonda mı yemek yemişti?

Dışarıdan bir gürültü yükseldiğinde ne olduğuna bakmak için pencereye yaklaştım. Kral bahçede ok ve yayıyla atış yapıyordu.

İşte randevu diye buna derdim. Yanma gitmek için bahçeye açılan kapıyı ararken yayını yerine yerleştirerek bulunduğum yöne doğru yürümeye başladı. Odanın arka kapısı açıldığında içeri yiyecek arabasını iten bir adam girdi.

“Ah, merhaba.” Masaya doğru yönelsem de oturmadım. Kralın sandalyesine oturmak gibi bir hata yapmak istemiyordum.

Saniyeler sonra beklenen kişi içeri girdi. Üzerinde dizlerine kadar inen siyah ipek tunik ve üzerimdekine benzeyen süet bir pantolon vardı. Bakışlarını üzerime diktiğinde dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü.

“Annabeth bu hâlini gördü mü?” diye sordu.

Başımı salladım ve yalanın kokusunu alacağını bilmeme rağmen, “Bayıldı,” dedim.

“Yalancı.”

Sırıttım, şaka yapması hoşuma gitmişti. Bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Kral masaya iki tabak dolusu yemeği bırakan adama dönerek, “Teşekkürler, Ferlin,” dedi. “Önce hanımefendiler.” Bana en yakın sandalyeyi işaret ettiğinde başımı sallayıp yerime oturdum ve kucağıma bir peçete yerleştirdim.

Ferlin arabasıyla salondan ayrılırken önümdeki tabağı incelemeye başladım. Yengeç, patates ve bir çeşit yeşil salatadan oluşuyordu.

“Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı etmeyi unutmuşum,” diye-

rek çatalıma sarıldığım gibi tabağıma yumuldum. Hakkımda kötü düşünmemesi için küçük ısırıklar almaya ve yavaş çiğnemeye özen göstermeme rağmen üzerimdeki bakışlarını hissediyordum.

Kavradığı çatalla masaya bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. “Elbise giymeyi reddediyor, açlıktan ölen bir kadın gibi yemek yiyor... Eklemem gereken başka bir şey var mı?” Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı

Kahkahamı bastırdım, beni şaşırtmıştı. *Eğlenceli biriydi* ve bu yönüyle tanışmak hoşuma gitmişti. Çatalımı kavradım, onu taklit ederek masaya bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım.

“Aynı anda yüz kadınla çıkıyor ve sadece doğurgan olup olmamamla ilgileniyor.” Ona meydan okurcasına sııttım.

Yaptığım iğnelemeyi neşeyle karşıladığını görebiliyordum.

Yine masaya bir şeyler yazar gibi, “Yaptığım şakaya alınmaması bir yana aynı şekilde karşılık vermeyi de biliyor,” dedi.

Güldüm. “Komik biri olabileceğini düşünmemiştim.”

Omuz silkti. “Sen diğer kadınlardan farklısın. Bu hoşuma gidiyor. Senin yanında rahat davranabilir gibi hissediyorum.”

Söyledikleri çok tatlıydı. Hayatında kendini rahat hissetmediği insanların olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Başımı salladım. “Elbiseleri, takıları ve makyajı diğer kadınlar kadar sevmediğim doğru.”

Yemeğinden bir ısırık daha aldı. “Yengeci beğendin mi? Daha önce hiç yemiş miydin?”

“Bayıldım. Daha önce sadece bir kez yedim, o da birkaç yıl önce Jade Şehri’ne yaptığım seyahat sırasında.”

Şaşırmış gibiydi. “Daha önce buraya geldin mi?”

Başımı salladım. “Kraliçe Amelia... demek istediğim kraliyet düğünü için.” Ne yaptığımın farkına vararak kendimi durdurdum. “Çok keyif almıştım.” Adını duymanın onun için ne kadar acı verici olduğundan emin olamadığım için söylediğime pişman olarak cümlemi tamamlamadım.

Yemeğinden bir ısırık daha alırken dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi, aniden üzerimize bir karanlık çökmüştü. Aramızdaki sessizlik kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

“Konuyu açtığım için özür dilerim. Düşüncesizlik ettim,” dedim sonunda.

Sorun olmadığını anlatmak istercesine elini salladı. “Önemli değil, sadece onu özlüyorum. Amelia benim en iyi arkadaşımdı.”

“Evlenmeden önce kaç senedir tanışıyordunuz?” Bu soruları sormamın uygunsuz olup olmadığından emin değildim.

Sertçe yutkundu. “Söyleyeceklerimi kimse bilmiyor o yüzden bunun aramızda kalmasını rica ediyorum. Ailelerimiz sayesinde Amelia ile doğduğumuz anda aslında nişanlıydık.”

Nefesim kesildi. “O hâlde doğuştan nişanlıydınız, öyle mi? Evleneceğiniz başından beri bilinen bir şey miydi?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

Anlaşmalı evlilik feyler arasında daha yaygın olsa da burada da karşımıza çıkabiliyordu. Tüm hayatının başkaları tarafından planlandığını bilmenin nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Ona en iyi arkadaşım diye hitap etmesinin sebebi sadece arkadaş olmaları mıydı? Yoksa birbirlerine gerçekten âşık olmuşlar mıydı? Dilim soramadığım sorularla yanıp tutuşurken her birini yutmaya çalıştım.

“Peki avlanmaya tam olarak ne zaman başladın?” Konuyu değiştirdiği için minnettardım.

Sertçe yutkundum, yediğim yengeç mideme taş gibi oturmuştu. “Babamı kaybettikten sonra. Dokuz yaşımdaydım.”

Eli havada asılı kaldı. “Kasabanızdaki erkekler ailene yardımcı olmadı mı? Cinder topluluğunun birbirine destek olduğunu sanıyordum.”

Başımı salladım. “Bu doğru. Ellerinden geldiğince yardım etseler de küçük kız kardeşimle birlikte doyurmam gereken üç boğaz vardı. Annem sadece karnımız doysun diye yeniden evlenmek istemedi. Ben de bu sorumluluğu üstlendim.”

Elini benimkinin üzerine koyduğu an yeşil gözlerine baktım, karnımda bir sıcaklık toplanmıştı. “Bu gerçekten takdire şayan bir davranış, Arwen.”

Odadaki oksijen tümüyle çekilmiş gibiydi. Elini elime koyması kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına neden oldu. Dokunuşunun bedenimde yarattığı etkiyi fark etmiş olmalı ki hızlıca elini çekti.

“Kendini nasıl hissediyorsun? Ateşin var mı?” Yine konuyu değiştirmişti, anlaşılan bu konuda uzmanlaşmıştı.

Plana uygun hareket etmeyen vücuduma güvenmediğim için yemeğime odaklanmaya karar verdim.

Sahi, plan neydi? Evet, krala âşık olmamak! O aşkı aramıyordu. Tek istediği vârisini doğurabilecek bir kadındı ve öz annemin kim olduğunu öğrendiğinde beni öldürebilirdi. Yine de ona karşı önyargılı davrandığımı kabul etmekten başka çarem yoktu. Hayal ettiğimden çok daha farklıydı. “İyiyim, ateşim yok. Her şey yolunda.”

“Güçlerini saklamak için yapılan bir büyüye sahip olduğu-

nu biliyor muydun?” diye sorarken vücudunun gerildiğini görebiliyordum, bana tam anlamıyla güvenmiyordu. Yalanın kokusunu alabildiği için ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliydim.

“Bana yapılan büyü hakkında hiçbir fikrim yok.” Yalan söylememiştim ama sorusunu da cevaplamış sayılmazdım.

Verdiğim cevaptan memnun kalmış gibiydi. “Gücünü tam anlamıyla kazandığında sana onları kontrol etmeyi öğretmem gerekecek. Sinirlenip birine ateş püskürtmek istemezsin.”

Gözlerim irileşti. Şaşkınlıkla, “Ateş püskürtebileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordum. Böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Omuz silkti. “Mümkün. Birkaç gün içinde benimle veya Regina ile çalıştığından emin olacağım.”

Rahatsız oldum, gücümü göstermemi sağlamaya çalışması beni huzursuz etmişti. “Ben... Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Daha önce bu konuda hiçbir işaret göstermemiştim.”

Beni sakinleştirmeye çalışarak, “Kendini hazır hissettiğinde başlarız,” dedi.

Bu bir nebze de olsa içimi rahatlatmıştı. Daha sonra nihayet avladığımız hayvanlar hakkında, sevdiğimiz silahlar hakkında sohbet etmeye başladık.

“Ben bir yay hayranıyım.” Başımı talim yaptığı alana çevirdim.

Yengecin son parçasını da yutarken, “Ben mızrak kullanmayı tercih ederim,” diye karşılık verdi. Dışarıdaki okçuluk düzeneğine diktiğim bakışlarımı takip etti. “Denemek ister misin?”

Hevesle yerimden zıpladım. “Hiç sormayacaksın sandım.”

Gülümseyerek başıyla onayladıktan sonra onu takip etmemi işaret etti. Çimenlere ulaştığımızda elime orta boy bir yay verdi. Elf altını olduğunu hemen tanımıştım.

“Gençken Elf Kralı’ndan aldığım bir hediye,” dedi. “Boyuna uygun olmalı.”

Yayı ona geri vermek üzere indirdim. “Böyle özel bir hediyeyi kullanmam doğru olmaz.”

Elini havada sallayıp beni susturdu. Daha büyük bir yayı almadan önce tek söylediği şey, “Sana yakıştı,” olmuştu.

Parmaklarımı pürüzsüz kızılağaca işlenmiş altın renkli oymaların üzerinde gezdirdim. Sepetten bir ok alarak çentiği ipe yerleştirdim ve gerginliğini test etmek için oku arka arkaya birkaç kez çektim.

Yayı yukarı kaldırıp dirseğimi sabitleyerek ipi geriye doğru çekerken kralın üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. Ahşap hedef tahtasının ortasındaki noktayı hedef alırken derin bir nefes aldım. Yeniden nişan alıp nefesimi tuttum, ardından oku serbest bıraktım.

Ok havda süzöldükten sonra *gümbürtüyle* hedef tahtasına saplandı.

Tam isabet.

Bakışlarımı krala çevirdiğimde başını salladı. “Etkileyici.”

Kenara çekildiğimde atış noktasına doğru yürümeye başladı.

Oku çekti, hızlıca nişan alarak oku serbest bıraktı. Ok benimkinin yarım santim üstünde bir noktaya saplandı. Yorum bile yapamadan başka bir oku daha hedef tahtasına sapladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Otuz saniyede yarım düzine ok fırlatarak attığım okun etrafında bir daire çizmişti.

Sırıtarak yüzüme baktığında gözlerimi devirdim.

“Gösterişçi.”

Derinden gelen bir kahkaha patlattığında hoşuma gitti. “Gösteriş yapmazsam buna gerçek bir randevu denebilir mi?”

Randevu... Bunu bir randevu olarak adlandırıyordu. Vücudum bu kelimeye tepki verircesine dalgalandı. Birdenbire müstakbel karısı olmak için yarışıyor olmak beni kızdırmadı. Bu o kadar kötü bir şey değildi, öyle değil mi? İyi bir adama benziyordu. Yakışıklı ve eğlenceliydi bunun yanı sıra bir de iyi yay kullanıyordu. Acaba Doktor Elsie’nin benim hakkımda söylediklerinden sonra mı beni yemeğe davet etmeye karar vermişti diye düşünmeden edemedim. Sırf doğurganlığım yüzünden beni seçmesini istemiyordum.

“Tatlımı yemeden bunu randevudan saymam,” diye karşılık verdim.

Söylediğimi başıyla onaylayarak, “O hâlde mutfağa.”

Bir saat sonra, “Midem bulanıyor ama kendimi durduramıyorum!” diye haykırıyordum.

Kral çatalımdaki çikolata kalıntıları temizlememi izlerken, son kek kırıntısını almak üzere dilimi çıkardığımda gözleri kaydı.

Mutfakta küçük bir masada oturuyorduk. Jade şatosunun aşçısı bize paylaşmamız için çikolata ve ahududulu koca bir kek hazırlamıştı.

Şaşkınlıkla krala baktım, birlikte geçirdiğimiz günü dü-

şünerek her ânın tadını çıkarıyordum. Bu yemek düşündüğüm gibi geçmemişti. Dürüst olmak gerekirse bugünün bitmesini istemiyordum. “Bugüne kadar yediğin en iğrenç şey neydi?”

Sorumu duyduğunda yüzünü buruşturdu. “Sıçan.”

Parmağımı ona doğrultarak, “Sıçan yemiş olamazsın!” diye karşılık verdim. “Yalan söylüyorsun.”

Hafifçe gülümsedi, benim yanımda bunu çok sık yapmaya başlamıştı. Dişleri bembeyaz ve güzeldi. Gülümsediğinde sağ yanağında küçük bir gamze oluşuyordu.

“Maalesef. İki yaz önce Drayken ile Nightfall Kraliçesi’ne karşı savaşırken üç gün bir mağarada mahsur kaldık. Bizi aç bırakarak öldürmeye çalıştılar.”

Vay canına, ekselanslarının sıçan yiyeceğini hayal edemesem de onun gerçek bir savaşçı olduğunu düşündüğümde o kadar da mantıksız gelmiyordu.

“Sıçan, babamı kaybettikten sonra ilk avımdı,” dedim.

Yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. “Açlığın insan seçmediğini öğrendim.”

Başımı eğdim. “Seçmiyor.”

Gözlerime baktığında içimi tereddütlü bir duygu kapladı. Yanında olmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hâlâ vâris vermek gibi bir görevin varlığından hoşlanmıyordum ama kendimi kandırmama gerek yoktu. Ondan gerçekten hoşlanmıştım.

Uzanıp sarı saçlarımdan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdığında tüylerim ürperdi.

Elini yanağıma yaklaştırarak iki parmağıyla yanağımı hafifçe okşadığında gözlerimi kapattım ve ânın tadını çıkar-

dım. Fakat birden açılan kapı ikimizin de sıçramasına neden oldu ve kral elini geri çektiğinde gözlerimi açtım.

Muhafızlardan biri, “Grim Hollow’da acil bir durum var, lordum,” dedi.

Bir kez daha göz göze geldik, “Benimle yemek yediğin için teşekkürler, Arwen.”

Başımı salladım, artık bana dokunmuyor olsa da parmaklarını hâlâ hissedebiliyordum. Ona teşekkür etmek, Grim Hollow’da neler olduğunu sormak istesem de aklım başıma geldiğinde yanımdan gitmiş, beni zihnimdeki karmaşayla yalnız bırakmıştı.

Hoş geldin balosu için hazırlanacağım ve kralla “resmen” tanışacağım o gece gelip çatmıştı. Birkaç gece önceki randevumuzdan beri kraldan haber alamamıştım. Bu gece orada benimle konuşmasına engel olabilecek kadar çok kadının olmamasını diliyordum. Son iki gündür düşündüğüm tek şey yanağımda gezinen parmaklarının sıcaklığıydı.

Terzi yardımcısı kapıdan içeri girerken, “Elbiseniz geldi!” diye seslendi Narine. Hayatımda gördüğüm en güzel, zümrüt renginde bir elbise tutuyordu. Işıқта parlayan dar bir korsesi, çan gibi görünen bir beli vardı.

Tam *kraliçelere* layık görünüyordu.

Narine ile aramızda anlaşmıştık. Diğer kızların katıldığı balolarda elbise, bir randevuya çıkacak ya da sarayda dolasacaksam pantolon giyecektim.

“Tanrım!” Terzi elbiseyi koltuğa bırakıp gitmeden önce beni selamlarken ben gözlerimi elbiseden ayırmakta güçlük çekiyordum.

Narine’e dönerek, “Bu iyi para eder, değil mi?” dedim.

Sırttı. “Şimdiden bu elbiseye yirmi yeşim sikke karşılığında sahip olmak isteyen bir alıcım var.”

Aynı şeyleri giymek suçmuş gibi her gün yeni kıyafet-

ler getiriliyordu. Günlük pamuklu elbiselerden birkaçını Adaline ve anneme vermek için saklıyordum. Elbise giymek istediğimde terzinin benim için diktiği dört elbiseden birini seçiyordum.

“Kirlenmemesine özen göstereceğim,” diye söz verdim Narine’e.

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Bu iyiliğini asla unutmayacağım. Bu gidişle gelecek aya kadar kız kardeşimin düğün masraflarını ödemiş olacağım!”

İçten bir şekilde gülümseyerek, “Hadi deneyelim!” dedim.

Modayla hiçbir zaman ilgilenmemiş olsam da birkaç saatliğine kraliçe gibi görünme fikri hoşuma gidiyordu. Jade Şehri’nde geçirdiğim her günün tadını çıkaracak, eve döndüğümde anlatacak bir sürü eğlenceli hikâye biriktirmiş olacaktım.

Kralla randevumun ardından eve dönmeyi düşünmek kalbime bir hüznün çökmesine neden oldu.

“Hizmetçi Mida’nın saçında örgü pratikleri yapıyordum. Saçların ve kraliyet kuyumcusundan aldığım yeşim taşlarıyla yapmak istediğim bir şey var.”

Cebini karıştırıp bir kese çıkardı.

Narine elbisemin fermuarını açarken, “Kulağa oldukça eğlenceli geliyor! İstediyini yapabilirsin,” dedim.

Soyunmaya başladım. Yıkanmama defalarca yardımcı olduğu için Narine’in beni çıplak görmesinden rahatsız olmuyordum. Kollarımı başımın üzerinde birleştirmemi söyleyerek elbiseyi zayıf vücudumun üzerine oturtuverdi. İçi ipek astarla kaplı olduğu için ısıltılı kumaş kaşıdırmıyordu.

“Derin nefes al,” dedi Narine.

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Hiçbir uyarıda bulunmadan çektiği korse ipleri göğüs ka-

fesimi sıkıştırmıştı. “Ah.” Göğsümü rahatlatmak için derin bir nefes aldığımda Narine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle korseyi genişletti.

“Hoşuna gitti, değil mi?” diye takıldım ona.

“Birazcık.”

Beni giydirdikten sonra aynaya bakmayacağıma dair söz verdirdi ve saçlarımla uğraşmaya başlamadan önce okumam için elime bir kitap tutuşturdu.

Yavaş okuyan biriydim. Bugüne kadar roman okumaya pek fırsatım olmasa da işi bittiğinde, bir kurt adamla iblis hakkındaki fantastik romanın altı bölümünü okumuştum.

Deri kapağını incelerken, “Bu kitabın yazarı kim?” diye sordum.

J.E. harfleri altın renginde, kabartmaydı.

Omzuma hafifçe dokunarak, “Şehirde yaşayan soylu kadınlardan biri,” dedi. “Hazır mısın?”

Kaldığım yerden devam edebilmek için kitabı yüz üstü bırakarak başımı salladım.

Aynaya doğru yürürken tökezlememek için ağır adımlarla ilerliyordum. Aynadaki yansıyamla yüzleştiğimde karşımdaki kadını tanıyamadığım için irkildim.

“Tertemiz görünüyorum,” diye cıyakladım. Hayatım boyunca cildimi, tırnaklarımı ve saçlarımı bu kadar bakımlı bir hâlde görmemiştim.

Güldü. “Bundan çok daha fazlasısın. Çok güzelsin.”

Kendimi toparlamaya çalışırken büyük bir karmaşadan ibaret olan saçlarımla aynadaki yansımasını gördüğümde bir kez daha nefesim kesildi. At kuyruğumun üzerine bir ağ örülmüş gibi görünüyor, Narine’in saçıma yerleştirdiği küçük mücevherler parlıyordu.

“Sen kesinlikle bir sanatçısın!” diye haykırdım.

Narine kızardı. “Pek sayılmaz. Sadece biraz yaratıcıyım.”

Gözlerimi devirdim. “Sanatçıların yaptığı şey de bu.”

Hafif bir makyaj yaptıktan sonra akşam yemeğimizin düzenlendiği ana balo soluna doğru yola çıktık.

Narine yanından geçtiğim kızların saçıma yaptığı iltifatları duyduğunda göğsünü kabartarak gülümsedi.

Kendal saçlarını tamamlayan ve üzerinde olağanüstü görünen kırmızı bir elbise giymişti. Yan yana oturduğumuz an konuşmaya başladık. Kızlar hastalandığımı öğrenmiş olsa da tam olarak ne yaşadığımdan haberdar değillerdi.

“Daha iyi misin?” diye sordu Grim Hollow’dan gelen Joslyn.

Kendal ile dost olmuşa benziyorlardı. Üzerinde bronz tenini ve koyu renk saçlarını tamamlayan siyah boncuklu, parlak, altın rengi bir elbise vardı.

Gülümsedim. “Evet, teşekkür ederim.”

Salondaki ses yükseldiğinde kralın içeri girdiğini görmek için salonun giriş bölümüne döndüm. Siyah deri üniformasının içinde nefes kesici görünüyordu. Gözleri kalabalığı tarayıp beni buldu ve sarıya dönen gözbebeklerini gördüğümde kaskatı kesildim. Yanında duran Regina’ya eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Regina başını sallayarak uzaklaştı.

Benden bahsedip bahsetmediğinden emin değildim fakat kesinlikle öyle görünüyordu. Sertçe yutkundum.

“Son birkaç gündür ortalıkta olmadığım için özür dilerim.” Sesi odada yankılanırken herkes sessizliğe büründü. “Sınırımızda bir çatışma yaşandı ancak şu an her şey kontrol altında. Güvenlik sağlanmış durumda.”

Bu haberle salondakilere derin bir nefes aldırdıktan sonra konuşmasına devam etti.

“Her ne kadar her birinizi özel olarak tanımak ve yeni eşimi birbirimize uyum sağlayıp sağlamadığımıza bakarak seçmek istesem de...” Durdu. “Bu arzu ettiğim sonuca ulaşmamı, sağlıklı bir vârise kavuşmamı, sağlamayacaktır.”

Salondan çıt çıkmıyordu. Hiç kimse bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. Özellikle de ben.

“Akşam yemeğinizin tadını çıkarmanızı istiyorum. Gücünüzü test etmek için sizi gruplar hâlinde dışarı çağıracağız. Doktorların takdir edeceği kadar büyü üretemezseniz, daha önce vaat ettiğim aylık ödemenizi eksiksiz bir şekilde teslim alarak eve gönderileceksiniz.”

Oda şaşkın nefeslere ve fısıltılara boğuldu. Kendal, Joslyn ve ben birbirimize bakakalmıştık. Kralın acelesi olduğu belliydi, kızların çoğu süslenip giyirerek eğlense de gecenin sona erdiği açıktı. Testim sırasında beni burada tutacak kadar büyü yapmak isteyip istememek arasında gidip geliyordum. Kral az önce bir ay kalsam da kalmasam da yüz yeşim sikkeyi eksiksiz teslim alacağımı söylemişti. Paranın bir kısmını kız kardeşinin düğün masraflarını karşılaması için Narine’e verecek, kalanını da eve döndüğümde anneme verecektim. Hâlâ eve dönmek istiyor muydum? Onu bir daha görmemek arzu ettiğim şey miydi? Daha da kötüsü onun bir başkasıyla evlendiğini görmeye dayanabilir miydim? Bu aksi hâlde olaklardan daha iyiydi. Aslında kim olduğumu öğrenmesini sağlayan büyüü görmesinden çok daha iyiydi. Belli ki ona zarar verebilecek kadar büyük bir güce sahip olan bir safkandım. Annemin anlatmaya çalıştığı şey bu değil miydi?

Kralla vakit geçirdikten sonra kim olduğumu öğrense de bana zarar vermeyeceğinden emindim.

Değil mi?

Bu harika geceyi hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım. Kraliyet düğününün nasıl olacağını hep merak etmiştim. Harikulade bir orkestra, zengin bir büfe ve bolca dans... Büyüleyiciydi. Regina'nın kızları grup hâlinde dışarı çıkarması ve sadece bir tanesinin, bazen de hiçbirinin salona dönmemesi dışındaki her şey. Salon giderek boşalmaya başladığında Kendal ile dans etmemeye karar verdik. Birazdan olacakların gerginliğiyle patlamaya hazır bombalar gibi hissediyorduk.

Joslyn'e, "Testin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sorduğumda beni susturdu.

"Eğleniyor musunuz, hanımlar?" Kralın erkeksi sesini duyduğumda kaskatı kesildim.

"Evet," diye mırıldandı Joslyn.

"Muhteşem bir akşam," dedi Kendal.

"Ya sen Arwen?"

Koltuğumda dönerek boş tabağımı işaret ettim. "Yemekler harikaydı."

Elini uzatarak, "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Donakaldım ve saniyeler içinde sırtımdan ter aktığını hissettim. *Onunla dans etmemi mi istiyordu? Ne? Benden başka hiç kimseyi dansa kaldırmamıştı.*

Bakışlarımı Kendal'a çevirdiğimde kralla dans etmeyi *reddetmememi* söylemeye çalışırcasına gözlerini büyüüttüğünü gördüm.

Ayağa kalktım. "Elbette ama seni uyarıyorum, yüksek olasılıkla ayağına basacağım." Bana doğru uzattığı eli tutarak piste doğru yürümeye başladığımda aklımın başımdan gittiğini hissediyordum.

Meraklı bakışlarla beni incelerken gözleri bir anlığına dudaklarıma takıldı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Kendal ile çılgınca dans etmeyi çok sevsem de Embergate kralıyla dans etmek bambaşka bir şeydi.

Bir elini belime koyup diğer eliyle de avucumu kavrar-ken müziğin ritmine yavaşça ayak uydurmaya başladı. Bir-birimize bu kadar yakın durup bedenini bedenime hafifçe bastırduğunda nefes almakta zorlandım. Tüm salon gözlerini bize dikmişken bile hissettiklerimin gerçek olduğunu hisse- diyordum. Sanki onun kollarında olmak için yaratılmışım ve gitmesini istemiyordum.

Kulağıma eğilerek, "Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı. İltifatıyla kalbim hızlandı.

"Teşekkür ederim. Grim Hollow'daki durum ne?"

Yüzüme bakarak, "Sorunun kaynağı Nightfall Kraliçesi'y-di. Birkaç adamımı kaybetsem de o daha fazlasını kaybetti."

İçim rahatlamıştı.

Aniden, "Bana ailenden bahset," dedi.

Sorduğu soruya şaşırmış olmama rağmen gülümseyerek gerginliğimi gizlemeye çalıştım. "Babam madende çalışı-yordu. Her hafta sonu tavernaya gidip içerdi ve annemle de orada tanışmış. Annem orada çalışıyormuş."

Bakışları ihtiyatlıydı, sanki söylediklerimle ilgilenmekten çok verdiğim yanıtın yalan olup olmadığını sınıyormuş gibiydi. “Babanın çeyrek ejderha halkı olduğundan bahsetmiştin.”

Elini bırakıp sanki beni yakmış gibi geri çekildim. “Beni tanımaya mı çalışıyorsun yoksa sorguya mı çekiliyorum?” diye sesimi yükselttiğimde yakınımdaki birkaç kızın bakışlarını üzerimize çekmiştim.

Yanakları kızardığında yaklaşarak beni yeniden kollarının arasına aldı. Bu sefer tutuşu öncekinden daha güçlüydü.

Elini belime koydu, vücutlarımız dip dibeydi. “Çeyrek ejderha halkı olduğunu iddia eden kızın sarayımda nasıl bomba gibi patladığını anlamaya çalışıyorum. Fazlasıyla hoşlandığım ve ilgi duyduğum kızın.”

Ses tonundaki suçlama tüylerimi ürpertti fakat bu ürpertinin aynı zamanda benden hoşlandığını söylemesi ve tenime çarpan nefesi olduğunu inkâr edemezdim.

Yine de bana karşı duyduğu güvensizliğin içimde yarattığı öfkeye engel olamadım. Ona bakmak için arkama döndüm, “Birkaç sorumu cevaplamaya ne dersin?”

Yeşil gözleri sarıya dönmüştü.

“Karını daha yeni kaybetmişken çocuğunu doğurabilecek bir kadın bulmak için neden yüzlerce kadına kur yapıyorsun. Bu acelenin sebebi nedir?”

Yüzündeki dehşeti gördüğümde söylediklerimden anında pişman olmuşum. Ellerini sırtımdan çekerek büyük bir adım geri attı.

“Lordum, özür dilerim...”

Devam etmememi işaret ederek arkasını döndü ve oda-

dan çıktı. Ağzımdan çıkanlardan sonra onu bir daha görmek zorunda kalmamak için Tanrı'ya yerin dibine girip bir daha çıkmamak için dua ettim. Bunu neden yapmıştım ki?

Korku. Eğer benden hoşlandıysa bu gerçekten karısı olabileceğim anlamına geliyordu ve eğer annemin söyledikleri doğruysa... Bunu ne pahasına olursa olsun engellemeliydim.

Joslyn ve Kendal'ın yanına gidene kadar somurtmaya devam ettim.

“Ne konuştunuz?” diye sordu Kendal. “Salondan çıkarırken üzgün görünüyordu.”

Başımı sallayarak bu konuda konuşmak istemediğimi belli ederek tabağıma yöneldim. İki dilim pasta yiyecek, kral tarafından eve gönderildiğimde aç olmayacaktım.

Tek istediğim odama giyip uyumaktı fakat gece bitmek bilmiyordu. Görünüşe göre Regina beni en sona bırakmaya kararlıydı. Sonunda odaya girip Kendal, Joslyn ve beni işaret ettiğinde rahat bir nefes aldım. Bu işi bitirdikten sonra çikolatalı kek komasına girmeyi planlıyordum. Üçüncü dilimi yediğime pişman olmuşum.

Kızlarla birlikte ayağa kalkarak titrek adımlarla Regina'nın bizi beklediği yan kapıya doğru ilerledim.

Regina en az benim kadar yorgun görünüyordu. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalıydı ama kralın eş bulma konusunda acelesi olduğu aşikârdı. Beni ilgilendiren bir durum yoktu. Ağzımdan çıkanlardan sonra beni kasaba meydanında idam etmezse kendimi şanslı sayardım.

Regina üçümüze gülümseyerek onu takip etmemizi istedi.

Kral ona söylediklerimden bahsetmiş miydi? Eğer öyleyse sonum gelmiş demektir. Kim kraliyet ailesiyle böyle konuşmaya cüret ederdi ki? Benim derdim neydi? En kötüyse ondan hoşlanıyor olmamdı. Sevdiğim birine korkunç sözler söylediğim için kendimi berbat hissediyordum.

Regina'yı uzun bir koridordan geçerek başka bir çift kapının önünde durana kadar takip ettik.

Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki Regina kapıları açtığı anda arka tarafta duran kralı gördüğümde küçük bir çığlık attım.

Üzerimde üç çift göz hissettiğimde sertçe yutkundum.

Hızla, "Bir örümcek gördüğümü sandım," diye yalan söyledim.

Sakin ol Arwen. Hiçbir sorun çıkmayacak.

Odaya girdiğimizde gördüğüm kalabalık karşısında irkil-dim. Karşımda yarım düzine keskin nişancı, bir avuç Kraliyet Muhafızı, Doktor Elsie ve elinde deri ciltli bir kitap tutan yaşlı bir adam duruyordu. Hepsi duvar dibinde sıralanmıştı. Odanın ortasında, küçük beyaz bir taş kürsünün üzerinde buz mavisi bir kristal duruyordu. Burun deliklerime dolan duman kokusunu içime çekerken yanık izlerini fark ettim.

Kristalden çıkan siyah çizgiler beyaz taş kürsünün üzerine yayılıyordu.

Regina, "Kendal, lütfen bir adım öne çıkarak Gerçekler Taşı'na dokun," dediğinde Kendal korku dolu gözlerle bana baktı.

İlk olmak her zaman kötüydü.

Zihnim saniyeler önce duyduğum kelimelere anlam vermeye çalışırken ona başımı eğerek destekleyici bir bakışla

karşılık verdim. Bu taş gücümüzün boyutunu mu gösteriyordu? Ah, Hades, umarım göstermiyordur. Özellikle de büyüm bozulduktan ya da banyoda yaşanan patlamadan ve ateşlenmemden sonra.

Elinde deri bir kitap tutan yaşlı adam kitabı belirli bir sayfaya kadar açtıktan sonra keskin gözlerle Kendal'ı izlemeye başladı. Koklayanlar çenelerini yukarı kaldırmış, burun deliklerini genişleterek büyü kokusu almayı bekliyorlardı.

Bu odadaki her detay tüyler ürperticiydi, buradan kaçıp gitmek istedim. Kasabamıza gelen Koklayanların büyü testlerini gerçekleştirmek üzere geldiklerini sanıyordum. Şu an yaşadığımız çok daha rahatsız ediciydi.

Annemin uyarıları kafamın içinde dönüp duruyordu.

Kaç. Kaç. Kaç.

Paniklediğimi hissetmiş gibi davranan Regina, gidecek hiçbir yerimin olmadığını vurgulamak ister gibi yanıma yaklaştı. Olduğum yerde kaskatı kesildim.

Kendal tıkırdayan topuklarıyla taşa doğru yürüyerek tam önünde durdu. Krala bakarak ellerini Gerçekler Taşı'na uzattı. "Dokunmam yeterli mi?"

Kral Valdren yorgun görünüyordu. "Yeterli. Gerçekler Taşı, sahip olduğunuz gücün boyutunu ortaya çıkararak ejderha formuna dönüşebilecek bir çocuğu taşıyıp taşıyamayacağınızı görebilmemizi sağlayacak."

Sesi duygusuzdu ama bulunduğu durumdan keyif almıdığı belliydi.

Kendal altdudağını ısırarak taşa dokundu. Ellerinden turuncu alevler fışkırdığında nefesim kesilmişti. Daha önce *büyüsünü* hiç bu kadar gösterdiği olmamıştı. Taş gerçekten de gücünün sınırlarını zorluyor olmalıydı.

Bu beni korkuttu. Banyoda gerçek bir patlama yaşıyordum, bu taş bana neler yaptırırdı?

Kendal bana gururla baktığında başparmağımla sevincine karşılık verirken kralın Doktor Elsie'ye baktığını fark ettim. Elf ejderha başını salladı.

Regina kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. "Teşekkür ederim, Kendal. Benimle gel."

Bir dakika... Doktor neden başını sallamıştı? Kendal eve mi gönderiliyordu? Sormak istesem de bu gece şansımı krala karısının ölümünden çok kısa bir süre sonra evlenmesinin sebebini sorgulayarak bir hayli zorlamıştım.

Regina salona döndüğünde Kendal'ı nereye götürdüğünü merak ettim.

"Josyln." Ona ilerlemesini işaret ettiğinde Kendal ile ilgili tüm endişelerimi bir kenara bıraktım.

Beni en sona saklıyorlardı! Bu çok adice bir davranıştı. Bu aptalca şeyi bir an önce halletmek istiyordum. Joslyn özgüvenli bir gülümsemeyle taşa doğru ilerleyerek tereddüt etmeden ona dokundu.

Bir metre boyundaki turuncu alevlerden oluşan dev bir dalga tavana doğru fırladığında herkes büyük bir şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Bakışlarım Joslyn'i inceleyen krala kaydığında Joslyn'in vücudunu her zamankinden farklı bir bakışla incelediğini fark ettim.

Heyecanla Doktor Elsie'ye baktığında üzülerek başını salladığını gördü.

Joslyn'i odadan çıkaran Regina rahatlamış görünüyordu. Döndüğünde tüm gözler bana çevrildi.

Tanrım. Bunu yapmak istemiyordum.

Doktor Elsie kralın kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Kral bunun üstüne boğazını temizlemeden önce şaşkınlıkla ona baktı.

“Lütfen geriye doğru beş adım atın,” diye emrettiğinde ben de dahil olmak üzere odadaki herkes inanmaz gözlerle ona baktı.

Doktor Elsie yine patlama yaşayacağımı mı düşünmüştü? Daha önce banyoda olanların tekrar yaşanmasından mı endişelenmişti? O gücümü gizleyen büyüün zayıflamasından kaynaklanan bir durumdu... değil miydi?

Salondaki herkes güvenli bir mesafeden olanları izlemeye devam ediyordu. Şimdiyse benden daha fazla uzaklaşmış duvara çarpmak üzereydiler. Büyümün bu kadar uzağa gidebileceğini düşünmeleri komikti.

“Hepimiz çok yorgunuz, Bayan Novakson. Lütfen ilerleyin.” Kral konuşurken zorlanıyordu. Yanaklarım utançtan kızarmaya başladı. Dans ederken söylediklerim için özür dilemek istesem de şimdi sırası değildi. Gerçekler Taşı’na doğru kısa ve kararsız adımlar atarak kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışırken zihnimde annemin söyledikleri çınlıyordu.

Eğer gücünün farkına varacak olursa, onu kendine âşık et.

Bakışlarım beni eve göndermek için sabırsızlanıyormuş gibi bakan krala kaydığında derin bir nefes aldım.

Bu saatten sonra aşk söz konusu bile olamazdı, her şeyi berbat etmiştim. Belki beni hâlâ ordusuna almak isterdi?

Hiç şansım yoktu.

Gerçekler Taşı’na yaklaştığımda içimi bir ürperti kaplar-

ken nefesim yavaşladı. Kendimi suyun ya da kumun içinde yürümeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Havadaki gücü hissedebiliyordum. Taşa yaklaştıkça nefes almakta güçlük çekiyordum. Diğer kızlar da bunu hissetmiş miydi? Hissetmiş olsalar bile belli etmemişlerdi.

Parmaklarımı taşa yaklaştırdım. Taşa birkaç santim kala içimi garip bir his kapladı. Vücudumdaki her hücre bana kaçmamı emrediyordu. Bu hisse kapıldığım tek an, dev bir ayı tarafından nehrin üç mil aşağısına kadar kovalanmadan birkaç saniye önceydi.

Tereddüt ederek bakışlarımı krala çevirdiğimde şüpheli bakışlarla beni izlediğini gördüm. Bakışlarım daha sonra kısık gözlerle beni inceleyen Regina'ya kaydı. Taşa dokunmayı reddetsem bana saldırırlar mıydı? Beni zorlar mıydı? Tüm bunları kabul ettiğimden beri ilk kez korkuyordum.

Bunu yapmak zorundaydım. Keşke annemin dediğini yaparak kralın bedenimi istemesini sağlasaydım. Gerçek soyunun nereden geldiğini öğrendiği an sonum gelecekti.

Taşa dokunmadan önce, *Tanrım beni koru* diye dua ettim ancak taşa değdiğim saniye korkunç bir hata yaptığımı anladım.

Saf güç bedenimi işgal ederken etrafımı mavi alevler sarmıştı. Tenimden mavi alevler fışkırırken tenimi bir sıcaklık kapladı. Odada çığlıklar yükselmeye başladı. Arkadan bir darbe aldığımda omuzlarımda büyük bir acı hissettim.

Geriye doğru sendelerken alevler azaldı. Beni geriye doğru çekenin kim olduğunu görmek için arkama baktım. İki mavi ejderha kanadını fark ettiğimde nefesim kesildi. Gözlerimi salonda gezdirerek Kral Valdren'i aradım.

Kral büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Elinde deri ciltli kitabı tutan yaşlı adam krala doğru koşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmediğim için çaresizlikle ağlamaya başladım. Bunu gören Doktor Elsie koşarak yanıma geldi.

“Hayır!” Kral elini uzatıp Doktor Elsie’yi durdurarak muhafızlarına döndü. “Yakalayın onu.”

Ne?

“Lordum?” Muhafızlar gibi Regina’nın da kafası karışmış gibiydi.

“YAKALAYIN ONU!” Kral Valdren’in haykırmasıyla burun deliklerinden dumanlar çıktı.

Emrindeki ihanet ve dehşet kalbimi parçaladı.

Korkudan titreyip hıçkırmaya devam ederken iki muhafız ileri atılarak kollarıma girdi.

Neler oluyordu? Sırtımdan neden kanatlar çıkmıştı? Alevlerim neden diğer ejderha halkları gibi turuncu değil de maviydi?

“Korkuyor, lordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyor,” diye yalvardı Doktor Elsie.

Gözlerimle merhamet dileyerek ona baksam da bana öfkeli bakışlar atmaya devam etti. “Bana söylediği ilk şey bir yalandı, artık ona güvenemem.”

Onunla öğle yemeğinin bana karşı daha ılımlı olmasını sağlayabileceğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Yüzüme beni diri diri yakmak ister gibi bakıyordu.

Muhafızlar beni sürükleyerek götürürken söylediklerine cevap verme zahmetine girmedim.

Haklıydı.

Şatonun yanındaki odanın içindeki küçük yatakta yatıyordum. Etrafımda altın işlemeli, yeşim taşından bile daha güzel olan saray duvarları yoktu. Onun yerine gri ve nemli taşlarla çevriliydim. Artık çikolatalı kekler, süslü balolar yoktu. Son yirmi dört saatimi üzerimde perişan hâle gelmiş elbiseyle lazımlığa oturarak tuvaletimi yaparak geçirmiştım. Sırtımdan çıkan mavi ejderha kanatları muhafızlar beni alt kata indirdiğinde kaybolmuştu. Regina beni ziyaret ederek kralın beni vatana ihanetten soruşturduğunu söylemişti.

Ağzından çıkan bu sözler yüzünden oldukça üzgün görünüyordu. On iki saatimi korkudan ağlayarak geçirmiştım. Bir süre sonra gözyaşlarım yerini öfkeye bıraktı. Şu anda birini öldürebilirmişim gibi hissediyordum.

O. Buna. Nasıl. Cüret. Etmişti?

Karısının ölümünün ardından evlenmek konusunda çok acele ettiğini söylüyorum, aniden sırtımdan kanatlarım çıkıyor ve hain ilan ediliyorum, öyle mi?

Annemin söyledikleri doğruysa ve hüüyüm onun için büyük bir tehditse, bu benim suçum değildi. Elimden gelen hiçbir şey yoktu. Artık onun önünde zayıf görünmeyecek ve

sızlanmayacaktım. Beni idam etmek için şehir meydanına götürdüğünde gözyaşı dökmeyecek, başımı öne eğmeyecektim.

Doğduğum için özür *dilemeyecektim*.

Koridordan gelen ayak sesleri düşüncelerimi bölmüştü. Yiyecek bir şeyler mi getiriyorlardı? Belki de Regina nasıl cezalandırılacağımı anlatmak için geliyordu.

Elbisemdeki tozu temizledikten sonra derin bir nefes alarak doğrudum.

Parmaklıkların önünde kralın ta kendisini gördüğümde boğazımdan kopan küçük hırıltıya engel olamadım.

Sertçe yutkunduktan sonra beni tepeden tırnağa süzerek bakışlarını saçlarımda, dağınık elbisemde ve çıplak ayaklarımda gezdirdi.

“Sana birkaç soru sormak istiyorum. Eğer bana yalan söylemez ve sorduğum her soruya bir kez bile yalan söylemeden dürüstçe cevap verirsen yaşamana izin vereceğim.”

Vahşi bir kedi gibi, “*Yaşamama* izin mi vereceksin?” diye hırladım. “Ölümü hak edecek ne yapmış olabilirim?”

Gözlerini kısarak beni incelemeye devam etti. Ardından sağına, benim göremediğim birine bakarak, “Kapıları açın,” diye emretti.

Regina görüş alanıma girip kapının kilidini açtığı anda nabzımın hızlandığını hissettim.

“Temizlen ve odama gel. Unutma, senden gerçekleri duymak istiyorum, Arwen.” Bunun üzerine gözden kayboldu, botlarının sesi koridorda yankılanıyordu.

Regina yanında iki muhafız ve Narine ile gelmişti.

Narine’i gördüğümde istemsizce gözlerim doldu. Öne atılarak bana sarıldı.

Kulağına doğru, “Elbiseyi mahvettiğim için çok özür dilerim,” diye fısıldadım.

Geri çekilirken şaşkınlıkla gözlerime baktı. “Elbise umurumda değil. Sen iyi misin?”

Regina bizi dürtüp muhafızların bulunduğu yöne bir bakış attı. “İlerleyin, sohbetinize banyoda devam edebilirsiniz.”

Başımla onaylayarak Narine’i merdivenler ve koridorlar boyunca takip ederek önünde iki muhafızın durduğu odama döndüm. Regina oturma odasında beklerken Narine ile ikimiz banyoya doğru ilerlemeye devam ettik.

Yalnız kalmamızla binlerce farklı duygunun beni ele geçirdiğini hissettim. “Kendal iyi mi?”

Narine başını salladı. “Onu diğer kızlarla birlikte bir çanta dolusu para ve yiyeceklerle eve gönderdiler. Şu anda Cinder Kasabası’na giden bir arabada.”

Duyduklarım içimi rahatlatmıştı. “Başıma gelenlerden haberi var mı?”

Narine başını hayır anlamında salladı. “Herkes hastalandığını söylemem emredildi. Tekrar ateşlendiğini söyledim.”

Bu iyiydi, olanlardan annemin haberi olmasını istemiyordum. Narine banyo suyum hazırlarken düğümlenmiş saçımı çözmeye çalıştık. Saçımdaki mücevherleri saray kuyumcusuna iade edilmek üzere tezgâha bıraktık.

“Leydim... Neler oldu? *İhanetten* bahsediliyor,” diye sordu aniden sessizliğe bir son vererek.

Ah, ona anlatmamışlardı. Elbette öyle yaparlardı.

Omuzlarımı silktim. “Karisını kaybettikten sonra evlilik konusunda fazla aceleci davrandığını söyledim. Sırtımda

mavi ejderha kanatlarının çıkmasına sebep olan bir testten geçtim ve kralın emriyle tutuklandım.”

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra şaşkınlıkla, “Demek istediğin... dönüştün mü?” diye sordu.

“Sanırım. Tam anlamıyla değil, sadece nasıl olduğunu anlamadığım şekilde sadece kanatlarım çıktı!”

Donakaldı, elleri saçlarımda hareketsizce duruyor, şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. “Sadece safkan asiller dönüşebilir.”

Safkan asiller.

Annem beni doğuran kadının soylu biri olduğundan bahsetmişti fakat o soylu biri olamazdı, değil mi? Bu onu bir kraliçe yapardı. Ben doğduğumda yaşayan tek kraliçe Kral Valdren’in annesiydi. O da kesinlikle kaçıp gizlice doğum yapmamış ve doğumda hayatını kaybetmemişti.

Aman Tanrım, eğer Kral Valdren’in uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi olsaydım şu anda kesinlikle kusardım.

Narine yüzümdeki şaşkın ifadeden düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi görünüyordu. Beni banyoya sürükleyerek soyunmama yardımcı oldu.

“Kayıp Kraliyet’i duydun mu?” diye sordu Narine kısık bir sesle.

Kayıp Kraliyet mi?

Başımı salladığımda kollarımdaki ürpertinin anlattıklarından mı yoksa çıplak oluşumdan mı kaynaklandığından emin değildim. Hayatım tehlikedeyken tam anlamıyla keyif alamayacak olsam da ılık banyoya girdim.

Narine saçımı yıkamaya başladı.

“Birkaç yüzyıl önce *iki* ejderha ailesi vardı. Embergate

iki bölgeye ayrılmış, her aile bir bölgeye sahipti. Grim Hollow ve Jade Şehri Kral Valdren'in de içinde bulunduğu Karanlıkların Ejderhası klanının eviydi. Gypsy Rock ve Cinder Dağı ise Eklips Ejderhası klanına aitti."

Eklips Ejderhası klanı mı?

Bu hikâyeyi neden daha önce hiç duymamıştım? Muhtemelen Cinder Kasabası'nda sahip olmadığımız süslü bir tarih kitabında yazdığı içindi. Yine de böyle bir hikâyenin kulaktan kulağa anlatılmış olması gerekirdi. "Daha önce hiç duymadım," dedim.

Başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak yasak. Bana da küçük bir çocukken annem anlatmıştı."

Bunun hakkında konuşmak neden yasaklanmıştı? Kulağa doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

"Diğer kraliyet ailesine ne oldu?" Bu sorunun cevabını duymak istemememe rağmen sormadan edememiştim.

Regina'nın oturduğu odanın kapısına baktı. "Eklips Ejderhaları'nın kraliçesi Karanlıkların Ejderhalarının klanıyla savaşa girdiğinde neredeyse hepsi katledildi. Sebebini bilmiyorum."

Yüzümdeki kanın çekildiğini fiziksel olarak hissedebiliyordum. "Eklips Ejderhalarının kraliçesi mi?"

Başını salladı. "Evet, Cinder Dağı'nın kraliçesi. Kraliçe özel bir büyüye sahipti. Ona *kral katili* derlerdi. Diğer ejderha halklarının büyüünü kendi büyüyle birleştirerek sınırsız bir güce ulaşabiliyordu."

Nefesim kesilmişti, kalp atışımı hissedemez hâle gelmiştim. Hissizleştiğimi ve şoka girdiğimi hissedebiliyordum. O kadar büyük bir dehşete düşmüştüm ki nefes almayı unutmuştum.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Tüm bunların yalan olması için Tanrı'ya dua ettim.

Narine fısıltıya benzer bir ses tonuyla konuşmaya devam etti, "Ekliips Ejderhası Kraliçesi o zamanlar Kral Valdren'in büyük büyük dedesi olan Karanlıkların Ejderhası kralını öldürmeye çalıştığında yenilmişti. Kızının ve kocasının Gypsy Rock'daki kayalıklarda saklandığı ve kraliyet soyunun tükenmediği iddia edilir."

Kalp atışlarımın göğüs kafesimi delmesinden korkuyordum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Narine altdudağını ısırarak bana döndü, "Leydim, demek istediğim bence siz Ekliips Ejderhası klanının kayıp kraliçesisiniz."

Midem bulanıyordu, konuşamıyordum. Böyle bir şey mümkün değildi. Ben bir kraliçe miydim? Bu bir şaka olmalıydı.

Başımı sallarken endişeyle güldüm. "Güzel bir masal olduğu kesin," diye mırıldandım. "Ayrıca ben sadece kanat çıkardım."

Bakışlarını yere çevirdi. "Bu seferlik," diye mırıldandı.

Bu ne anlama geliyordu? Bir dahaki sefere tamamen dönüşecek miydim? Bununla savaştığım gücüm kalmamıştı. Konuşmayı sonlandırmak için küvetin içine kayarak sabunlanmış kafamı suyun altına soktum.

Zihnimde sırtımdan çıkan mavi kanatlar canlandığında Narine'in anlattığı hikâyeyi düşündüm. Annemin anlattıklarıyla örtüşüyordu. Beni doğuran kadının savaş sırasında kanlar içinde kaldığını ve tüm ailesinin öldürdüğünü söylememiş miydi? Belki de on sekiz kış önce dünyaya geldi-

ğimde o zamanki Ejderha Kralı saklandığı yerden çıkarmış ve hepsini öldürtmüştü. Annemin anlattıklarını hatırlamaya çalıştım ama gerginliğim hikâyenin detaylarını hatırlamamı engelliyordu.

Hatırlayabildiğim iki şey vardı.

Beni doğuran kadının ailesinin sahip olduğu büyü sebebiyle öldürüldüğünden bahsetmişti.

Eğer o büyüü taşıdığım ortaya çıkarsa beni de öldüreceklerini söylemişti.

Hava almaya ihtiyacım vardı fakat ılık suyun güvenli kucğından ayrılmak istemiyordum. Biraz daha oyalandıktan sonra sudan çıktığımda Narine'in beni yalnız bıraktığını görerek rahatladım. Pencerenin önündeki sandalyenin üzerinde katlanmış temiz giysiler duruyordu.

Belki de bu son banyom olacaktı. Kral Valdren'in sorğusundan önce temizlenmeme izin vererek bana küçük bir iyilik yapılmış olsa da nasıl bir şeyin içine düştüğümün farkındaydım. Kral yalanın kokusunu alabiliyordu ve bu yüzden sonunda beni öldüreceğinden şüphe duymadığım bir yüzleşme yaşayacaktık.

İstediğı tek şey doğurganlığımdı. Tanrıya dua etmeli, çocuk sahibi olmayı gerçekten çok istediğini umarak ölmek için krala çocuk yetiştirme konusundaki tecrübelerimden bahsetmeliydim.

Annemin verdiği tavsiyeye uyarak onu kendime âşık etmenin vakti gelmişti.

Bu mümkün olsa da olmasa da bunu yapacaktım.

Banyodan çıktığımda düğmelerini iliklemediğim açık tuniğime bakan ve gülümseyen Narine ile karşılaştım. Göğüslerime dair bir ipucu verecek kadar dekolte yaratmıştım. Daha önce tavernadaki erkeklerin bundan hoşlandığını duyduğum için saçlarımı gevşek dalgalar hâlinde bırakmıştım. Yaptığım şeyle gurur duymuyor olsam da bunu yapmak zorundaydım. Kralın beni bir tehditten fazlası olarak görmesi ni istiyordum. Onun gözünde şu an bir tehditten ibarettim.

Bir kral katili.

Özellikle Narine'in anlattıklarından sonra. Eğer duyduklarım doğruysa ve büyük büyükanncem tüm klanı katletmişse bu başımın büyük belada olduğu anlamına geliyordu.

Narine'e el salladığımda bana endişeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Regina ayağa kalkarak onu takip etmemi işaret ederken yüzünde hiçbir duygu kısıntısı yoktu. Hayatımı kurtarmak istiyorsam müttefiklere ihtiyacım vardı ve Regina bana daha önce de nazik davranmıştı.

Odadan çıkarken, "Kanatlarımın çıkması ihanet ettiğim anlamına mı geliyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Beni o teste sokana kadar böyle bir şeyi yapabileceğimden haberim bile yoktu," dedim.

Başını öge eğip hiçbir şey söylemedi.

"Sana Gypsy Rock'ta yaptıklarımı anlattı mı? Onun sırtındayken bir Nightfall savaşçısını öldürdüğümü? Onu korudum!" Artık bağırıyordum.

Aniden duraksayarak yüzünü bana döndüğünde boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Birçok savaşta kralın yanında yer aldım. O mantıklı kararlar veren adil bir adam. Senin hakkındaki düşüncelerinin

kendine göre nedenleri olduğuna inanıyorum.” Sözlerini tamamladıktan sonra yürümeye devam etti.

Pekâlâ, bu tam olarak müttefikim olduğunu belirten bir açıklama olmasa da bana yetiyordu.

İşkence odasına ya da her nereye götürülüyorsam giden yol bitmek bilmiyordu. Bir kütüphaneyi, mutfakları, iki eğitim odasını geçerek bir çift kapının önünde durduk.

Regina kapıyı çaldığında titrek bir nefes aldım.

Çaresizlik içinde ona dönerek gözlerinin içine baktım. “Eğer idam edilirsem anneme ve Adaline’e onları sevdiğimi söyle.”

Kralın beni öldüreceği fikrine kapılmam oldukça mantıksızmış gibi şaşırdı. Öte yandan son yirmi dört saattir hapsedilmiş, şimdiyse vatana ihanetten sorgulanıyordum. Bunun farkındalığıyla başını salladı ve sonra kapı açıldı.

Kral savaş zırhı içinde kasılmış çene kaslarıyla tam karşımda duruyordu. “Teşekkür ederim, Regina. Burada bekleyebilirsiniz.”

Regina başıyla onayladı. “Tabii, lordum.”

Ardına kadar açtığı kapının arkasında odanın ortasında duran tek bir sandalye gördüm. İçimden küçük bir inilti kaçtığında yutkunarak içeri girdim. Kapı arkamdan kapandığında delirmiş gibi etrafımı incelemeye başladım. Pencere yoktu, duvarlarda turuncu ejderha aleviyle yanan dört aplik vardı.

“Otur,” diye emrettiğinde sertçe yutkunarak emrine itaat ettim.

Yüz yüze gelebilmek için başımı kaldırıp baktığımda bana doğru yürümeye başladığını gördüm. Alevlerin turuncu

rengi yüzünü aydınlatıyordu. Beklediğim kadar kızgın değildi, aksine meraklı görünüyordu.

Gözleri açık tuniğime takıldığında ufak bir zafer kazanmış gibi hissetmeme engel olamadım. Yaklaşıp elini uzattığında göğsüm sıkıştı. Tuniğimi kavrayarak düğmelerini iliklemeye başladı.

“İyi deneme fakat dikkatimi dağıtmak için daha fazlası gerekiyor,” diyerek ellerini tuniğimden çekti.

Yanaklarımın utançla kızardı. Ne yapmak istediğimi fark etmiş miydi?

Ayrıca az önce bana *güzel* mi demişti?

“Şu işi artık bitirelim. Ben yanlış bir şey yapmadım.” Kollarımı kavuşturarak ona ters bir bakış attım. Son yirmi dört saat boyunca bana hastaymışım gibi lazımlık kullandırmasını sonsuza kadar unutmayacaktım!

Önümde durdu, gölgesi üzerimde yükseliyordu.

“Buna ben karar vereceğim.” Yeşil gözleri sarıya döndü. “Şimdi bana gücün hakkında bildiğin her şeyi anlat. Eğer doğruları anlatırsan kırılmış güvenimi onarabilirim.”

Kırılan güveni mi? Onu neredeyse hiç tanıımıyordum.

Kaşlarımı çattım. “*Sen neden sırlarını anlatarak benim güvenimi kazanmaya çalışmıyorsun?*”

Gözleri kısıldı. “Bana güvenmene ihtiyacım yok.”

Başımı arkaya atıp güldüm. “Karnıma bir çocuk koymak istiyorsan güvenime ihtiyacın var demektir.” Elimini kasıklarımın arasına yerleştirdiğimde gözleri parladı ve yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı.

Boğazını temizledi. Kızarmasına neden olduğum için az da olsa keyiflenmiştim.

Söylediklerimi duymamış gibi, “Bir ejderhaya dönüştüğünü ne zaman öğrendin?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. “Dün gece.”

Sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

“Yalan söylemiyorum,” dedim kibir dolu ses tonumla.

Burun delikleri öfkeyle genişledi.

“Beni öldürmeye gelen bir suikastçı mısın?” diye sorduğunda kahkahamı bastıramadım fakat yüzündeki ifade gülüşümü soldurmuştu.

Dürüstçe, “Hayır,” dedim.

Kaşlarını çattı, doğruyu söylediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Seni büyüten kadın gerçek annen mi?”

Sorusuyla kalbimin durduğunu hissettim.

Beni öldürmek için doğru hamleyi yapmıştı. *Gerçek* annem. Bu ne anlama geliyordu? Ne demek istediğini biliyordum ama o benim gerçek annemdi. Eğer yalan söylersem beni öldüreceğini bildiğim için doğruları saklayamazdım. Fakat doğruyu söylemem tamamen anneme olan saygımdan ötürüydü.

“O her zaman gerçek annem olarak kalacak olsa da beni doğuran kadın o değil.” Çenemi havaya kaldırdığımda yanığımdan süzülen gözyaşlarıma engel olamadım.

Cevabımı tartıyor gibi görünüyordu, şüpheli bakışları hâlâ yerindeydi. “Bunu ne zaman öğrendin?”

“Kendal ile beni almaya geldiğiniz gün.”

Anlattığım her gerçekle yüzü yumuşadığında güvenini kazanmam gerektiğini daha iyi anladım. Kendi kralım bana güvenmezse nasıl yaşayabilirdim ki?

“Sana tam olarak ne yaşandığından bahsetti mi?” diye sordu, sesinde artık bir parça merhamet vardı.

Bu ne anlama geliyordu?

Cevabından korkarak, “Ben neyim?” diye sordum.

Yüzündeki sert ifade geri dönmüştü. “Seni almaya geldiğim gün annen sana ne anlattı?”

Dudağımı ısırdım. Annem ona güvenmemem konusunda beni uyarmıştı fakat kimliğim açığa çıkmıştı. Bu noktada B planı devreye giriyordu: Onu kendime âşık et ki bu da *harka* ilerliyordu.

Ya da ilerleyemiyordu.

Bu noktada C planını uygulamak zorundaydım: *Hayatta kal.*

Tuttuğum nefesi serbest bıraktım. “Öncelikle güvenebilmem için bana bir şey söyle. Yalan kokusu alamasam da sevgili karını kaybettikten sonra yeni bir eş konusunda neden bu kadar acele ettiğini merak ediyorum.”

Yüzü acılı bir ifadeye bürünürken çenesini ovuşturarak yüzümü inceledi. “Benim büyüüm ejderha halkıyla bağlantılı,” dediğinde başımı salladım, bu herkesin bildiği bir gerçektir.

“Büyüyü güçlendirecek ve ikiye katlayacak bir vâris sahibi olamadığım için halkımız günden güne zayıflıyor, buna ben de dahilim.”

Nefesim kesildi.

“Çok yakında dönüşme yeteneğimi tamamen kaybedeceğim ve bana bağlı olan insanlar büyülerini kaybedecek.”

Söyledikleri yüzüme bir tokat gibi çarptı, büyülerini kaybeden ejderha halkları *ölürdü*. Peri kralı tarafından büyü

emilen ve insan olmak yerine küçülerek bir kabuğa dönüşen ejder halkından bir kadın hakkında kulaktan kulağa anlatılan bir hikâye vardı. Büyümüzü kaybettiğimizde bir hiçtik çünkü sahip olduğumuz büyü insan formumuzu koruyordu. Bir melez olarak bile insan olan yarımızla yaşamamız mümkün değildi.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Senin sıran.” Donuk yeşil gözlerini bana dikince başımı salladım. Benimle kişisel bir şey paylaşmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

“Beni doğuran kadın bir gün kasabaya gelmiş. Annem onun karnı burnunda, kanlar içinde geldiğini ve sahip oldukları büyü yüzünden tüm ailesini kaybettiği bir savaştan bahsettiğini söyledi.”

Kaşlarını çattı. “On sekiz kış önce mi? O zamanlar hiçbir Eklips Ejderhası kalmamıştı, sadece...” Yüzünü buruşturarak duvara doğru sendelediğinde sırtını sertçe çarptı. “Büyükbabam on sekiz kış önce vefat etti. Babamın anlattıklarına göre kraliyeti korurken ölmüş.”

İkimizin üzerine de sessizlik çöktü. Büyükbabasının öz annemin tüm ailesini öldürdüğünü ve erken doğuma neden olduğunu mu söylemek istiyordu?

O hâlde Narine’in Eklips Ejderhaları ve Kayıp Kraliyet hakkında anlattıkları doğru muydu?

Boğazımı temizledim. “Kadın anneme ailesinin sahip olduğu büyü yüzünden öldürüldüğünü ve biri çocuğunda – bende– bu büyüü tespit ederse bebeğin de öldürüleceğini söylemiş. Sonra da kan kaybından ölmüş.”

Söylediğim doğruları içine çekercesine nefes aldı ve beni dikkatle izlemeye devam etti.

“Ö haklıydı. Seni öldürmeliyim.”

Söylediklerine hazırlıksız yakalanmışım, kulaklarımda yankılanan kelimeleri vücudumu bir şok dalgasıyla sarstı

Nefes almakta zorlanıyordum. “Neden? Ben sana zarar vermedim ki!” Kaçmayı hayal edip gözlerimi çıkışa yönelttim ama onu geçmemin imkânı yoktu, geçsem bile Regina kapının hemen arkasında beni bekliyordu.

Başını iki yana salladı. “Ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun? Sahip olduğun büyünün bana veya herhangi bir ejderha halkına neler yapabileceğinin farkında değil misin?”

“Elbette hayır! Kanatlarım olduğunu daha dün öğrendim. Sonra da hapsedildim! Kütüphaneye koşup bu konu hakkındaki araştırma yapacak pek vaktim olmadı!”

Bana bu tavrımı hoş karşılamadığını belli eden bir bakış attı.

Bu adam fazlasıyla sinir bozucuydu!

Bir adım yaklaşarak öne doğru eğildi ve ellerini sandalyemin iki yanına yerleştirdi. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalmıştı. Ona bu kadar yakın olmak nefes almamı zorlaştırıyor, vücut ısımin aniden artmasına neden oluyordu. Zihnim bulanıklaştı, karanlık gözlerine bakarken beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

“Arwen Novakson, sen Eklips Ejderhası klanının kayıp kraliçesisin. Sahip olduğun büyü o kadar güçlü ki sahip olduğum büyüü emerek, beni ve bana bağlı *bütün* ejderha halklarını öldürebilir. Sen, Arwen, sen bir kral katilisin.”

Kıpırdayamıyor, nefes almaya bile korkuyordum. Acı, utanç ve korku aynı hızla vücudumu etkisi altına alıyordu. Akıtamadığım yaşlar gözlerime dolarak görüşümü bulanıklaştırdı. *Narine haklıydı.*

En sonunda, “Hayır,” diye mırıldandığımda sandalyeyi iterek odada volta atmaya başladı.

“Evet. Soyun yüzyıllar önce Nightfall Kraliçesi’yle babamın ölümüne sebep olan ve halkın büyüünü yok eden bir anlaşma yaptı. Halkımızı büyüden arındırarak Nightfall Kraliçesi’nin büyüden arınmış insan ütopyası hayalini gerçekleştirmesine yardımcı oldu.”

“Olamaz.” Karşı çıkmaya çalışıyordum ama bunun doğru olup olmadığını öğrenebileceğim akrabalarım hakkında bile hiçbir bilgiye sahip değildim.

Tekrar, “Evet,” diye homurdandığında burnundan siyah dumanlar sızmaya başlamıştı. “Kanıtlarımız var. Büyük büyükbabamın gönderdiği casuslar Nightfall Kraliçesi’yle Eklips Ejderhası Kraliçesi arasındaki görüşmelere şahit oldu.”

Sözleri kalbimin göğüs kafesimi delercesine atmasına neden oldu. “O hâlde büyük büyük deden Eklips klanının kraliçesini mi öldürdü?”

“Öl ya da öldür.” Kollarını kavuşturarak gözlerini bana dikti.

“Peki ya ona bağlı olan insanlar?”

“Eklips Ejderhasının büyüü halka bağlı bir büyü değildir. Kraliçenin güç için vârislere ihtiyacı yoktu. Bu açıdan eşsizler.” Öfkesi sesine yansıyordu.

Kaşlarımı çattım. “O zaman Eklips Ejderhası halkında benim gibi mavi büyüye sahip olanlar nerede? Eğer ona bağlı olmasalardı onunla ölmüş olmazlardı.”

İç çekip açıklamaya devam etti. “Eklips klanının kraliçesi neredeyse hepsini katletti. Tek isteği ailesinin diyarda kalan son ejderhalar olmasıydı. Hepsinin gücünü emerek kendini neredeyse ölümsüz yapmayı başardı.”

Ölümsüz.

En az dörtte bir oranında ejderha halkı büyüüne sahip bir kişi yaklaşık yüz yıl yaşarken safkan bir kraliyet mensubu yaklaşık yüz kırk yıl yaşardı. Eğer kraliçe anlatıldığı gibi yüzlerce ejderha halkının büyüünü gücüne kattıysa... Başımı salladım. Duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Eklips klanındaki insanlara ne oldu? Kraliçe hepsini öldürdü mü? Bu gerçekten yaşanmış olsaydı tarih kitaplarımızda yazıyor olmaz mıydı?”

O an fark ettiğim bir şey vardı.

“Veba... Bu bir veba değildi, değil mi?” İnsanların iki büklüm öldüklerini, çadırlarında bir kabuk gibi kupkuru bir hâlde bulunduklarını anlatan hikâyeleri düşündüm. Yaklaşık iki yüzyıl kadar önceydi... muhtemelen tüm bunlar yaşandığında.

Başını iki yana salladı. “Veba değildi. İnsanların paniğe kapılmasını önlemek için uydurulmuş bir şeydi. Kral katili herhangi bir ejderha halkının büyüünü ele geçirebilirdi. Onu emerek kurutur ve küle çevirerek *kendini* olağanüstü güçlü bir hâle getirebilirdi.”

Aniden yerimden fırladığımda ürktü.

“Bütün o çocuklar...” Hıçkırdım. ‘Vebada’ hayatını kaybeden çocukları hatırlamak midemi bulandırıyor.

“Hepsini Eklips Ejderhalarının Kraliçesi öldürdü. Bütün o çocukları.”

İçime büyük bir hüznün çökerken göğsüm sıkıştı. Ayakta durmakta zorlanıyor, boğazımdan çıkan hıçkırığa engel olamıyordum.

Vebanın öldürdüğü küçük çocukları düşünmeden edemi-

yordum ama ölüm sebepleri veba değildi. Onların hayatına son veren şey büyük büyük büyükanmemdi. Bu soykırımla hiçbir ilgimin olmamasına rağmen ruhum lekelenmişti, varlığımın önüne geçerek doğuştan da olsa bunda bir payımın olduğunu kabul ettim.

Damarlarımda dolaşan öfkeyi hissediyordum. Cevaplardan çok sorularım vardı. Soyumdaki herkes ölü olduğu için bu sorularımın cevaplarını asla alamayacaktım. İçimdeki öfke bedenimi ateşe veriyordu

“Burnundan duman çıkıyor,” dedi.

Aşağıya doğru baktım. Küçük beyaz bir duman tavana doğru yükseliyordu. Küçük bir çığlık atıp ondan uzaklaşmaya çalışırken geriye doğru tökezledim.

“Sakin ol.” Ellerini bana doğru uzattı. “Ateşin ortaya çıkabilir.”

Ona ters ters baktım. “Elimde değil.”

Beni duymazdan gelerek, “Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalış,” dedi.

Aptal adam! Kızgın olduğumda bana sakin olmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdim. Duman şimdi daha yoğun bir hâl almıştı ve tamamen aklımı yitirmiştim.

Gerçekten ateş püskürür müydüm? Eğer böyle bir şey olursa kralı yaralayabilir, beni öldürmesi için ona gerçek bir sebep sunabilirdim.

Gözlerimi kapatarak yavaşça nefes aldım. Dumanın tadını bir saniyeliğine dilime hissettiğimde nefesimi geri verdim.

Gözlerimi açtığımda kral birkaç santim uzağımda duruyordu.

“Sakinim. Beni öldürmene gerek yok,” dedim elimden geldiği kadar alaycı olmaya çalışarak.

“Buna ben karar veririm.” Ses tonu beklediğimden daha ciddiydi.

Kanımın çekildiğini hissedebiliyordum. “Kralım, *asla* gücünü tüketerek halkın ölümüne sebep olmak istemem.”

Gözlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Belki ona kralım dediğim için, belki de söylediklerimin yalan olmadığını fark ettiği içindi.

Beni öfkelen diriyordu. “Eğer seni öldürürsem, kız kardeşimi öldürmüş olurum. Aklını kullan, aptal!”

“Aptal *olduğum* doğru. Senden hoşlandığım için çok büyük bir aptalım!” Gözlerime hazırlıksız yakalandığım bir kırgınlıkla bakıyordu.

Çenesinin gerildiğini görsem de ona aptal dediğim için pişman değildim. Bunca zamandır ona karşı dürüst olduğumu biliyordu. Bana yaklaştığında bedenim ona daha da yakın olmak için çırpınıyordu. Geleceğim hakkında karar verdiğini bildiğim şu saniyelerde bile kollarını hissetmek istiyordum.

“Kahretsin, ben de senden hoşlanmıştım!” diye bağırdım ve ne olduğunu anlamadan ileri atılıp dudaklarımızı birleştirdim.

Şaşkınlıkla nefesimi içine çekerken yaptığımı bir kez daha düşündüm. Geri çekilerek ilk hamleyi yaptığım için kendime kızamadan elleri belime dolandı ve beni kendine çekti. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirmeye başladım. Tadımı almaya çalışırken boğazından öfkeli bir inilti koptu. Ona bu kadar yakın olmak, vücudunu vücuduma bastırması

içimde bilmediğim noktalarımı sızlatıyordu. Ona daha yakın olmak için çıldırıyordum. Onunla tek vücut olmak için deliriyordum. Dili tekrar benimkinin üzerinde gezinmeye başladığında aramızdaki olağanüstü enerjiyi hissettim. Tıpkı öpüşme çadırında hissettiğim gibi.

Bu oydu.

Şaşkınlıkla geriye doğru çekilirken ellerim dudaklarıma kaydı.

Kral derin bir nefes alarak parlayan sarı gözleriyle bana bakarken kaderimle boğuştuğunu görebiliyordum. Az önce hissettiğim o enerjiyi uyduruyor muydum? Bu öpücüğün öpüşme çadırındakiyle aynı öpücük olduğunu hayal mi ediyordum? *O olamaz mıydı?* Kral o sırada duvarların dışında gizlenmiyor muydu? Zihnim bu olasılıklarla çalkalanmaya başladı.

Sonsuz görünen bu andan sonra yorgun bir ifadeyle iç çekti, “Seni ihanetten suçsuz buldum ve kalede özgürce hareket etmene izin veriyorum. Seninle ne yapacağıma karar verene kadar Jade Şehri’nden ayrılmamanı istiyorum. Anlaşıldı mı?”

İdamımın iptal edildiğinin açıklamasıyla derin bir nefes aldım. Onu fikrinden caydırmak için öptüğümü düşünmesini istemiyordum fakat buraya düğmeleri açık bir tunikle girdikten sonra tam olarak böyle düşünmesinden korkuyordum. Sanırım aramızda yaşananı unutmak zorundaydık.

En azından ben öyle yapacaktım. Bunun öpüşme çadırındaki öpücüğün aynısı olup olmadığını düşünerek aklımı kaybetmiş, az önce yaşananları idrak etmekte zorlanıyordum.

“Bir dakika. ‘Benimle ne yapacağına karar verene kadar’ derken, ne demek istiyorsun?” Aklından hâlâ beni öldürmeyi geçiriyor olamazdı, değil mi?

Burun kemerini sıktı. “İyi günler, Arwen.” Beni başından savıyordu.

Yüzümü buruşturdum ama karşılık veremedim. Regina kapıyı açtı. “Size odanıza götüreyim, leydim.”

Kral Regina’yı mı çağırmıştı?

Yanından geçerken nasıl hissettiğimi bir bakışla anlatmayı umarak yüzüne baktım. Nasıl hissettiğimden kendim bile emin değildim. Onu bir kez daha öpmek istiyordum. Öte yandan aptal biri gibi davrandığı, beni hapse attığı ve sorguladığı için bir tokat atmak istiyordum. Yüzümdeki ifadeden hoşlanmadığı belliydi.

Kahretsin.

Regina ile tek kelime etmeden odaya doğru ilerledik. Kapıya ulaştığımızda Regina bana dönerek, “Onun adil bir kral olduğunu söylemişim,” dedi.

Haklıydı. Bana işkence edip sonra da öldürmesini beklem de tek yaptığımız yarım saat boyunca birbirimize sesimizi yükselttikten sonra öpüşmek olmuştu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Son birkaç günü idolümle geçirdiğime ve onun bu utanç verici olaylara şahit olduğuna lanet ediyordum.

“İyi günler, leydim.” Regina reverans yaparak beni odamın kapısında bıraktı.

Odaya girdiğimde Narine’i endişeli bir yüz ifadesiyle, parmaklarını birbirine kenetlemiş beklerken buldum.

Beni gördüğümde, “Yaşıyorsun!” diye haykırdı.

Başımı salladım. “Özgürce dolaşma hakkına sahibim ama şehri terk edemem.”

Bakışlarım ayaklarının dibindeki nemli zümrüt yeşili elbiseye ve içinde kirli su bulunan bir kâseyle yanında duran fırçaya kaydı. Kir ve lekelerle kaplı olan elbisenin temizlenmesi mümkün görünmüyordu.

“Çok özür dilerim.”

“Bir yolunu bulacağım. İyi olmana çok sevindim,” diyerek üzüntümü hafifletmeye çalıştı.

Bu nazik bir yaklaşım olsa da çok saçmaydı. “Nasıl halletmeyi düşünüyorsun?”

Bu elbisenin satılması mümkün görünmüyordu, başka bir elbise de gelmeyecekti. Narine kız kardeşinin düğün masraflarını karşılayamayacaktı.

Dudaklarını ısırarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Bir yolunu bulurum. Alıcıyla konuşup bu işi halledemem için bugün yanından erken ayrılmamın bir sakıncası var mı?” dedi, elbiseyi işaret ederek.

Başımla onayladığımda içimi büyük bir suçluluk duygusu kapladı. “Tabii ki yok.”

Utangaç bir gülümsemeyele zümrüt yeşili elbiseyi alarak daireden çıktı. Beni karmakarışık düşüncelerimle baş başa bırakması berbat bir fikirdi. Zihnimde yüzlerce şey dolaşıyordu. Narine’in kız kardeşinin düğünü, satacağı elbiseyi mahvettiğim için gerçekleşemeyecekti. Kral muhtemelen hâlâ beni öldürmek istiyordu. Kendal evine gönderilmişti. Joslyn ve kızlardan birkaçı kralın gözüne girmek için savaşmaya devam ediyordu. O kızlardan biri olduğum da bir gerçektir. O öpücük, Tanrım o öpücük! Dünyamı yerinden oynatmıştı! Kayıp kraliçe ben miydim?

Düşüncelerim nefesimi daraltıyordu. Yürüyüşe çıkmalıydım.

Odamdan çıkarak yatakhanelerin bulunduğu kanattan çıktım ve kütüphaneyi aramaya başladım. Belki Kayıp Kraliyet ya da Eklips Ejderhaları hakkında bir şeyler bulup birkaç bilgi edinebilirdim. Bu tarafta, mutfağın biraz ilerisinde olduğundan emin olsam da ulaştığımda orasının çıkmaz sokak olduğunu fark ettim. Kütüphanenin tam tersi yönde olduğunu hatırlayarak geri döndüm.

Kapısı aralık olan bir odanın önünden geçtiğim sırada Kral Valdren'in sesi koridorda yankılandı.

“Hangisi bana sağlıklı bir çocuk verebilir?” diye soruyordu.

“Doğrusunu söylemek gerekirse daha güçlü büyüye sahip olan Arwen.” Kralın sorusuna cevap veren Doktor Elsie'ydi. Adımı duyduğum an donakaldım. “Ama bir Eklips kraliyesiyle Karanlık Gece kraliyetinin nasıl bir çocuk dünyaya getireceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ortaya çıkacak olan büyü... inanılmaz derecede güçlü ya da yıkıcı olabilir.”

Odadaki sessizlik bir dakika kadar sürdü. Oradan uzaklaşmam gerektiğini bilmeme rağmen bunu yapamadım. Vereceği cevabı duymak istiyordum. Ne de olsa bu konu benimle alakalıydı.

Doktor Elsie, “Joslyn daha güvenli bir seçim olacaktır,” dedi.

“Ama Arwen de hâlâ bir seçenek, öyle değil mi?” Kralın ses tonundaki umutla midemde kelebekler uçuştı.

“Korkarım ki bu konuda size karşı gelmeliyim, lordum,” dedi başka bir erkek sesi. Bu ses test odasındaki deri ciltli

kitabı taşıyan yaşlı adama aitti. Kralın üst düzey danışmanlarından biri olduğunu düşünüyordum.

“O bir kral katili. Eklips Ejderhalarının kraliçesi. Sizi ve tüm soyunuzu katledebilecek bir güce sahip olduğunu aklınızdan çıkarmamalısınız.”

“Çıkarmıyorum,” diye homurdandı kral. “Ama sorgumun ardından suçsuz olduğuna karar verdim. Sahip olduğu güç hakkında fazlasıyla bilgisizdi.”

Kral beni savunuyordu! Konuşmanın nasıl biteceğini beklerken duvara yapıştım.

“Artık sahip olduğu güçten ve hak iddia edebileceği topraklardan haberdar olduğuna göre bu bilgilerle ne yapacağı merak konusu.”

Hak iddia edebileceğim topraklar mı? Bir saray ve taht meraklısı olduğumu mu düşünüyorlardı? Bu fazlasıyla aptalca bir düşünceydi.

Adam, “Aynı kaderi yaşamanızı engellemek adına onu ortadan kaldırmanı tavsiye ederim,” dediğinde sırtım taş kesildi.

“Augustson Efendi!” Doktor Elsie öfkelenmişti.

Kral Valdren’in sesi bıçak kadar keskindi. “On sekiz kış önce büyükbabama böyle önerilerde mi bulundunuz? Onu ölüme sürükleyerek babamı iktidara taşıyan türden tavsiyeler mi verdiniz?”

Odanın içinde bulunanların yüz ifadelerini görmek için çıldırıyordum. Öz annemin ailesinin bu şekilde ölüp ölmediğini kesin olarak öğrenmek istiyordum. Drae’nin büyükbabasının onları öldürmesi annemin Cinder Kasabası’na kaçmasına ve erken doğum yapmasına neden olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

“Joslyn mantıklı bir seçim lordum,” diye bitirdi adam kralın sorusunu yanıtlamadan.

“Katılıyorum. Kraliçe Amelia’dan daha güçlü bir büyüye sahip. Ondan çok değil, biraz daha güçlü.” Bu defa konuşan Doktor Elsie’ydi.

Sessizlik. Şimdiye kadar dayanmak zorunda kaldığım en uzun sessizlikti.

“Pekâlâ. Değerlendirmeniz tamamlandıysa aynı fikirde olduğumu belirtmek isterim. Joslyn’e onu müstakbel eşim olarak seçtiğimi söyle ve aylık döngülerini takip etmeye başla. Bir ay içinde evlenebiliriz. Arwen ile ben konuşacağım.” Sözleri hem kalbimi kırmış hem de nefesimi kesmişti.

Koridoru hızla geçerek odama doğru ilerledim.

Joslyn’le evlenecek.

Mantıklı seçim.

Onun için, kız kardeşim ve kurtulacak olan tüm ejderha halkı adına mutlu olmalıyken çok öfkeliydim. Joslyn’i sevmiyordu. Bir çocuk sahibi olmak istiyor, onunla sadece saflığını ve adını korumak için evleniyordu. Onu sadece metresi olarak almadığı için minnet duymalıydı. Nedense Joslyn ve benden bahsederken güçlerimizi karşılaştırmalarından rahatsız olmuşum.

Bunun için onu suçlayabilir miydim? Tüm ejderha halkı bir vârisi olması için ona güveniyordu. Onun yerinde olsam aynısını yapar mıydım? *Muhtemelen yapardım.* Bir an beni seçeceğini düşünerek heyecanlanmıştım. Birbirimize bağır-mış ve beni hapsetmiş olsa da aramızda farklı bir şey olduğunu biliyordum. Tarif edemediğim türden bir bağ, daha önce hiç deneyimlemediğim bir histi.

Kütüphaneye gitmekten vazgeçerek odama ilerleyip yorganımın altına girdim. Her an birinin odama gelip eve gideceğimi ya da idam edileceğimi söylemesini beklemeye koyuldum.

Kralın benimle özel olarak ilgileneceğini söylerken neyi kastettiğini anlamıştım. Ya sahip olduğum güç için benimle evlenmeyi ya da onu öldürebilecek güce sahip olduğum için beni öldürmeyi düşünüyordu.

Arwen ile ben konuşacağım. Bu sözler aklımdan çıkmıyordu. Bu ne anlama geliyordu? O adamın tavsiyesine göre hareket etmezdi, değil mi?

Yorganı üzerimden atarak ayağa fırladım.

Beni öldürecekti. Beni gerçekten öldürecekti. Büyükbabası gibi bir ejderhayı öldürerek tüm sorunlardan kurtulacaktı.

Annemle Kendal'ın diktiği avcı kıyafetini bulmak için çekmeceleri karıştırıp odanın içinde koşturmaya başladım. Her yeri aradıktan sonra şifonyerin en alt çekmecesinde, üzerine konmuş av bıçağımla birlikte tertemiz bir hâlde buldum.

Teşekkürler Narine.

Kıyafetlerimi omuz çantama tıktırarak bıçağı belime yerleştirdim. Oturma odamdaki küçük mutfığa koşarak matarama su doldurduktan sonra birkaç kuru meyve ve peyniri de çantaya attım. Eğer bir at çalabilirsem gittiğimi fark etmeden önce ana kapıdan çıkabilirdim.

Odamın kapısından dışarı süzülürken bir kaçak gibi görünmemeye çalışarak koridorda ilerlemeye başladım.

Annabeth'in yanından geçerken, "Dışarıda vakit geçirmek için güzel bir gün," diyerek el salladım.

Gülümseyerek karşılık verdi. “Yılın bu zamanı bahçeler çok güzel oluyor.”

Evet, bahçeye çıkıyorum, şüphelenecek hiçbir şey yok. Dışarıya açılan koridorun sonuna ulaştığımda kapıları iterek koşmaya başladım.

İlk anda şaşkınlığıma yenik düştüm, buraya sadece birkaç kez geldiğim için yönümü bulmakta zorlandım. Ahırlar ve atlar sağ taraftaydı. Arkamda kıyamet kopmadan önce o tarafa yöneldim.

“Arwen, dur!” Bu ses krala aitti.

Bir ahır hizmetçisinin yanından geçip sola döndüğümde içinde rahatlıkla kaybolabileceğim yüksek çitlerden oluşan bir labirentle karşılaştım. Avluyu koşarak geçtikten sonra uzun çitlerin arkasına saklandım. Arkamdan gelen ayak seslerinin sayısı artıyordu.

Arkama uzanarak av bıçağımı kavrarken birine çarptım ve tökezleyerek beni omuzlarımdan yakalamaya çalışan Kral Valdren’in önünde büyük bir gümbürtüyle yere düştüm. Önce popom, sonra sırtım, son olarak da kafam yere çarptı. Yumuşak bir zemine düşmüş olsam da üzerime düşen dev adamdan kaçamadım. Kalçalarımı sabitlemiş, dokunuşuyla vücudumun ısınmasına neden olmuştu. Nefes almakta zorlanıyordum.

“Bana bıçak çekmeyi mi düşünüyordun?” Dağınık siyah saçlarıyla bana kuşku dolu gözlerle bakıyordu.

Birbirine yapışan vücutlarımız yanaklarımdan kızarmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar yakınlaşmamıştım.

Şaşkınlıktan dilimi yutmuş gibi kalakaldığımı anladığımda av bıçağımı elimden alarak üzerimden yuvarlandı.

Üzerimden tamamen indiğinde tekrar nefes alabiliyor, düşünebiliyordum. “Saldırıya uğradığımda hayatım pahasına savaştığım doğrudur,” diyerek oturduğum yerden kalktım ve güneşi örten dev vücuduna baktım.

Ayağa kalkmam için elini uzattığınca şüpheyile tek kaşımı kaldırdım.

“Isırmam,” dediğinde elini tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Yüzümü ona döndüğümde daha doğrusu boynumu bükererek yüzüne baktığımda gardımı aldım.

“Joslyn ile evlenmeye karar verdim.”

Bu konuşmaya şahit olduğum için acının göğsümü bu kadar yakmasını beklemiyordum.

Başımı salladım ve huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak, “Tebrikler,” dedim.

Sesim neden bu kadar üzgün çıkıyordu?

“Danışmanlarım gitmene izin vermemem gerektiğini söylüyor. Krallığımı ele geçirmek için bazı planlar yapabileceğini ve...”

Bu saçma cümleyi duyduğumda kahkahama engel olmadım. Bakışlarını fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

“Bu durumda beni öldürmek zorundasın.” Bakışlarımı elindeki av bıçağına diktim. Beni kendi bıçağımla mı öldürecek? Bunu tam burada, labirentin ortasında mı yapacaktı? Panik tüm bedenimi sardı.

Ölmek için çok gençtim.

Söylediğim cümle onu incitmiş gibi görünüyordu, üzerimdeki bakışları düşünceliydi. “Seni öldüremem, Arwen.” Dudaklarından dökülen bu sözler karşısında üzgün olduğu

belliydi ama yine de onun ağzından çıktığında romantik oluyordu. Rahatlamıştım. Bir adım daha yaklaştı.

“Sana Kraliyet Muhafızlarıma katılmak isteyip istemediğini sormaya geldim,” dedi. “Bu konu hakkında konuştuğumuzda heyecanlı görünüyordun. Eğer istersen senin için hâlâ yerimiz var.”

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralandı. Konuşmaya çalıştım ama kelimeleri bulamıyordum. Hasta mıydı? Gücünü emerek herkesi öldürebilecek güçte olduğumu öğrenmiş olmasına rağmen beni ordusuna almayı mı düşünüyordu?

Cevap beklediğini belli eden bakışlarını yüzümden ayırmadı, ciddiye. Vücudumu kaplayan rahatlığın etkisiyle gülmeye başlamıştım. “Kraliyet Muhafızları’nın bir üyesi olmayı isteyip istemediğimi mi soruyorsun? Şaka yapıyor olmalısın! Bu benim en büyük hayalim!”

Anın etkisine kapılarak kollarına atıldım fakat vücudunun sertleştiğini hissettiğimde hızlıca geri çekildim. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu hatırlayarak kendime kızdım.

“Özür dilerim. Biraz fazla heyecanlandım.” Ondan uzaklaşırken görgü kurallarından bihaber olduğumun da bu adamla kuralları muhtemelen milyonlarca kez çiğnediğimin de farkındaydım.

Kral’ın ta kendisiyle.

Başıyla onayladı. “Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Bu Kraliyet Muhafızı kadınında aradığım en önemli özellikti. O gün Gypsy Rock’a yapılan saldırıda yaptığın fedakârlık takdire şayandı. Sana ejderha güçlerini kontrol etmeyi öğreteceğim. Regina da seni savaş konusunda eğitecek. Krallığım için büyük bir kazanç olacağını düşünüyorum.”

Başımı öne eğerek reverans yaparak, “Teklifinizi kabul ediyorum,” dedim.

Sesimdeki hevese anlam veremediğini belli edercesine kaşlarını çattı. “Doğuştan bir kraliçe olduğunun ve ömrün boyunca bana hizmet edeceğinin farkındasın, değil mi?”

Hevesle başımı salladım. “Ben bir kraliçe değilim. Ben sadece ailesinin karnını doyurmak isteyen sıradan bir avcıyım. Gittiğiniz her yerde gölgeniz olacağım, Majesteleri.”

Yüzü gevşedi, nefes alışverişi yavaşladı. Söylediklerimden etkilenmişti. Kötü bir şey söylediğimi düşünmediğim için özür dilemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Gözlerimin içine baktığında etrafımızdaki havanın çekim gücünün arttığını hissediyordum. Havada elle dokunulabilir bir şey var gibiydi. Ona dokunmak, o gün ejderha formundayken onu okşadığım gibi boynunu okşamak için çıldırıyordum.

Bu düşünceler bana öpüşmemizi hatırlattı. Acaba 1 Mayıs günü beni öpen kişi o muydu? Bu çok saçma olmaz mıydı?

Aynı anda öpüşmemizi hatırlıyormuş gibi bakışlarını dudaklarıma yönelttiğinde sertçe yutkundum. “Bıçağımı alabilir miyim?” diye sordum aramızdaki ona dokunmak isteme me neden olan büyüü bozmayı umarak.

Boğazını temizledi, bıçağı bana uzatmadan önce beni tepeden tırnağa süzdüğünü gördüm. “Bu iyi bir av bıçağı olsa da düzgün bir kılıca ihtiyacın olacak. Tabii bir de ok ve yaya.”

Yeni silahlara kavuşmanın sevincini yüzümden okuyor olmalıydı.

“Umarım bu düzenleme ikimizi de mutlu eder. İyi günler, Arwen.”

“İyi günler, lordum.” Kraliyet Muhafızlarına katılma düşüncesi başımı döndürmüştü.

Uzaklaşmadan önce, “Bana Drae diyebilirsin,” dedi.

Krala adıyla seslenmek mi? İçinde bulunduğum durum gittikçe güzelleşiyordu. Beni sadece öldürmemekle kalmayacak aynı zamanda Kraliyet Muhafızlarından biri yapacaktı!

Aklıma Narine’in kız kardeşinin düğünü geldiğinde, “Bekleyin!” diye seslendim arkasından.

Aniden duraksayarak arkasına döndü.

“Ordunuzdaki pozisyonun aldığı bir maaş var mı?”

“Tabii ki. Her ay için yüz yeşim sikke,” diye cevap verdi.

Bu Narine’in ihtiyacını karşılayacaktı!

“Şatoda kalabilecek ve bedava yemek yiyebilecek miyim?” diye başka bir soru sordum.

Başıyla onayladı. “Elbette.”

“Acaba ilk ay için avans almam mümkün mü? Ödemem gereken çok önemli bir şey var. Gecikmesi mümkün değil.” Sertçe yutkundum, bir adamdan para istemek her zaman berbat bir histi. Henüz başlamadığım bir iş için kraldan avans istemek rahatsız edici olsa da Narine’e kız kardeşinin düğün masraflarını karşılayabilmesi için ödemenin tamamını yaparak mutlu etmek istiyordum.

Kaşlarını çatarak, “Benim bilmediğim bir kumar sorunun yok, değil mi?” diye sordu.

Gülerek, “Hayır,” dedim. “Yalan söylemeyeceğim. Bu parayı hizmetçim Narine’e, küçük kız kardeşinin düğün masraflarını ödeyebilmesi için vereceğim.”

Verdiğim cevabı anlamlandırmak için gözlerini benim-

kilerden ayırmadı. Emin olmak için, “Bir aydan daha az bir süredir tanıdığın bir hizmetçiye bütün bir maaşını mı vereceksin?” diye sordu.

Reddetmeyeceğini ya da Annabeth’e anlatmayacağını umarak onayladım.

“Pekâlâ, yarın kale tüccarına git,” diye karşılık verdi. “Gerisini de bana bırak.”

Gittiğinde hayatımın geldiği noktaya inanamadım. Her ay paranın büyük kısmını anneme ve kız kardeşime gönderebilecek ve hayallerimdeki işe sahip olacaktım. Kral, Joslyn ile evlendikten sonra vârisine kavuşacak ve ortada hiçbir sorun kalmayacaktı.

Peki kalbimdeki sızının sebebi neydi?

Narine meraklı gözlerle, “Bu nedir?” diye sordu içinde yüz yeşim sikke bulunan keseyi açık avucuna attığımda. Bu sabah ilk işim kale tüccarına giderek benim için hazırlanmış bir torba dolusu parayı teslim almaktı.

İçimi kaplayan büyük mutlulukla, “Bu kız kardeşinin düğün masrafları için ödenmesi gereken paranın tamamı. Şimdi gidip tüm işlerini halledebilirsin,” diye cevap verdim.

“Nasıl?” Kesenin içine bakmaya çalışırken gülüyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Bir iş buldum. Bu da benim ilk avansım.”

Başını sallayarak çantayı bana geri vermeye çalıştı. “Bunu kabul edemem. Çok cömertsin. Bir gün kendi kız kardeşinin düğün masraflarını ödemen gerekecek.”

Kıkırdadım. “Cinder Kasabası’ndaki düğünler on yeşim sikkeye mâl olur ve herkes bir tabak yemek getirerek destek çıkar. İnan bana, üstesinden gelebilirim.”

Dudağını ısırarak şaşkınlıkla başını salladı. “Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Ne iş yapacaksın? Burada, Jade Şehri’nde mi çalışacaksın?”

“Kral Kraliyet Muhafızlarına katılmamı teklif etti. Bir saat sonra krala sadakat yemini ettikten sonra ilk antrenmanıma başlayacağım.”

Narine’in kahverengi kaşları şaşkınlıktan neredeyse saç diplerine değmek üzereydi. “Yaşanan olaylardan sonra kral sana Kraliyet Muhafızlarına katılmanı mı teklif etti?”

“Evet. Delice, değil mi?”

Başını sallayarak, “Kesinlikle. Joslyn ile evleneceğini duydun mu?”

Başımı eğdim, duygularımı belli etmemeye çalışıyordum.

“Bir vâris sahibi olmak için çok aceleci davranıyor. Neden acele ettiğini kimse bilmiyor. Kraliçe Amelia’nın arkasından uzun süre yas tuttu. Evlilik kararını bu kadar kısa bir sürede vereceğini kimse düşünmemişti ama...” Sonlara doğru sesi kısıldı.

Artık nedenini biliyordum ama bu benim Kral Valdren ile aramdaki bir sırdı. Ayrıca artık ona adıyla hitap edebildiğim için bunun Drae ile benim aramda bir sır olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Eğer insanlar büyülerinin ve geçim kaynaklarının onun bir vârisi olmasına bağlı olduğunu bilselerdi tüm krallık paniğe kapılırdı.

“Joslyn onu gerçekten etkilemiş olmalı,” dedim.

Narine başıyla onayladıktan sonra paralarını aldı ve bana iyi günler dileyerek yanımdan ayrıldı.

Odamdan çıktığımda hızlı adımlarla eğitim alanına doğru ilerledim. Üzerimde annemin yaptığı deri zırhım vardı ve kendimi idolüm Regina gibi başarılı bir Kraliyet Muhafızı olmaya hazır hissediyordum.

Emin adımlarla Regina'nın sadakat yemini etmem için kralla buluşmamı istediği büyük salona doğru ilerledim. Vardığımda kapının önünde ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde beni bekliyordu.

“Hazır mısın?”

Başımı salladım. Bu küçük macerada neler yaşayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak krala sadakat yemini etmeye ve ordusunda başarılı bir şövalye ya da her neyse olarak katılmaya hazırdım.

Büyük kapı açıldığında nefesim boğazıma takılı kaldı. Neredeyse *tüm* ordu gelmişti. Görünüşe göre bazı soylu aileler de gelmişti. Kraliyet Muhafızları, Regina ile yürüdüğüm koridoru görecektir şekilde tek sıra hâlinde duruyordu. Tam şu an ölmeyi diledim, böyle bir kalabalıkla karşılaşmayı beklemiyordum. Beklediğimden çok daha anlamlı bir olay olduğu belliydi. Ön tarafa ulaştığımızda soylu ailelere kibarca gülümseyerek neden basit bir sadakat yemini için bu kadar insanın geldiğini merak ettim.

Yükseltilmiş kürsüye ulaştığımda tahtında oturan kralla göz göze geldim. Taht, ejderha pullarını hatırlatan siyah metalden yapılmıştı. Tasarımın yüksek sırt kısmı alevleri andırıyordu. Krala yaklaştığımda sarıya dönmüş gözleriyle beni izlediğini gördüm.

Karşısında durduğumuzda Regina başını eğdi. Hareketine karşılık verirken kalbim boğazımda atıyordu.

Söyledikleri yalan olabilir miydi? Beni ordusuna dahil etmeyi asla düşünmüyor ve kafamı kesmek istiyor olabilir miydi?

Tahttan kalkıp bana yaklaştığında havada bir metal sesi

yankılandı. “Tarihimizin büyük bir bölümü atalarımız tarafından gizlense de birçoğunuz bir zamanlar *iki* ejderha klanı olduğundan haberdarsınız.”

Kralın sesi salonda yankılanıyordu. “Leydi Arwen’in gücünü incelerken onun Eklips Ejderhası klanının kayıp bir üyesi olduğunu keşfettik.”

Salonda nefesler ve fısıltılar yükselirken kralın hazırlıksız ifşası karşısında dehşete kapıldım, insanlara benden bahsetmesini beklemiyordum. Sırrımı herkesin önünde açığa çıkardığında kendimi cırılçıplak hissetsem de kayıp kraliçe olduğumu söylemediğini, bunu kendine sakladığını fark ettim.

“Leydi Arwen ordum için büyük bir kazanç olacak. Onun burada, hepinizin huzurunda sadakat yemini etmesinden onur duyuyorum,” diye devam etti.

Bu bana *fazlasıyla* önemli, beklediğimden çok daha büyük önem taşıyan bir olay gibi gelmeye başladı. Bayılmak üzereydim.

Regina, “Diz çök,” diye fısıldadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Başım eğikken kral dört basamak inerek yanıma geldi.

Regina, “Yüzünü krala dön,” dediğinde Kral Valdren’in derin yeşil gözlerine baktım. Hangi rengi daha çok sevdiğime karar veremiyordum. Yeşil mi yoksa sarı mı? Gözlerinin rengi duygu durumuna göre o kadar sık değişiyordu ki fark edip etmediğini merak ediyordum.

“Cinder Dağı’ndan Leydi Arwen Novakson.” *Leydi* unvanı sadece soylulara verilirdi, bana böyle hitap edilmesi yüksek statüde olduğumun göstergesiydi.

“Buyurun, kralım?” Üzerimden ayırmadığı gözlerine baktım. Beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissedebiliyordum.

“Hayatınız boyunca kralın ve hükümdarın olarak bana sadık kalacağınıza yemin ediyor musunuz? Beni ve ailemi kendi hayatınızdan çok koruyacağınıza yemin ediyor musunuz?”

Güçlü bir sesle, “Ediyorum,” dedim.

Kalabalıktan bir alkış koptu. Ayağa kalktığımda kral eliyle işaret ederek herkesin sessiz olmasını emretti. Olduğum yerde hareketsizce bekledim.

“Büyünüzle bana asla zarar vermeyeceğinize yemin ediyor musunuz?” diye ekledi.

Duygularım nefesimi keserken içimde derin bir acı hissettim. Regina’nın yüzündeki ifadeden bunu herkese sormadığını anlayabiliyordum ve bana hâlâ tam anlamıyla güvenmediğini görmek açtığı yaranın sızlamasını sağlamıştı.

Kendimi zorlayarak cevap verdim. “Ediyorum kralım.”

Rahatlamış gibiydi. Kalabalık yeniden alkışlamaya başladığında hâlâ hareket etmediğimi fark ettim.

“Kalkabilir miyim? Ya da bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?” İnsanlar o kadar yüksek bir sesle alkışlıyordu ki söylediklerimi Regina ve kral dışında hiç kimsenin duymadığından emindim.

Gülümsedi. “Kalkabilirsiniz, leydim.”

Dizlerimdeki tozu temizleyerek ayağa kalktım. Cebinden Kraliyet Muhafızları amblemlili bir göğüs plakası çıkardı. Plakanın arka planı siyah, üzerinde altın bir ejderha amblemi vardı. Tek eksiği Draykenlerin simgesi olan kırmızı renkti. Bundan sonraki hedefim başarıyla yükselerek bir Drayken olmaktı.

“Kraliyet Muhafızlarına hoş geldin, Arwen.” Amblemi ellerime verdiğinde dudaklarıma yerleşen aptal gülümsemeye engel olamadım.

“İyi şanslar,” diyerek arkasını döndü ve odadan çıktı.

Pekâlâ, az önce yaşadıklarım oldukça tuhaf ve abartılı olduğu kesindi. Kalabalık kralın yanlarından ayrılmasına aldırış etmemiş, kendi aralarında sohbet etmeye devam ediyorlardı. Kraliyet Muhafızları öne atılarak tebriklerini sundu.

Gülümseyerek teşekkür ettim. Regina kulağıma eğilerek fısıldamaya başladı, “Zorlandığınızı biliyorum. Komutanın olduğumda özel muamele gösteremeyeceğimi bilmeni istiyorum.” Başımı salladığımda Regina büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ama bir kadın olarak muhafız birliğinde olmandan gurur duyuyorum. Seni eğitmek benim için büyük bir zevk, Arwen.”

Kalbim hafiflemişti. Küçüklüğümden beri tavernada erkeklerin anlattığı Regina Wayfeather’a ait hikâyelere bayılıyordum.

“O zevk bana ait, Regina.”

Yüzü birkaç saniye içinde ciddileşti. “Artık bana Komutan diyebilirsiniz.”

“Anlaşıldı, Komutanım.” Sanırım bu otuz saniyelik yakınlaşma yeterliydi. Canıma okuyacakmış gibi görünüyordu.

“Calston!” diye seslendi Regina savaşçılardan birine.

Benden birkaç kış büyük, geniş omuzlu, kumral saçlı ve uzun boylu bir adam yanımıza geldi. Saçları yanları tıraş edilmiş ve arkadan uzun bir örgü şeklinde örmüştü tıpkı kralın saç tarzı gibi. Bu yüksek rütbeli bir savaşçının tarzıydı.

Regina'nın önünde esas duruşa geçerek durdu. "Evet, Komutanım?"

"Leydi Arwen'e cephaneliği gösterdikten sonra onu çaylak eğitim alanına getirebilir misin? Benim gitmem gerekiyor."

Çaylak eğitim alanı mı? Bize böyle mi diyorlardı?

Anladığını belli edercesine başını sallayarak uzaklaştı.

Sonra bana dönerek yüzüme baktı. "Leydi Arwen."

Bir hanımefendi olarak çağrılmak tuhaf hissettirmiş olsa da kral tarafından takdim edildiğime göre sanırım uygulanması gereken protokol buydu.

"Ee, Calston?" Reverans yaptığım da sırtıttı, nefes kesiydi. Sağ yanağında derin bir gamzesi vardı.

"Bana reverans yapmana gerek yok, ben soylu değilim," dedi. "Ve artık bir muhafız olduğuna göre sadece kralın önünde başını eğmek zorundasın."

Sertçe yutkundum, yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum. "Pekâlâ. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de soylu değilim. Demek istediğim doğuştan öyle olsam da Cinder Kasabası'nda doğup büyüdüm."

Kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Grim Hollow'un dışındaki küçük köylerden birinden geliyorum, arkadaşlarım bana Cal der."

"Cal." Başımı salladım.

Uzanıp belirsizce sırtıma dokunarak beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve yan kapıya yönlitti. Benim için açtığı kapıdan geçmemi bekledikten sonra koridorda tek kelime etmeden ilerlemeye başladık.

Kütüphanenin önüne geldiğimizde, "Dürüst ol," dedi. "Törendeki kalabalığın önünde dururken kendini garip hissettin mi?"

Güldüm, açık sözlü oluşu hoşuma gitmişti. “Fazlasıyla. Regina bu kadar çok insanın geleceğinden bahsetmemişti.”

“Çaylakların kıvrandığını görmekten hoşlanıyor.”

“Bana çaylak demeye ne kadar devam edecekler?” diye sordum memnuniyetsiz bir tavırla.

Kısık sesle güldü. “İlk savaşına kadar.”

“Nightfall’da ejderha sırtındayken bir savaşçıyı öldürdüm.” Bundan bahsetmek gururla göğsümü kabartmama neden olmuştu.

Bana etkilendiğini gösteren bir bakış attı.

“Duydum. Onlardan bir düzine öldürene kadar sabret. İşte o zaman sana çaylak demeyi bırakacaklar.”

Bir düzine mi? Duyduklarım midemi bulandırır da artık Kraliyet Muhafızlarından biri olduğuma göre buna alışmam gerekiyordu

Öl ya da öldür.

Başımı salladıktan sonra birlikte koridorun sonundaki kapıdan dışarı çıktık. Avluyu geçerek başka bir binaya girdiğimizde iki devasa demir kapının önünde durduk.

“Thad!” Cal kapıyı çaldığında kapı açıldı ve elinde tahta kılıçlar tutan kısa boylu, dev göbekli bir adam görüldü.

“Eğitim kılıçları mı?” diye sordu Thad.

Cal başını sallayarak yığından bir tanesini alıp elime verdi, ardından eğitim alanına götürmek üzere diğerlerini aldı.

Kralın kılıcından daha ağır olmasa da düşündüğümünden daha ağır bir kılıçtı. Hafif bir eğitim kılıcı istemiyordum, özellikle de kralın düzgün bir kılıca, yay ve oka ihtiyacımın olduğunu söylemesinden sonra. Aklımdan geçenlere rağmen bu konuda tek kelime etmemeye karar verdim.

“Kraliyet Muhafızlarında başka kadınlar da var mıydı?”
Yemyeşil çimenler üzerinde yürüyorduk.

Cal bana ciddi bir bakış attı. “Hayır. Sadece Regina ve sen.”

Herhangi bir sorunla karşılaşmamayı umuyordum. Diğerleri gibi kabul görmek istiyordum... İyi bir avcıydım ve düzgün bir eğitimle çok başarılı bir savaşçı olacağıma emindim.

“Kral seni Kraliyet Muhafızlarına katılmayı teklif ettiğine göre güçlü olmalısın,” diye devam etti Cal. Yürüyüşümüze devam ederken kılıcı garip bir şekilde tutuyor, sessiz kalmayı tercih ediyordum.

“Sanırım,” diye mırıldandım.

Cal duraksayarak yüzüme baktığında ben de durarak bakışlarımı mavi gözlerine çevirdim. “Kral çok güçlü olan kadınları yakınında tutmak istediği için birliğine katılmalarına izin veriyor. Aksi hâlde buna izin vermesi mümkün değil.”

Uyarı gibi gelen sözleri sertçe yutkunmama neden oldu. “Regina güçlü mü?” Konuyu kendimden uzaklaştırmaya istiyordum.

Güldü. “Aramızdaki en güçlü kişi o. İstese tek nefeste devasa bir binayı küle çevirebilir.”

O kadar güçlü bir şekilde ateş püskürtmesi mümkün müydü? Bu inanılmaz bir şeydi.

“O hâlde Eklips klanından olduğun doğru?” diye sordu şüpheli bir tavırla. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Bu hakkında konuşmak istemediğim bir konuydu. Çok tatlı ve iyi niyetli olduğunu düşünüyordum ancak dikkatli olmakta fayda vardı. “Hiçbir fikrim yok.” Omuz silkerek bakışlarımı uzakta duran Regina’ya çevirdim. Beni fark etme-

miş olmasına rağmen el salladım. Ardından, “Geliyorum!” diye bağırarak hızlıca uzaklaştım.

Kralın Eklips klanından biri olduğumu açıklamasının tek sebebi eninde sonunda mavi ateşimin ve kanatlarımın erkekler tarafından fark edilme ihtimaliydi. Yine de bundan fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Eğitim alanına vardığımda Regina’yı birkaç adamına emirler yağdırırken buldum.

El sallayarak ona doğru yürüdüm. “Selam, eğitime...”

“Geç kaldın, yeni çaylakların aylarca gerisindesin,” diye bağırdı. “Kılıcını al ve adamlardan biriyle eşleş. Dövüşecek güce ulaşmak için günde üç antrenmana ihtiyacın olacak. Zayıf olan ölür. Komutanın olduğum sürece bunun yaşanmasına izin vermeyeceğim.”

Sertçe yutkundum. Bunun yeni bölüğümle kaynaşabileceğim bir sabah olduğuna dair tüm hayallerim yerle bir olmuştu. Bana özel muamele göstermeyeceği konusunda şaka yapmıyordu.

“Anlaşıldı, Komutanım.” Kılıcımı kaldırarak cılız bir adamın yanına geçtim.

“Kaldır!” diye bağırdı Regina kılıcını gökyüzüne doğrulturken. “Sağ çapraz,” diye bağırdığındaysa kılıcını sağ aşağı doğru indirdi. Adamlar hareketleri tekrarlarlarken ben de yanlarına geçerek onların hareketlerini taklit ettim.

“Sol çapraz!” Kılıcı sola doğru savurdu. “Aşağı!” Kılıcı aşağı indirdi.

Bunu binlerce kez tekrarladık. Belki çok fazla değildi ama vücudumdaki etkisi kesinlikle öyle hissettiriyordu. Kollarımdaki kemiklerim erimiş, sadece deri ve kandan ibaret

olduğumu hissediyordum. Regina antrenmanı bitirdiğinde kılıcımı havada tutmaya çalıştığım sırada yoğun bir şekilde titrediğimi hissettim.

Regina gruba dönerek, “Karnınızı doyurun,” diye seslenirken başını bana doğru eğerek geride durmamı işaret etti.

Yanına gittiğimde bakışlarını benden uzaklaştırarak Cal’a yöneltti. “Yemekten sonra antrenmanına Cal ile devam edeceksin. Eksiklerini kapatman gerekecek.”

Cal tüm antrenman boyunca Regina’ya yardımcı olmuş ve görünüşe göre öğretmenim hâline gelmişti. Yüzüme bakarak bir kez daha gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Belki de kralla evlenmeyip kendi işimi yaparak para kazanan bağımsız bir kadın olmam işime yarayabilirdi.

Bu düşünceyi kendime yeterince sık hatırlatırsam belki doğru olduğuna inanabilirdim.

Üç hafta sonra.

Hades'in herkesin gözünde korkunç biri olduğunu, öbür dünyadaki ruhlara durmaksızın acı çektirdiğini duymuştum. Regina ve Cal'ın "gözetimi" altında geçen üç haftada bunun ne demek olduğunu anlamıştım. Beni her gün ölümün eşiğine getirmeye çalışıyorlar, sadece yorgunluktan ölmeme ramak kaldığı zamanlarda eve dönüp dinlememe izin veriyorlardı. Deri avcı kıyafetim küçük gelmeye başlamıştı.

Antrenman boyunca ağır silahlar taşıdığım ve besleyici yiyecekler yediğim için güçlenmiştim. Saray terzisi geldiğinde kıyafetimi yanlarından açarak genişletecekti.

Kesintisiz antrenmanlara, vücudumdaki çürüklere ve dikişlere rağmen kendimi hiç bu kadar güçlü, çevik ya da ölümcül hissetmemiştim. Kılıç tutmayı ve düşmanıma ateş püskürtmeyi öğrenmiştim. Kendi kendimi iyileştirme gücüne sahip olduğumu bile keşfetme fırsatım olmuştu. Daha önce iyileşmesi haftalarca süren yaralar iyileştirme gücümle bir günde iyileşiyordu.

Bir günde üç antrenman yapıyordum. Birini Regina ve

çaylak bölüğümle, birini Cal ile diğeriniyse kralın ta kendisiyle. Onunla yaptığım antrenmanlar özeldi, bana ejderha büyüümü kullanmayı öğretti.

Joslyn ve kral düğünden bir hafta önce nişanlanmıştı. Joslyn'in bazı antrenmanları izlemek için gelmesi garipti. Onun krala âşık oluşuna yakından şahit olsam da kralın aynı hisleri paylaşmadığından emindim. Ona saygılı davranıyor, ihtiyaçlarını önemsiyor ama elini tutmuyor, onu öpmüyordu. Bana bunun sadece bir mantık evliliği olacağından korktuğunu söylemişti.

Kralla aramızdaki ilişki giderek güçleniyordu, onu yakın dostlarımdan biri olarak görmeye başlamıştım. Nazik, güçlü ve düşünceli biriydi. Akşamları sık sık bahçede yürüyüş yapar, günün özetini çıkarırdık. İçinde bulunduğumuz durumu bilen başka birinin olması iyi hissettiriyordu. Joslyn ile yaşadıklarımız neredeyse aynıydı. Joslyn Embergate'in müstakbel kraliçesi olmak üzereydi ve benim kayıp kraliçe olduğumu öğrenmişti. Bense tüm unvanlardan kaçınıyordum. Başarılı bir avcı ya da Kraliyet Muhafızlarındaki yavru olarak tanınmayı tercih ederdim.

Ben eğitim alanında elmamı yiyerek kralı beklerken Joslyn de yakındaki bir kayanın üzerinde güneşleniyor, koyu renk saçları omuzlarının üstüne yayılıyordu.

“Annen ve kız kardeşin Güz Ayı Festivali'ne geliyor, değil mi?” diye sordu.

Yüzümdeki sırtışı engelleyemeyerek başımı salladım. Yaklaşık bir ay önce yanlarından ayrıldıktan sonra onları bir daha görmemiştim. Eve kraliyet kuryesiyle yeni işimin müjdesini verdiğim bir mektup göndermiştim. Annem yeni

pozisyonumdan oldukça memnun görünüyordu. “Drae kız kardeşimle birlikte sarayda kalabileceklerini söyledi.”

Kral ile arkadaşlığımız güçlenmişti. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Antrenman yapmak için her gün görüşüyorduk. Bana bir şeyler öğretirken her zaman sabırlı ve ılımlıydı. Herkesin önünde sadakat yemini ettikten ve Kraliyet Muhafızlarına katıldığımdan beri bana duyduğu güven artmıştı. Esrarengiz bakışlara sahip olan katı kral gitmişti. Artık benim için sadece Drae’ydi.

“Bunu yaptığına göre mükemmel bir kral olmalı.” Drae’nin sesini duyduğumda gözlerimi devirdim. Joslyn ise kahkahalara boğuldu.

“Ara sıra,” dediğimde hafifçe omzuma dokundu.

“Merhaba Drae.” Joslyn olduğu yerden doğrularak ona hevesle el salladı.

“Bugün kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Joslyn’e nazikçe.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “İyiyim. Terziye yeni bir elbise hazırlattım.” Ellerini parlak sarı ipeğin üzerinde gezdirerek yüzüne baktı.

Bir iltifat almayı beklediği belliydi.

Drae Joslyn’in ilgi beklediğini anlayarak iç çekti. Beni es geçerek yüzüne baktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Güzel görünüyorsun.”

Bu yalan değildi, Joslyn gerçekten güzel görünüyordu.

Joslyn ellerini Drae’ninkilerin üzerine koyduğunda ona dokunması için adeta yalvarıyor gibiydi. Drae’nin ona hayranlıkla bakan Joslyn’e dokunuşunu izlerken göğsümde küçük bir ağrı hissettim.

Benim istediğim de huydu. Bana dokunacak, sarılacak ve... beni öpecek birine ihtiyacım vardı.

Drae'den sonra kimseyi öpmemiştim ve artık Joslyn ile evleneceğini bildiğim için hayatıma devam etmeye kararlıydım. Kılıç eğitmenim Cal ile yakınlaşmıştık. Beni öpmek istediğini düşündüğüm birçok kez öpüşmenin eşiğinden dönmüştük. Beni öpmesine engel olan bir şey vardı.

Bunu ona soracaktım.

Kralla olan eğitimimden sonra.

Drae Joslyn'den uzaklaşarak yüzüme baktı. "Kırk metreye kadar alev püskürtebilir, ellerinden bir seferde iki top fırlatabilirsin. Sanırım savaş konusunda artık seviye atlama-mızın zamanı geldi."

İçimdeki endişe büyürken Joslyn aniden ayağa kalktı.

"Kralım, o geçen sefer..."

Joslyn'in sözünü keserek, "Eğer savaşta yanımda savaşacaksa onun yetenekli bir savaşçı olduğundan emin olmalıyım," dedi.

İçimdeki huzursuzluk giderek artıyordu, bugüne kadar toplam üç kez dönüşmüştüm.

İlk dönüşmem büyü testimde gerçekleşmişti. İkincisi Drae ve Regina'yla pratik yaparken. İkinci dönüşmemde kol ve bacaklarım da dönüşmüştü. Üçüncüsüyse geçen hafta, tüm vücudum mavi bir ejderhaya dönüştükten sonra Drae tarafından onunla uçmaya ikna edildiğimde gerçekleşmişti. Hava rüzgârlı olduğu için kanadım bükülmüş ve elli metrelik bir düşüşle yere çakılmıştım. İyileştirme yeteneğine sahip olsam bile acı çekmeden yürüyebilecek kadar iyileşmem iki günümü aldı. Aynı şeyleri bir kez daha yaşamak istemiyordum.

“Ben... Ben korkuyorum. Bunu yapamam,” diye itiraf ettim.

Başını iki yana salladı. “Yapabilirsin ve yapacaksın. Korkuna yenik düşersen asla uçamayacaksın. Uçamayan bir ejderha neye yarar?”

İnleyerek gökyüzüne baktım, havanın rüzgârlı olup olmadığını kontrol ediyordum.

Yaprak oynamıyordu.

Nightfall Kraliçesi Büyük Nehir’deki köprülerimiz için büyük tehlike oluşturmaya devam ediyordu. Oradaki savunmamızın yenik düşmesinin an meselesi olduğu söyleniyordu. Nightfall Kraliçesi kral ve halkının ölmesini istiyordu. En büyük isteği verimli topraklarımızı ele geçirmekti. Söylentilere göre Nightfall toprakları özellikle yaz aylarında hiçbir şey yetiştiremeyecekleri kadar kuru ve verimsizmiş.

Joslyn, “Bunu yapabilirsin,” diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı.

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Düşüşüme tanıklık etmiş, beni kanlar içinde yerde yatar-ken görmüştü. Geceleri uyumak için başımı yastığa koyduğumda ara ara onun yardım çığlıklarını duyuyordum.

Kral bana doğru bir adım atarak gözlerine bakmamı sağladı. “Hemen altında uçuyor olacağım, eğer düşersen seni yakalarım.”

Gözlerine baktım, sesindeki güveni duymak içimi ısıttı. Joslyn’in yanındayken bu hislerim için kendimi suçlu hissediyordum. Aramızdaki tarifsiz enerji bir adım uzaklaşmasına neden oldu. Bunu sık sık yaşıyor olsak da dile getirmemiştik.

“Peki,” diye homurdandım. “Ama bir tek kemiğimi kıracak olursam bana yüz yeşim sikke borçlu olursun.”

Sırıttı. “Anlaştık.”

Yanına giderek kılıcımı, para kesemi ve kemerimi verdiğimde Joslyn, “Ben olsam bin akçe verirdim,” dedi.

Gülümsedim. “Senin kemiklerin benimkilerden çok daha değerli.” Çalılıkların olduğu yere doğru giderek gizlice üstümü değiştirebildim.

Kral yüzünü ağaca dönerek açık havada soyunmaya başladı. Bu adam onu kimin çıplak gördüğüyle ilgilenmezken ben tam karşımda gördüğüm poposunun görüntüsüyle büyülenmiştim. Kendi kendime kıkırdadıktan sonra Cal ile yaptığım antrenman sırasında çamura bulanmış kıyafetimi çıkararak çıplak vücuduma baktım.

Kalçalarımda ve dizlerimde çeşitli mor, mavi ve sararmış çürükleri gördüğümde her biriyle gurur duyduğumu fark ettim. En belirgin izler karnımda ve kalçalarımıdaydı. Onlarla da gurur duyuyordum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Sahip olduğum gücü içimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

Kralın bana öğrettiği dönüşme büyü, ateş püskürtmekten oldukça farklıydı. Daha güçlü davranmam ve dikkatli olmam gerekiyordu. Dönüşüme odaklanarak tüm gücümü tek bir yerde toplamaya çalıştım. Omurgama yayılan acıya çatırdayan kemiklerimin sesi eşlik ettiğinde öne doğru eğildim.

“Kralın dönüşümü tamamlanmak üzere!” diye haykırdı Joslyn.

“Beni beklemek zorunda!” Acı dolu bir hırıltıyla karşılık verdim.

Kralın sabırsız bir adam olduğunu artık öğrenmiştim ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

Dönüşümümü tamamladıktan sonra çalılıkların arasından çıkarak yolumun üzerindeki dalları kırmaya başladım.

Kral beni gördüğünde, *‘Uçmak için mükemmel bir gün,’* dedi.

Ona bir ejderha homurtusu ve göz devirmesiyle karışık bir tepki verdim. *‘Kraliyet Muhafızlığı sözleşmeme göre öldüğümde bedenimi Cinder Kasabası’nda, annemin yanına götürmeniz gerektiğini aklından çıkarma.’*

‘Buna asla izin vermem, Arwen,’

Yanına yanaşarak yüzüne uzun uzun baktım. *‘Şimdi de ölümümü mü umursuyorsun? Çok yol kat ettiniz, Kralım.’*

Bu adam bir ay önce beni hapsederek öldürmekle tehdit etmişti, bunu hissetmesine izin vermemeye kararlıyım.

‘Sana ilk karşılaştığımızda yaptıklarından pişman olduğumu söyledim. Buraya beni öldürmek için geldiğini düşünmüştüm!’ diye tersledi.

Kanatlarımı açarak tüm gücümle çırpmaya başladım. *‘Hayır! Sadece Cinder Kasabası’ndan gelmiş ve uçmayı bilmeyen sıradan bir kızdım!’* Aklımı kaybetmeme engel olmak için tüm gücümle kendimi yerden iterek havalandım.

Kanatlarımın rüzgâra karşı direnişi beni dehşete düşürdü. Bocaladım fakat Drae’nin kafamın içinde yankılanan sesi rahatlamamı sağlıyordu.

‘Harika gidiyorsun. Sadece nefes al ve kanat çırpışlarına odaklan.’

Ejderha burun deliklerimden derin nefes alırken tam altımda uçan Drae’yi gördüm.

‘Eğer düşecek olursan seni yakalarım.’

Zihnimi tüm düşüncelerden sıyrarak kanat hareketlerime odaklandım. Yukarı, durakla, aşağı, durakla, yukarı, durakla. Çalıştığımız gibi uçmaya gayret gösteriyordum. Artık çok daha yumuşak ve kontrollü uçabiliyordum.

‘İşte böyle.’

“Harikasın Arwen!” Joslyn’in aşağıdan gelen sesi beni gülümsetti.

Drae sola yönelip saray kapılarının dışındaki çiftlik arazisine yöneldiğinde nefesim kesildi.

‘Emin misin?’ diye sordum.

Dönüşebildiğimi sadece Kraliyet Muhafızları’nın seçkin üyeleri ve saray çalışanları biliyordu. Sadece safkan bir kraliyet ejderhası dönüşebilirdi.

Kale kapılarından geçerken söylediği tek şey, *‘Sana kim olduğunu ve neler yapabileceğini anlatmaya hazırım,’* oldu.

Daha önce hiç bu kadar uzağa uçtuğum olmamıştı ya da bu kadar uzun sürmemişti. Endişelerimi bir kenara bırakarak peşinden uçmaya devam ettim. Buğday tarlalarının üzerinden süzülürken, altın sarısı tarlalar aniden mor lavantalara dönüştü. Yolculuğumuzu bir grup söğüt ağacının üzerinde alçalarak tamamladık.

Kaleden yaklaşık yarım saatlik bir yürüyüş mesafesindeydik, güzel ve kısa bir yolculuk olmuştu. Benim için çok uzun bir yolculuk değildi. Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak kadar uzun, daha fazlasını istememe neden olacak kadar kısa bir yolculuktu. Bizi nereye getirdiğini görmek için aşağıya baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dört dev söğüdün oluşturduğu çemberin ortasında birkaç mezar taşı vardı. Biri büyük, diğer dördüyse küçüktü.

Dört çocuk.

Burası Kraliçe Amelia ve doğmamış çocuklarının defnedildiği mezarlıktı.

Küçük mezarlara doğru alçalırken, ‘*Seni buraya neden getirdiğimi bilmiyorum,*’ dedi aniden. Ağaçlardan birinin altında bir sepet dolusu giysinin bulunduğunu gördüğümde, buraya sık sık gelip burada insan formuna dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordum.

Sertçe yutkunduktan sonra kabaca yanına indim. Henüz düzgün bir iniş gerçekleştiremediğim için düşmemeye gayret gösterdim.

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için sessizce yanında durarak bakışlarımı altın işlemeli yeşil yeşim taşından yapılmış mezar taşına diktim.

Majesteleri, Kraliçe Amelia.

Sevgili eş ve anne.

En iyi dost.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı fakat ejderha formundayken kulağa bir hırıltı gibi geliyordu.

Bakışlarını bana yönelten kralın parlak siyah pulları sarı gözleriyle bir tezat oluşturuyordu. ‘*Sakin Ejderha formundayken ağlamaya kalkma. Kulağa korkunç geliyor, civardaki kasabalıları korkutabilirsin.*’

Benimle sık sık şakalaşmadığı için en başta anlam veremeyerek irkildim. Ardından ejderha formundayken korkunç bir ses daha çıkararak güldüm. Burun deliklerimden siyah duman sızıyordu.

Dudakları aralandığında ejderha dişlerinin tamamını görebiliyordum. Bunun aslında bir gülümseme olduğunu ve böyle bir zamanda güldüğüm için beni öldürmeyeceğini umdum.

‘Amelia hayatta olsaydı seni severdi. Her fırsatta Regina ile kılıç antrenmanı yapmaktan hoşlanırdı.’

‘Gerçekten mi?’ Kraliçe Amelia hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu sadece bir kez, üzerinde zarif bir elbise, yüzünde kadınsı bir makyajla görmüştüm. Regina’yla kılıç talimi yaptığını hayal etmek dudaklarımı iki yana kıvırdı.

‘İlk çocuğumuzu kaybettiğimizde Amelia sarayı terk etti. Onu burada, ağaçların ortasında ağırlarken buldum. Ona geri dönmesini ve kaybettiğimiz bebeğimiz için devasa bir anıt mezarı yapacağımın sözünü verdiğimde kabul etmedi.’

‘Neden?’ Bir adım yaklaşarak ağzından çıkan her sözüne dikkat kesilmiştim.

‘Ağaçların da onun gibi ağladığını ve yükünü hafifletmek için acısını bu ağaçlarla paylaşmak istediğini söyledi. Bu yüzden ilk yavrumuzu buraya gömdük.’

Hüznüm bedenimi ele geçirdi, göğsümün ağrıdığını hissediyordum. Söylediği şey çok güzeldi. Ağaçlar gerçekten de ağlıyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden bu ağaçlara “ağlayan söğüt” adı verilmişti.

Karısıyla birlikte üç çocuğunu daha toprağa verdiğini dile getirmesine gerek yoktu. Hepsini burada toprağa vermişti.

‘Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Burası çok özel bir yer.’

İnsan formuna dönmeye başladığında arkamı dönerek onu yalnız bıraktım. Kır çiçeklerine doğru yürüyerek bir

avuç kopardı ve Amelia'nın mezarına koydu. Bir demet daha kopardığını gördüğünde dönüşmeye karar verdim. İnsan formuma geri dönmek küvetin gider tıpasını çekmeye benziyordu. İçimde tuttuğum her şeyi aniden boşaltmaya başlamıştım. Dönüşükten sonra sepete doğru koşarak dizlerimin altında biten, tamamen Drae gibi kokan uzun bir tunik giydim. Dizlerimin altında bittiği için pantolon giymeme gerek yoktu.

Mor ve beyaz çiçeklerden oluşan bir demeti bir araya getirip dördüncü çocuğun mezarının başında duran Drae'nin yanına gittim. Sessizce ona uzattığım çiçekleri küçük tümseğin üzerine yerleştirmişini izledim.

Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Söğüdün ip gibi uzun dallarının rüzgârla dans etmesine izin verdik, ta ki Drae'nin fırtınalı bakışlarıyla karşılaşana kadar.

“Joslyn'den hoşlanmıyorum,” dediğinde tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bunları bana onun en iyi arkadaşı olduğum için mi söylüyordu?

“Ona saygı duyuyorum, iyi olmasını istiyorum... ama ondan hoşlanmıyorum.”

Kaburgalarım kalbimi sıkıştırıyordu. Kalbimin ayaklarımın dibinde düşerek hissettiklerimi açığa çıkarmasından korkuyordum.

“Ejderha halkını korumak için bir vârise ihtiyacın var.” Kendini suçlamasını istemiyordum.

Beni başıyla onayladı. Bana bir adım daha yaklaşarak, “Ama seni seçebilirdim,” dedi. Dünya yerinden oynuyor gibiydi.

Bunu söylemesinin nedeni neydi? Düşüncelerim birbirine girmişti, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beni seçmediği için pişmanlık mı duyuyordu? İçimde aynı anda hem heyecan hem de keder vardı. Bana doğru bir adım daha attı. Bizi ayıran sadece ince bir kumaş parçasıyken göğsümü göğsüne bastırarak kendimi ateşe atmayı göze aldım. Hayatımda hiç hissetmediğim türden bir sıcaklıkla üstdudağım ter içinde kaldı. Derin bir nefes alarak nedenime daha da yaklaştığında titrek bir nefes verdiğini duydum. Öne doğru eğilerek diliyle dudaklarını ıslattı.

Onu öpmek için çıldırıyordum. Tanrım, onunla deli gibi sevişmek istesem de düşündüğüm tek bir şey vardı.

Joslyn.

O Joslyn'den hoşlanmasa da *Joslyn ona âşıktı*. Henüz evlenmemiş olabilirlerdi, evlilikleri sadece mantık üzerine kurulacak olabilirdi ama ona bu haksızlığı yapamazdım. Joslyn benim arkadaşımdı.

Hızla yüzümü çevirdim. “Yapamam,” diye mırıldandığımda donakaldı ve geriye doğru büyük bir adım atarak o leziz sıcaklığını benden uzaklaştırdı.

Yutkunarak başını salladığında yüzündeki karmaşık ifadeyi fark ettim. “Belki de benim için en doğrusu budur. Eğer kimseyi sevmezsem öldüklerinde kalbim paramparça olmaz.” Arkasını dönerek söğütlerin oluşturduğu çemberin dışına çıktı.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, hissettiklerim canımı yakıyordu. Koşarak kollarına atılmak ve ona, beni sevebileceğini söylemek istedim. Beni sevmenin ona zarar vermeyeceğini, benim de onu seveceğimi anlatmak

istedim. Etrafı sevdiklerinin mezarlarıyla çevriliyken söylediklerimin doğru olup olmadığından emin değildim. Doktor Elsie'nin dediği gibi dünyaya nasıl bir çocuk getireceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Joslyn kesinlikle daha güvenli bir seçimdi. Ben kendime gelmeye çalışırken o elbiselerini bir kenara fırlatarak bana bir kez daha kraliyet kıçının harika manzarasını sundu.

Mükemmel kalçalarının kıvrımlarına bakıp inledim. Arkamı dönerek öfkeyle üzerimdeki tuniği çekiştirip işime odaklanmaya çalıştım.

Bunu neden yapmıştı? Söylediklerinin anlamı neydi?

Joslyn'den hoşlanmıyorum.

Seni seçebilirdim.

Bu sözler ölene dek aklımdan çıkmayacaktı.

Tamamen ejderha formunu aldığımda gözlerini üzerimden ayırmadan havalandı. Onu takip ettim, hâlâ söylediklerinin etkisindeydim. Beni seçmeyip Joslyn'i seçtiği için pişman mıydı? Fikrini değiştirmeyi mi düşünüyordu? Bunları bilmek istesem de sessiz kalmaya karar verdim. Bunu Joslyn'in hatırı için yapacaktım. Tüm ejderhaların geleceği için.

Olan olmuştu ve buna katlanmak zorundaydım.

Dönüş yolculuğu sessiz ve garip geçti. Drae söz verdiği gibi altımdan uçarak kanat çırpışlarımda hissettiğim korkunun azaltmasını sağlıyordu. Eğitim alanına döndüğümüzde Joslyn'in bizi beklediğini gördüm. Taze nişanlılar gibi yeni sarı elbisesiyle erkeğini bekliyordu. Onun heyecanla el salladığını görmek içimi suçlulukla kapladı.

“Başardın!” dedi heyecanla.

Joslyn'den hoşlanmıyorum.

“Aferin sana, Arwen!” Yumruğunu havaya kaldırdı.

Joslyn’den hoşlanmıyorum.

Çalıların arasına girerek üzerimi değiştirdim. Kalbimdeki sızı gittikçe artıyordu. İşim bittiğinde Joslyn’i kralın saçından bir yaprak ayıklarken buldum, krala bakarken dudaklarında bir gülümseme vardı.

“Akşam yemeğini birlikte yiyelim mi?” diye sordu Joslyn.

Gözlerini bana çevirdi. “Benim... birkaç işim var.”

Bir yandan Joslyn için üzülürken diğer yandan ondan hoşlanmadığını hatırlayarak rahatlamıştım. Bu korkunç bir şeydi fakat onu ne kadar istediğimi şimdi fark ediyordum. Zihnimde dolaşıp duran hayaller yüzünden suçlulukla kendimi yiyor olabilirdim ama beni seçmiş olmasını ummayı bırakamıyordum. Joslyn’i seviyor, bu düşüncelerimin yanlış olduğunu biliyordum. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Bu Joslyn’e haksızlık olurdu.

Cal’ın yanına gitmek için at ahırına doğru gitmeden önce Joslyn ile krala gitmem gereken bir yer olduğunu söyledim. Cal’la üç haftadır flört ediyorduk. Onu öpebilir, ikimizin de mutlu olmasına izin verebilirdim. Bu şekilde kralı unutmam mümkün olabilirdi. Drae de beni başka bir adamla gördükten sonra Joslyn ile mutlu bir şekilde yoluna devam edebilirdi. Bu durumdan iki taraf da kârlı çıkacaktı.

Askerlerin yanından geçip Cal’ın adını haykırırken onu ahırın bir köşesinde atını eyerlerken buldum.

Geldiğimi görünce başını kaldırarak gülümsedi. “Hâlâ ağrın var mı?”

Ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım, kollarını bana dolayarak beni kendine çekti. Dudaklarımız bir-

birine değdiği anda yaptığım şeyin pişmanlığını hissetmeye başladım.

Dünyam dönmüyordu. Bu öpücük dünyayı sarsacak türden değildi. Sanki anneme iyi geceler öpücüğü veriyormuş gibi hissettiriyordu.

Öpücükten hoşlanmadığımı belli edercesine aniden geri çekildiğimde şaşkınlıkla gözlerime baktı.

Aptallık etmişim. Tanrı'ya beni ani bir yıldırımla öldürmesi için yalvardım. Böylece bu durumdan kurtulacaktım.

Ondan uzaklaşırken, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Uzanarak elimi tuttu. "Hayır. Öyle düşünme. İstiyorum ama... Bu yasak."

Kıpırdayamıyordum. ona bakarken parmakları parmaklarıma kenetlenmişti. "Beni öpmen yasak mı?"

Yanakları kızarmaya başladı, kimsenin bizi duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak istercesine etrafa baktı. "Kral Kraliyet Muhafızlarının hepsini sana sahip olamayacakları konusunda uyardı."

Biliyordum. Piç kurusu.

"Neden?" Nabzım hızlanmıştı. Yüzümdeki rengin çekildiğini hissedebiliyordum.

Cal altdudağını ısırıldı. "Joslyn'e bir şey olursa... Yedek aday sensin."

Boğazıma dolan safranın tadını alabiliyordum. Kral beni yedekte tutabilmek için Kraliyet Muhafızlarına benden uzak durmalarını mı emretmişti?

Ben hiç kimsenin yedeği değildim.

Alçak herif.

Başımı salladım. Cal'ın yanından hızlı adımlarla uzaklaşırken arkamdan seslendiğini duydum. Gözlerimi kırpiştirarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım.

Seni ağlarken görmelerine izin verme.

Bir aydır çok yoğun bir şekilde antrenman yapıyordum. Birçok kemiğimi kırmış, yaralanmış ve bayılmış olsam da adamların önünde bir damla gözyaşı dökmemiştim. Şimdi de değmeyecek bir kalp ağrısı yüzünden ağlamayacaktım.

Fakat Annabeth'in yanından gülümseyerek geçtikten sonra dağıldım. Odamın kapısını açtığımda kendimi içeri atarak kapıyı arkamdan sertçe kapadım.

“Arwen?” Mutfaktan Narine'in sakin sesini duyduğumda duygularıma engel olamadım. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu, daha fazla dayanamamıştım.

“Aman Tanrım.” Narine yanıma gelerek beni kaldırdı ve hakışlarını vücudumda bir yara arar gibi bedenimde gezdirdi. “Canın mı yanıyor?”

“Fiziksel olarak değil,” derken gülüyordum. “Hiçbir zaman buraya gelmek istemedim! Onunla evlenmek istemedim. Bunların hiçbirini istemedim.” Şimdiyse ağlamaya başlamıştım.

Narine'in yüz ifadesinde beni anladığını görebiliyordum, başıyla söylediklerimi onaylarken bukleleri dalgalanıyordu. “Gönül meseleleri fiziksel yaralanmalardan daha çok acı verir. Sana önce bir çay yapayım, daha sonra rahatlamam için banyoyu hazırlarım.”

Beni kanepeye götürmesine izin verdim. “Teşekkür ederim.”

Narine'in banyoyu hazırlayışını izleyerek çayımı yu-

dumlarken öfkemin arttığını hissediyordum. Drae Joslyn'e evlenme teklif ederek onu seçtiğini herkese ilan etmişti. Bana asılması doğru değildi. Bir de utanmadan Kraliyet Muhafızlarına bana dokunmalarını yasaklıyor, Joslyn'in yedeği olduğumu söylüyordu! Bu hiç adil değildi. Yakışıklı suratına bir yumruk atmak için yanıp tutuşuyordum.

Narine aniden, "Tütüyorsun," dediğinde duraksayarak burnumdan yükselen dumanlara baktım.

Derin bir nefes aldım, sakinleşmeye çalışıyordum.

Eğer kimseyi sevmezsem, öldüklerinde kalbim paramparça olmaz. Kralın zihnimi bulandıran sözleri nefesimi ke-siyordu. Yüzüne baktığımda içimdeki öfke yerini keder ve acıya bıraktı. Drae kendini berbat hissetse de halkı için bazı fedakârlıkları yapmak zorundaydı. Joslyn halkı için daha güvenli bir seçimdi ve buna saygı duymaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Eğer onun yerinde ben olsaydım ben de aynı seçimi yapardım. Halkımın iyiliği için kalbimin söylediklerini duymazdan gelirdim.

Banyodan çıktıktan sonra biraz kitap okumaya karar verdim. Erken yatmayı aklımdan geçirdiğim gibi kapı çalındı. Gelenin kral olması için dua ederken saatin geç olması nede-niyle bunun uygunsuz olacağını hatırladım.

Narine kapıyı açtığında Joslyn içeri girdi, kırmızı gözleri ağladığını açıkça belli ediyordu.

Tanrım.

"Biraz yürüyebilir miyiz?" diye sordu.

Hayır.

"Elbette." Sandaletlerimi giydim, av bıçağımı pantolonu-mun arka kemerine soktum.

Sessizce yürümeye başladık. Yanımdan geçen bir hizmetçiye ve bahçeye açılan kapının önünde nöbet tutan muhafıza selam verdim. Joslyn bahçede nihayet yalnız kaldığımızda, mor leylaklara baktığımız sırada ilk defa yüzüme baktı.

“Hiçbir zaman beni sevmeyecek.” Kalbim paramparça olmuştu.

“Ne?” Söylediğine şaşırılmış gibi davranmaya çalıştım.

Joslyn ellerini çaresizce birbirine kenetledi. “Az önce konuştuk. Bunun bir mantık evliliği olacağını ve sevgime hak ettiğim karşılığı verebileceğinden emin olmadığını söyledi. Eğer istersem buna bir son verebileceğimi söyledi.”

Şimdi gerçekten şaşırmıştım. “Son vermek mi? Nişanı atmaktan mı bahsediyorsun?”

Başını salladı. “Ondan ayrıldığımda soyadımın lekelenmeyeceğine dair bir söz verdi. Hâlâ soylu statüsüne sahip olacak, hayatım boyunca maaş almaya devam edecekmişim.”

Kralın nezaketinden etkilenmiştim. Görüşüm bulanıklaşırken gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. “Ne yapacaksın?”

Dudağını ısırdı. “Burada kalacağım. Ona bir vâris vererek Embergate halkını kurtarmak benim görevim ve ne olursa olsun görevimi yerine getireceğim. Aramızda aşk olsa da olmasa da.”

O hâlde ona halkını kurtarmak için bir vârise ihtiyaç duyduğundan da bahsetmişti. Halkını. Halkımızı. Embergate’deki insanların yüzde doksanı ejderha büyüüne sahipti ve kral büyüünü kaybettiğinde öleceklerdi.

Joslyn’e saygı duymaya başlamıştım. “Sen çok iyi birisin. Harika bir kraliçe olacağından eminim.”

Onu kendime çekerek omzumda ağlamasına izin verdim.

Drae'ye asla tek başıma sahip olmayacağım için kahrolduğumu söylemesem yalan söylemiş olurdum. Kalbimin sesini duymazdan gelerek kendime kralı bir daha asla arzulamayacağıma dair yemin ettim. En azından onu sevdiği belli olan Joslyn'e olan saygımdan dolayı yeminimi bozmamaya özen göstermeliydim.

Geri çekilerek gözlerindeki yaşları sildi. "Bana bir hikâye anlat, aklımdakileri unutmak istiyorum."

Başımı salladım. Bahçede dolaşmaya devam ederken çocukluğuma ait eğlenceli bir hikâye hatırlamaya çalışıyordum. "Babam öldüğünde küçüktüm ve sobayı yakacak tek bir parça kömürümüz kalmamıştı. Kömürüyle ünlü olan bir yerde yaşadığımızı düşünürsek bu durum fazlasıyla ironik ama kömür de diğer her şey gibi satın alınan bir şeydi. Annem, babamın maaşı olmadan kışı atlatamayacağımızdan endişeleniyordu."

Joslyn endişeyle yüzüme baktı. "Peki sen ne yaptın?"

"Eh," diye mırıldandım çimenlerde dolaşırken, "Gypsy Rock'da insanların kurutulmuş inek gübresi yakarak ısındığını duymuştum ama bu konuda bir sorunumuz vardı. Cinder Kasabası'nda hiç inek yoktu. Sadece köpekler vardı."

Joslyn kahkahalara boğularak, "Sakın yaptım deme!" dedi.

Yüzümü ona dönerek onu güldürdüğüm ve moralini biraz olsun düzelttiğim için mutluluktan sırıtıyordum. "Köpek bokunun harikulade bir şekilde yandığını söyleyebilirim."

Joslyn'in arkasında aniden beliren adamı gördüğümde nefesim kesildi. Bir elini Joslyn'in ağzına kapatırken diğer eliyle boğazına bir bıçak dayadı. Dikkatim zırhının üzerin-

deki Nightfall armasına kaydı. Mekanik kanatları ay ışığında parlıyordu.

Donakaldım. Kendime geldiğinde yavaşça gömleğimin arkasındaki bıçağıma uzandım. Arkamdaki yapraklar hışırdadığında birinin bileğimi kavradığını hissettim. Bıçağı düşürene kadar tutuşunu gevşetmemekte kararlıydı.

“Biraz daha hızlı olmalısın,” dedi kalın bir erkek sesi.

Korkudan titreyen Joslyn’e baktığımda kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

Joslyn’i tutan adam, “Müstakbel eş olarak seçilen hanginiz?” diye sordu.

Burun deliklerimden küçük dumanlar sızarken ejderha gücümü toplamaya başladım.

Arkamdaki adam tutuşunu sıkarak beni hareketsiz hâle getirdi. “Seninki.”

Her şey bir anda oldu.

Bir saniye önce ayakta duran Joslyn bir saniye sonra boğazına ölümcül bir bıçak darbesi almıştı. Bedeni zemine çarpmadan önce oluk oluk akan kanı elbisesini kırmızıyı boyuyordu.

“Diğer kızı da al. O kralın yedeği,” dedi ormandan çıkan tanıdık bir erkek sesi.

Bu *Bonner*’dı. Kraliyet Muhafızlarından biri. Ordudaki hain.

Onu ilk gördüğüm andan beri hoşlanmamıştım.

Arkamdaki adam aniden kılıcını çekti. Joslyn’in öldüğünü idrak ettiğimde kalbim paramparça oldu.

Hissettiğim öfke ve acı canımı yakarken boğazımdan olağanüstü bir feryat koptu. İçimden dışarı yayılan mavi alevlerden sonra büyük bir karanlığa düştüm.

“Arwen.” Kulağıma tanıdık gelen endişeli bir sesle uyandım. “Arwen!” Bunun ardından yanağımda hafif bir tokat hissettim.

Gözlerimi açtığımda Drae’nin yüzüyle karşılaştım.

Panik içinde bakan yeşil gözleri vücudumu tepeden tırnağı taradı. “Yaralandın mı?”

Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra bakışlarımı vücuduma yönelttiğimde çırılçıplak olduğumu fark ettim. Üzerimdeki kıyafetler yanarak tenimde lekeler bırakmıştı. Bakışlarımı bahçeye doğrulttuğumda aklıma anılar akın etti.

“Joslyn,” diye inlemeye başladığımda, vücudum titremeye başlıyordu.

Üzerindeki tuniği çıkaran kral doğrulmama yardımcı olduktan sonra çıplak vücuduma geri giydirdi. Bahçede askerler koşuşturuyor, emirler havalarda uçuşuyor, silahlar hazırlanıyorken benim görebildiğim tek şey yeşil çimlerin üzerindeki Joslyn’in cansız bedeninin altındaki kan birikintisiydi.

“Ben... Onu kurtaramadım,” diye ağlamaya başladım.

Kral beni kollarının arasına aldığımda gözlerimi yerde yatan cesetlere diktim. İkisi de hayvan etine benziyordu. Gücüme tamamen kavuşmuş olmalıydım...

“Bana ihanet eden kimdi?” diye homurdandı Drae. Beni kollarının arasına alarak göğsüne bastırıyordu.

“Bonner,” diye mırıldandım.

Kral öfkeden kasılmaya başlasa da bana daha da sıkı sarıldı. Cal’ın yanından geçerken kral duraksayıp yüzüne baktı. “Bonner’in karısını içeri alın. Eğer kocasının bir hain olduğunu önceden biliyorsa karısını ve çocuklarını Nightfall’a gönderin.”

Cal başıyla onayladıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Nightfall ejder halkının yaşayabileceği türden bir yer değildi. Kral hainleri bu yüzden oraya sürgün ediyordu. Nightfall’a içinizde en ufak büyü kırıntısıyla ayak bastığınızda öldürülüyordunuz. Şu an bunu düşünecek durumda değildim. Joslyn’in kanlar içindeki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Korkunç bir serinlik hissettiğimde titremeye başladım.

Drae yanağıma bir tokat attığında bayıldığımı fark ederek derin nefesler almaya çalıştım.

“Şoka girdi,” dedi Doktor Elsie.

Doktor Elsie ne zaman gelmişti?

Etrafıma bakındım, siyah ejderha pulu desenli duvar kâğıdı ve koyu gri, dört sütunlu bir yatak gördüm. Drae beni kömür rengi ipek çarşafın üzerine yatırarak yüzüme baktı.

“Bahçenin neredeyse yarısını küle çevirdi, en az yirmi metre genişliğinde alev püskürttü.”

Doktor Elsie çantasından çıkardığı Elf asasını üzerime doğrulttu. Bugüne kadar sadece bir Elf şifasına şahit olmuş-tum. Nightfall’da bulunan, Embergate’den Thorngate’e uzanan Narrow Boğazından geçen bir Elf kasabamıza kısa bir ziyarette bulunmuştu. Boğazı bir adım geçtiğinizde Nightfall savaşçıları yasal bir şekilde sizi öldürebilirdi.

Narrow Boğazı'nın tarafsız bölgesinin dışına çıkan arkadaşıyla seyahat eden Elf sırtında bir okla Cinder Kasabası'na gelmişti. Şifacının asısından çıkan doğaüstü parıltıyı hâlâ hatırlıyordum. Maviyle mor arası bir renge sahip olsa da aralarında gümüş parıltılar vardı. Gökyüzündeki tüm yıldızlar o asanın içinde gibiydi ve...

Bir tokat daha.

Nefessiz bir hâlde gözlerimi açtım.

“Benimle kal!” Doktor Elsie bağıırıyordu.

Yüzüne bakıp inledim. “Bana tokat atmayı kes.”

“Bilincinin yerinde olmasını istiyorum, Arwen. Şoka girmenin sebebini bir türlü bulamıyorum.”

Söyledikleri beni korkutuyordu.

Doktor Elsie elinde dalı anımsatan küçük bir asa tutuyordu. O büyülü mavimsi mor renk parlayarak tenimi yıkıyor, bedenimi sarmalıyordu. Asadan yayılan ışık altımdaki çarşafıya değmiyordu. Sadece canlı olanı arıyor, ona doğru akıyor gibi görünüyordu. Tıpkı kasabamıza gelen yaralı Elf'e yapıldığı şekildeydi.

Bacaklarım aniden titremeye başladı, dişlerim şiddetle birbirine çarpıyordu.

Elsie bakışlarını vücudumu saran ışığa dikti. “Sıcak bir banyo hazırlayın! Vücudu buz gibi. Organları iflas etmeye başlıyor. Adamlarla savaşmak için tüm gücünü kullandı ve şimdi... donarak ölmek üzere.”

Tepemde duran kral Valdren'in gözleri turuncuya dönmüş parlıyordu. “Banyo için vaktimiz yok. Hadi.”

Doktor Elsie kaşlarını çatarak krala baktı. “Lordum, onun...”

“HADİ DEDİM!” diye bağırdığında Doktor Elsie ayağa fırlarken geriye doğru sendeledi.

Vücudum titremeye devam ederken soğuk içime işliyordu. Gözlerimi kapatarak ölümü beklerken bedenimi yakıcı bir sıcaklık sardı. Gözlerimi açtığımda kralın üzerime eğildiğini gördüm. Ellerinden fişkırان ateş topları tüm bedenimi sardı.

Yakmıştı ama kötü hissettirmemişti. Ellerini altıma uzatarak beni kendine çekti. Bizi saran sıcaklıkla birbirimize kenetlendik. Etrafımızdaki alevler dans ediyor, yanan yatağın çıkardığı dumanın kokusu burnuma doluyordu. Bu ateş ikimize de zarar vermiyor, başkasını küle çevirirken bizi iyileştiriyordu. Gözlerinin içine bakıyor, bana baktığında üzerimdeki ağırlığını hissediyordum.

Her şeyin farkına o anda vardım.

Ona âşıktım. Onu istiyordum. Ben....

Joslyn'i düşündüğümde boğazım düğümlendi.

Cal'ı ve bana hiçbir şey hissettirmeyen öpücüğünü düşündüm. Ben Joslyn'in yedeğiydim, Drae beni seçmemişti. Bu gerçeği unutmamam gerekiyordu.

Beni ele geçiren sıcaklık titrememi durdurdu. Dişlerim artık birbirine vurmuyor, zihnim berraklaşıyordu. Derin bir nefes aldım. Artık kendimi eksik hissetmiyordum.

Odadaki sesler aniden kesildi. Regina ile Doktor Elsie çarşafıara vurarak etrafımızda patlayan küçük alevleri söndürmeye çalışıyordu. Kral çırılçıplak bir hâlde beni göğsünden uzaklaştırdı.

Kısık gözlerle bana bakıyordu. Bakışlarımı vücuduma çevirdiğimde yine çırılçıplak olduğumu fark ettim.

“Ona dikkat et,” dedi Doktor Elsie'ye. “Ben dönene kadar odamdan çıkmasın.”

Doktor Elsie kralın emrini başıyla onayladıktan sonra

Drae odanın diğer ucuna giderek gardıroptan bir pantolon çıkardı. Regina yanına sokuldu. “Kralım, bu adaletsizliğe nasıl karşılık vermeyi düşünüyorsunuz? Nightfall Kraliçesi önce nişanlınızı öldürdü sonra da yedeğinizi öldürmeye çalıştı.”

Yedek.

Yedeğiniz demişti. Regina da mı biliyordu? O hâlde yer almamı istediği için burada olduğumu düşünen tek kişi ben miydim? Hepsinden uzaklaşmak için yan tarafıma döndüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek çarşafı ıslatıyordu. Doktor Elsie üzerimi örttükten sonra asasıyla tüm vücudumu taramaya başladı.

“Kraliçe vâris fırsatımı elimden alarak canımı yaktı. Şimdi ben onunkini alacağım.” Kralın duygudan arınmış sesini duyduğumda irkildim.

“Oğullarından mı bahsediyorsunuz?” Regina’nın sesi bu plandan hoşlanmış gibi çıkmıştı.

Kral başını sallamış olmalıydı. Kapı kapandığında, sessiz odada, Elf’lerin şifa ışığıyla iyileştikten sonra yapayalnız kalmıştım.

Kral Nightfall Kraliçesi’nin oğullarından birini öldürmeyi mi düşünüyordu? Kraliçenin yedi oğlu ve bir kızı olduğunu duymuştum.

Ya Drae Joslyn’in intikamını almaya çalışırken öldürülürse? Onlara yardım edebilecek bir güce sahipken bunun olmasına izin veremezdim.

Aniden doğruldum, Doktor Elsie’nin kafa kafaya çarpışmamak için geriye doğru sıçramasına neden oldum.

“İyileştim mi? Beni iyileştirdin, değil mi? Kendimi iyi hissediyorum,” dedim. Fiziksel olarak iyi olsam da duygusal olarak yaralı olduğumu söylemek istedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Vücudun iyi görünüyor, organların gerektiği gibi çalışıyor ama...”

Yataktan fırlayarak karalın gardırobuna koştum.

“Hiçbir yere gidemezsin. Kralın kesin emri!”

İç çamaşırı giymekle uğraşmadan kralın tuniklerinden birini giydikten sonra kapıdan dışarı fırladım.

“Bir dakika, bir dakika.” Odadan koşarak çıkarken Cal’ın göğsüne çarptım.

“Gitmene izin veremem,” dedi. Kaşlarını çatarak beni inceledi. Büyük ihtimalle saçlarımda ve cildimin kırıışıklalarında is vardı, vahşi bir hayvana benziyor olmalıydım. Nasıl görüldüğüm umurumda değildi, kendimi gerçekten de vahşi bir hayvan gibi hissediyordum.

“Çekil yolumdan,” diye homurdandım. Burun deliklerimden duman sızıyordu.

Cal gözlerini devirerek duruşunu dikleştirdi. “Kralın emri. Bu odadan çıkamazsın, Arwen.”

Elimi kaldırarak avcumun içine bir alev topu oluşturdum. “Ya önümden çekilirsin ya da beni Drac’ye götürürsün. Tercihim umurumda değil, sadece yolumdan çekil.”

Cal iç çekerek önümü açtı. “Sana ona kadar eşlik ettikten sonra buraya döneceğim,” dedi.

Vakit kaybetmeden koşmaya başladım.

Kral Joslyn’in intikamını almayı düşünüyorsa ben de ona yardım edecektim.

Onu nerede bulacağımı biliyordum, ahırda yola çıkmadan önce son hazırlıklarını yapıyorlardı. Koridora doğru koşarken Joslyn’in gözümün önündeki görüntüsü bacaklarımı titretiyordu. Kan birikintisinin içinde yatan cansız bedenini unutamıyordum. Patikadan ahıra doğru ilerlerken onu Regina ve altı Drayken muhafızıyla konuşurken buldum.

“Form değiştirdikten sonra sizi sırtımda Nightfall bölgesine uçuracağım.”

Beni görünce konuşmasına ara verdi. Bakışlarını Cal’a çevirerek, “Arwen,” dedi.

“Ben de geliyorum,” dedim.

Regina iç çektikten sonra kral yanlarında duran iki muhafızı ve Cal’ı uzaklaştırdı. Drae ile baş başaydık.

“Gelemezsin. Bu tartışmaya açık bir konu değil,” dedi.

Gözlerimi ona dikerek ayak uçlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştım. “Hayatımı senin güvenli küçük yedeğin olarak geçirmek için burada kalmayacağım,” dedim öfkeyle. “Ben bir eş adayından fazlasıyım. Bir savaşçı olarak sen olsan da olmasan da Joslyn için savaşacağım!”

Sözlerim üzerinde tokat etkisi yaratmış gibiydi. “Sen... Benim için sadece bir eş adayı ya da bir yedek değilsin,” diye hırladı.

“Yalan söylüyorsun,” dedim sertçe. “Senin için en başından beri öyleydim, tıpkı Joslyn gibi. Seninle kalmaya karar verdiğini biliyor muydun? Bahçede bana onu asla sevmeyeceğini söylediğini ama bir vârise kavuşmanı sağlamak için elinden geleni yapacağını söyledi.”

Dondu kaldı, nefes almakta zorlanıyordu. “Joslyn’e onu sevmeyeceğimi söyledim... çünkü başka birine âşığım.”

Hareket edemiyordum. Kalp atışlarımı duymasından, ne kadar gergin olduğumu görmesinden korkuyordum.

“Kime?” Tahmin ettiğim cevabı duymak için dua ediyordum.

“Sana âşığım. Benim istediğim *sensin*.”

Yutkundum. Zihnimde büyük bir kargaşa çıkmıştı. *Joslyn. Yedek. Cal’ı öptüğüm an. Doğurganlık. Vâris. Yedek. Yedek. Yedek.*

“Beni istemiyorsun. Bir vârise sahibi olabilmek için bana ihtiyacın var,” dedim az önce söylediklerini sindirmeye çalışırken. Joslyn yaşıyor olsaydı ve bir vâris sahibi olabilmesi için son şansı ben olmasaydım yine de az önce söylediklerini söyler miydi?

Üzerime yürüyerek, “Gerçekten inanılmaz bir kadınsın!” diye bağırdı.

Bana vurabileceğini düşünerek bir adım geriye attım ama olacakları tahmin etmem gerekirdi. Elini enseme koyarak beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İçime çektiğim nefesi nefes almamı zorlaştırdı. Dudaklarımı araladığımda dillerimiz buluştu. Öpücüklerimiz hep böyle hiddetli, tutkulu ve ateşliydi. Diğer elini belime dolayarak beni kendisine çekti. Bedenlerimizin arasında azalan mesafeyi fark ettiğimde inledim. Aramızdaki sıcaklığa yenik düşerek dilimi onunkinin üzerinde gezdirdiğimde dünyam kaymıştı.

Öpüşünde hayranlık duyduğum bir açlık vardı. Tadıma aç, bana doyamıyormuş gibiydi. Ona karşı hissettiğim açlığa ve doyumsuzluğa rağmen aklımda tek bir kelime vardı.

Yedek.

Beni Joslyn’ın ölümünden sonra vârisine kavuşması için tek şansı olduğum için mi öpüyordu? Bu konuda onu suçlayabilir miydim? Sahte olsa bile onun ilgisini hâlâ istiyor muydum?

Dudaklarının sarhoşluğundan uzaklaşarak ellerimi ağzıma götürdüm.

Yüzüme bakarken kaşlarını çatı.

“Yaşadıklarına saygı duysam da,” derken derin bir nefes aldım. “Ben kimsenin yedeği olamayacak kadar değerliyim.” Çenemi ona kafa tutarcasına dikleştirdiğinde bunun

sonum olabileceğinin farkındaydım. Bu beni öldürmemesi-
nin tek nedeni olabilirdi, artık onu reddettiğime göre anne-
min beni başından beri uyardığı şeyi yapacaktı.

Göğsüne bir bıçak saplanmış gibi elini göğsüne götürdü.
“Arwen, anlamıyorsun.”

“Lordum!” Regina’nın arkamızdan gelen sesi ikimizin
de sıçramasına neden oldu. “Gün ağarıyor. Eğer planımızı
gerçekleştirmek ve karanlık çökmeden eve dönmek istiyor-
sak yola çıkmalıyız.”

Bakışlarımı Drae’ye çevirdim. “Ben uçacağım. Sırtım-
da bir kişiyi taşıyabilirim.” Nightfall topraklarına güvenle
ulaşmanın tek yolu havayoluydu. Sınırlarda olağanüstü bir
güvenlik vardı.

Gözleri turuncuya döndü. “Daha önce sırtında hiç kim-
seyi taşımadın.”

“Ben hafifim,” diye araya girdi Regina. “Beni taşıyabilir.
Nasıl hareket etmem gerektiğini ve dengesini nasıl koruya-
cağımı biliyorum.”

Kralın yanından geçerek ahıra doğru ilerlerken, “Anlaş-
tık,” dedim. Üzerimdeki tuniği çıkararak ejderha formunu
aldım.

Dışarıda kısa bir süre tartıştıklarını duysam da umursamı-
yordum. Ne pahasına olursa olsun gidecektim. Joslyn öleli
henüz bir saat bile olmamışken kralı öptüğüm için suçluluk
duygusuyla yanıp tutuşuyordum. Joslyn’in intikamını almak
zorundaydım. Dönüşümümü tamamladıktan sonra ahırdan
çıkıp kralın ejderha formuna dönüştüğü açık otlak alana
doğru ilerledim. Siyah pullarının arasından görünen küçük
insan derisi parçalarını fark ettiğimde dehşete kapıldım; tam
olarak dönüşmemiş gibi görünüyordu.

Regina, “Gittikçe kötüleşiyor,” dediğinde donakaldım. Onu o hâlde görmek canımı yakıyordu.

Büyüsü bir vârisi olmadığı sürece zayıflamaya devam edecekti ve bu ona *verebileceğim* ve vermek *istediğim* bir şeydi. Yüzüme baktığında aramızdaki görünmez bağı hissettim. Aramızdaki bağı tarif etmek imkânsız olsa da kaderlerimiz birbirine bağlı olduğunu hissediyordum.

Tanrım bana yardım et diye dua ettim. Söz konusu Drae olduğunda hiçbir şeyden emin olamasam da kendime karşı dürüst olmak istiyordum. Sevilmek, değer görmek ve arzulanmak istiyordum.

‘*Hadi gidelim,*’ dedi aniden. ‘*Joslyn için.*’

‘*Joslyn için.*’ Tekrar ettim.

Yerden destek alarak zihnimde az önce yaşadığımız anları canlandırarak havalandım. Onunla her öpüşmemiz böyle mi hissettirecekti? Yoksa sadece yeni, heyecan verici ve yasak olduğu için mi böyle hissettiriyordu? Nişanlı bir kralı öpmemem gerekirdi. *Müstakbel eşini kaybetmiş, yas tutan bir kralı öpmemeliydim.*

Joslyn’in yasını tutuyor muydu? Pek öyle görünmüyordu. Joslyn’e saygı duysa da ölümüne üzülmekten çok öfkelenmiş gibiydi. Yine de uygunsuz bir zamanda öpüşmüş olmamız kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Regina bana yedek dediğinde hiçbir itirazda bulunmayan bir adamı neden öpecektim ki? Bu onu bir daha öpmemem için mantıklı bir sebepti. Belirsizliklerle dolu bir kadere doğru ilerlerken zihnimde büyük bir savaş veriyordum.

Yoğun bir sis tabakasının içinde saklanarak Nightfall sınırının üzerinden alçalarak ilerledik. Diyarın bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Bir görevde olmama rağmen çevremi keşfedebiliyordum. Nightfall'ın ana kapılarına ulaştığımızda bizi fark etmemeleri için biraz daha yükseldik.

Nightfall hayatımda hiç görmediğim kadar çok cam ve metalle kaplıydı. Önlerinde lambalar olan atsız mekanik arabalar sokaklardan geçiyordu. Gece olmasına rağmen Nightfall karanlık değildi. Aleve ya da ateşe benzeyen bir şey göremiyordum, bu başka bir şey olmalıydı. Bu yumuşak, sabit bir ışıktı. Binalar nefes kesiciydi, cam, tuğla ve metalden yapılmıştı. Gördüğüm her şey düzen içindeydi, hiçbir şey sekilsiz ya da aceleye getirilmiş gibi görünmüyordu. Göz alıcı olduğunu itiraf etmekten çekinsem de görülmeye değer bir manzaraydı.

Her yer asker kaynıyordu. Her köşede elinde farklı öldürme araçları tutan askerler duruyordu. İçlerine mermi doldurulmuş metal silahlar. Ok atıcılar, mızrak atıcılar ve hatta bir tanesinin ucu yanıyordu. Bu bir ateş atıcı mıydı? Burası nasıl bir yerdi? Burada en çılgın rüyalarım ya da kâbuslarımda bile hayal edemeyeceğim türden icatlar ve teknoloji-

ler vardı. Sanki kraliçe büyü dünyasını yok ederek metalden yarattığı büyülü insanlar yaratmak istiyor gibiydi.

‘Kraliçenin sevgili büyük oğlu Nightfall Kalesi’nin dışındaki kalesinde yaşıyor.’ Drae’nin sesiyle zihnimdeki düşüncelerden uzaklaştım.

Sola, uzak bir kalenin parlak ışıklarından uzaklaşarak daha küçük bir köye doğru uçarken *‘Nereden biliyorsun?’* diye sordum.

Söylediği tek şey, *‘Casuslar,’* oldu.

Yaşadığımız öpücük aramızda bir sır olarak kaldı. Ona nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Beni ısıtarak donarak ölmeme engel olmuş olsa da ona minnet duymuyordum. Cal ve diğer muhafızlara benden uzak durmalarını emrettiği için öfkeliydim. Regina’nın beni yedek olarak önermesini anında kabul etmiş ve Joslyn’in ölümünden birkaç dakika sonra beni istediğini söyleyivermişti. Beni Kraliyet Muhafızları’nın bir üyesi, bir arkadaşı olarak değil de Regina’nın dediği gibi yedeği olarak mı görüyordu? En çok da canımı bu yakıyordu.

Ben onun güvencesiydim.

Burun deliklerimden duman sızmaya başladığında kralın bana baktığını gördüm. Burnumdan sızan dumanlara engel olmaya çalışarak görevime odaklanmaya çalıştım.

Joslyn’in intikamını almalıyım.

Öldüğüne, ruhunun bedenini terk etmiş olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

‘Onu koruyamadım. Berbat bir Kraliyet Muhafızıyım.’ diye mırıldandım Drae’ye.

Bakışlarını bana çevirdi. *‘Berbat mı? Peki ya Nightfall*

askerleri saraya girdiğinde yanlarından geçip gittikleri bir düzine muhafıza ne demeli? Regina görevini yapmadığı için kahroluyor. Sen herkesten fazlasını yaptın. Onları sen öldürdün.'

Regina'nın kendini bu olaydan sonra nasıl hissettiğini tahmin edemiyordum. Drayken'in lideri olarak iki yabancı'nın içeri girerek kralın nişanlısını öldürmelerine izin verdiği için ne kadar perişan olabileceğini düşünmemiştim. Aralarında bir casusun olduğunu ve bunu daha önce fark etmemesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sessiz kalmaya karar verdiğimde bu kaybın çevremdeki birçok kişiyi etkilediğini gördüm. Buna rağmen aralarında Joslyn'i en iyi tanıyan ve ona en çok değer veren kişi bendim.

Kral aniden, *'Şu sisin içine doğru alçal,'* diyerek alçalmaya başladı. Birlikte alçalmaya başladığımızda beyaz bir sis perdesinin içinde ilerlemeye devam ettik.

"Şu ağaç çıkıntısı..." dedi Regina.

Sol tarafa baktığımda kale kapılarının hemen arkasındaki küçük meyve bahçesini gördüm. Sis içinde hareket ederek üzerinden geçtik. Ağaçların tam üzerindeyken Drae kanatları kırılmış gibi ani bir iniş yaptı.

Kral, *'Görülmemek için hızla alçal ve kanatlarını çırparak düşüşünü yumuşat,'* dedi.

Bu düşüş beni korkutmuştu. Rüzgârın etkisiyle yere savrulurken ağır yaralandığım günü hatırladım.

Sisle kaplı meyve bahçesinin etrafında dönerken korkuma hapsolmuş gibiydim. Yeterince hızlı düşmez, muhafızlar tarafından fark edilirim ne olacaktı? Ya çok hızlı düşerek sırtımdaki sepete bağlı olan Regina'yı öldürürsem? Bir da-

kika boyunca daireler çizmeye devam ettim. İçimi büyük bir korku kaplamıştı. Regina uzanarak başımı okşadı. “Yapabilirsin. Bana hiçbir şey olmayacak. Kral Valdren’in sırtından birçok kez takla atarak düştüm.”

Regina’nın bu sözlerinden sonra kanatlarımı alçaltıp düşüşe geçtim, serbest bir düşüşle yere inecektik. İçgüdüsel olarak havada kalmak için kanat çırpma isterken zihnimde Drae’nin sözleri yankılanıyordu.

‘Bekle.’

Ağaçların tepesini gördüğümde kanatlarım panikle açıldı.

‘Şimdi!’ Drae’nin sesini duyduktan sonra inişimi yumuşatmak için çılgınca kanat çırpmaya başladım. Yavaşlamama rağmen hızlı bir düşüş gerçekleştirmiştim ve yaz ortası festivalindeki sarhoş şaklabanlar gibi tökezlerken önce ayaklarım sonra da göğsüm sert zemine çarptı. Regina’nın üzerime çıktığını hissederek yeniden dengemi sağlamaya çalıştım.

Regina eyerimin kancasını hızla çözdükten sonra kahverengi deri av kıyafetimi uzattı. Kral üstünü çoktan değiştirmişti ve aralarında Cal’ın da bulunduğu üç adamla birlikte benimle bekliyordu. Yanındakiler Nox ve Falcon’du. Falcon onlarca yarası olan yaşlı bir adamdı, hareket edebilmesine şaşırıyordum. Hakkında bildiğim tek şey yanarak bu hâle geldiği idi. Ona bu ismi veren evcil bir şahini olduğunu da öğrenmiştim ama şahini ölmüştü. Falcon iyi bir adamdı, bir zamanlar kralın babasının emrinde çalışan sadık dostuydu.

“Regina,” diye fısıldadı Drae, “İki takım oluşturacağız.” Üstümü değiştirirken arkalarını dönmüşlerdi. “Falcon, Nox ve ben en önden gideceğiz. Sen, Arwen ve Cal çıkarma ekibi olarak arkamızdan geleceksiniz.”

Antrenmanlarımda çıkarma ekibinin en önemli görevinin suikast gerçekleştirildikten sonra kaçış yolunu hazırlamak olduğunu öğrenmiştim. Bu kolay bir görev olsa da gelmeme izin verdiği için şikâyet etmeyecektim. Üstümü değiştirdikten sonra yanına gittim.

“Oğlunu öldürmek kraliçeye zarar verir mi?” Drae ile fısıldaşıyordum. O şeytanın Joslyn’e yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmak istiyordum.

Drae başını salladı. “Bu adam sadece oğlu değil aynı zamanda kraliçenin baş komutanı. Onun planlaması ve onayı olmadan hiçbir görev gerçekleşemez.”

Çenemi sıkarken dişlerimin gıcırdadığını hissediyordum. Joslyn’in ölümünden bu adam mı sorumluydu?

Gözlerimi Drae’ye diktim. “Onu öldüreceğine söz ver.”

Gözlerime bakarak başını salladı. “Söz veriyorum, Arwen.”

Arwen. Adımı telaffuz edişi karnıma bir ağrı sapladı.

Gizlice bir ara sokağa girdik ve kralın arkasından ilerlemeye devam ettik. Elinde kâğıttan bir harita vardı ve sık sık ona bakarak ilerliyordu. Kim olduğunu bilmediğim casus bize doğruca kraliçenin büyük oğlunun yatak odasına götürren bir harita vermişti.

Kraliçenin vârisi.

Gerçekleştirmek üzere olduğumuz planın ciddiyetini hissediyordum. Bir adamı uykusunda öldürmek, ne kadar kötü biri olursa olsun, korkunç bir şeydi. Drae’nin beni çıkarma ekibine almasının sebebini anlıyordum. Bir adamın uykusunda öldürülüşüne şahit olmayacaktım. Özellikle Joslyn’in birkaç saat önceki katledilişine şahit olduktan sonra, bu kararına minnettardım.

Ara sokaktan gizlice ilerleyerek büyük malikâneye ulaştık. Önümüzden bir muhafız geçtiğinde görünmemek için gölgelerin içine saklanmıştık. Fener ışığıyla aydınlanan muhafızın metal kanatlarının takılı olmadığını gördüğümde derin bir nefes aldım.

Biraz ilerideki evin yan tarafında küçük bir pencere vardı. Drae Regina'ya bir işaret verdi. Regina emri anladığını belli edercesine başını salladı. Yaklaştığımda işaretin ne anlama geldiğini anladım. Pencere açıktı! Pencereden içeri girecek, planını yerine getirip dışarı çıkana kadar onu göremeyecektim.

Drae ölürse ne olacaktı? Kraliçenin oğlu yastığının altında bir kılıç, kapısında bir muhafızla uyuyorsa ne yapacaktık?

Drae uzaklaşmadan önce elini sıkıca tuttum.

'*Kendine dikkat et,*' diye geçirdim zihnimden. İnsan formunda bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim.

Başıyla onayladı ve elimi sıkarak karşılık verdi. Ardından Falcon ve Nox'u takip ederek uzaklaştı.

Şu anda o piç kurusuna çok kızgın olmama rağmen ölmesini istemiyordum. Bir kaybı daha kaldırabilecek durumda değildim.

Regina sessizce Cal ile onu ara sokağın sonuna kadar takip etmemizi işaret etti. Açık pencereyi geçtiğimizde Drae'nin muhafızlarla içeride olduğunu gördüm.

Sokağın sonuna ulaştığımızda Regina caddenin karşısında bulunan ahırları gösterdi, oraya gitmemiz gerekiyordu. Drae büyük olasılıkla yaralanacağı için at arabasıyla dönmek zorunda kalacaktık. Her iki durumda da biri gökyüzünden diğeri karadan olmak üzere iki kaçış planına ihtiyacımız vardı. Her ihtimale karşı.

Regina ara sokağa doğru hızlıca kontrol ettikten sonra gölgelere saklanarak işaretini verdi.

Hızlı adımlarla ara sokaktan çıkıp ahırlara doğru ilerlemeye başladık. Bir gözlemcinin dikkatini çekecek kadar hızlı ya da yavaş değildik. Hareketlerimiz meyhanede içki içilen bir gecenin ardından geç saatte eve yetişmeye çalışan üç arkadaşın yürüyüşünü andırıyordu.

Ahırlara girdiğimiz anda içeride tuvaletini yapan bir muhafızla karşılaştık. Bizi gördüğünde pantolonunu hızlıca yukarı çekerek beceriksizce kılıcına uzanmaya çalışsa da Regina'nın hızına yetişemedi. Regina ilk hamleyi yaparak hançerinin kabzasıyla adamın kafasının yan tarafına sert bir darbe indirdi. Adam kendi idrarından oluşan bir su birikintisinin içine düştü.

Yumuşak bir sesle, “Çok talihsiz bir durum,” dedi ve hızla işe koyulduk. Henüz doğru dürüst binicilik dersi almamıştım ama çaylak eğitimimin bir parçası da ahırları temizlemek ve eyerleri bağlamaktan oluşuyordu, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Birkaç dakika içinde iki büyük kısırağı hepimizi rahatlıkla taşıyabilecek orta boy bir arabanın önüne bağladık. Üstü kapalı bir araba bulamamıştık, buradaki arabaların hepsi atsız ve mekanikti. Nasıl çalıştıkları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Yıllardır kullanılmamış gibi görünen bu vagon işimizi görürdü. Regina arabanın içine gerekirse saklanmak için kullanabileceğimiz birkaç battaniye sermişti. Kralın şu anda malikânenin içinde, Nightfall Kraliçesi'nin oğlunu öldürmek üzere olduğunu düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu fazlasıyla tehlikeli olsa da bunu yapmak zorundaydık.

Joslyn için.

Eğer kraliçe Embergate'e elini kolunu sallayarak girip kralın vârisine kavuşma şansını elinden alabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

Ahırda durduk, Drae'den işaret bekliyorduk.

Fakat bunun yerine evin ön kapısı menteşelerinden patladı. Drae siyah dumanlar içerisinde sokağa fırladı.

Neler oluyordu?

Gecenin sessizliği aniden bozulurken Regina topuklarıyla atı tekmelemeye başladı. Nox ile Falcon birden evden fırladı; ikisi de yaralıydı. Kılıçlarını çekmiş peşlerinden koşan bir düzine muhafız vardı.

Regina arabayı yanlarına çekip ıslık çaldığında kendime geldim.

Kral, Falcon ve Nox ile arabaya atladık.

Drae'nin tek söylediği, "Görev tamamlandı." oldu. Zafer duygusu tüm uzuvlarıma yayıldı. Başarmışlardı. Joslyn'in ölüm emrini veren kişi ölmüştü.

Kaleden derin bir boru sesi yankılandığında kapıları kapatarak saldırıya hazırlandıklarını anladım. Başımın yanından teğet geçen bir oku gördüğümde eğildim. *Savaş böyle bir şey olmalı* diye düşündüm. Neler olup bittiğini anlamadan kendimizi bambaşka bir olayın ortasında bulmuştuk.

"Dizginleri tut," dedi Regina.

Onunla yer değiştirdikten sonra yayını kaparak peşimizden koşan öfkeli Nightfall askerlerinden oluşan orduya ok atmaya başladığında hızlıca atın üzerine atladım.

"Arwen, gidelim!" diye haykırdı Drae.

Atlar hızla kalenin kapalı kapılarına doğru ilerlerken kalp

atışlarımı duyabiliyordum. Hareket eden bir atın üzerinde ejderhaya dönüşerek uçmaktan bahsediyordu! *Bu adam ak-lımı mı kaçırmıştı?*

Döndüğümde gömleğini yırtmaya başladığını gördüm. Tanrım, şaka yapmıyordu.

Dizginleri bırakarak küçük arabaya atlarken çıplak olduğumu umursamadan üzerimdeki derileri çekiştirdim. Ölmek üzereyken kim çıplak olmayı önemserdi ki?

Tam olarak olmasa da ilk soyunan kral oldu, pantolonu hâlâ üzerindeydi. Birkaç saniye içinde acı dolu bir hırıltının ardından kanatlarını çıkardı. Bir kısmı dönüşmeyi başarmıştı. Sırtındaki kanatları ve kollarını kullanarak Nox'la Falcon'u bellerinden yakaladı.

“Cal ve Regina'yı alabilecek misin? Kısmen dönüşüp onları bu şekilde tutarsan ikisini de alabilirsin,” dediğinde dehşete kapıldım.

Aman Tanrım. Hayır. Yapamazdım.

Bakışlarında korkunç bir ifade belirlediğinde kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Benden gizlediği bir şey vardı.

‘Tam olarak dönüşemiyorum. Yeterli büyüm yok.’ Bununla birlikte vücudum korkuyla titredi.

Şimdiden mi? Her değişimde biraz daha zayıflıyordu, bu da Embergate halkının ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığı gösteriyordu.

Başımı sallamamla havalanarak arabadan uzaklaştı. Hemen sonra Nox ve Falcon'u kollarından tutup kalenin üzerinden diğer tarafa fırlattı.

Yüce Hades.

“Bunu yapabileceğimi düşünmüyorum,” diye mırıldandım Regina'ya.

Arkamdaki kapıya ve muhtemelen bir düzine adama kitlenmiş durumdaydı. “Yapmak zorundasın,” dedi Cal’la birlikte koluma asılmadan önce.

Belimdeki deriler dönüşüyordu, memelerim sadece küçük bir sutyenle örtülüydü. Kanatlarımı çıkarmaya karar verdiğimde rahatça çıkarabileceğim bir kıyafet parçası olduğuna karar vermiştim.

İçimdeki ateşin gücüyle sırtımda büyük bir acıyla patlayarak gün yüzüne çıkan kanatları hissettim.

“Şimdi!” Regina bağırdığında araba sarsılarak durdu. Kanatlarımı açarak havalandım. Birkaç saniyeliğine bunun gerçekten kolay olacağını düşünsem de iki kişinin ağırlığıyla aşağıya doğru sürüklendiğimi fark etmem uzun sürmedi.

Regina iki eliyle sol kolumu tutarken, “Kanatlarını daha sert çırp!” diye bağırdı. Cal ise sağ koluma tutunmuştu.

Kanatlarımı deli gibi çırparak birkaç metre yükseldiğimde ne kadar büyük olduklarını fark ettim. Ordu tam altımızdaydı ve oklarla bizi nişan almış durumdalar.

Ölecektik!

Bizi yeterince yükseğe çıkaramadım, çok yavaş uçtum, ben...

Atılan oklardan biri yüzümü teğet geçtiğinde büyük bir çığlık attım. Regina koluma tek elle tutunarak yaklaşmakta olan yaylı adamlara nişan aldı. “Hayır!” diye bağıırken yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Elini kaldırarak avucundan güzel, ölümcül turuncu bir alev çıkararak aşağıdaki adamlara savurdu.

Adamların çığlıkları geceyi inletirken havalanan okların sesi gökyüzünün sakinliğini bozdu. Sol koluma aniden bir

acı saplandığında Cal'ın tutunmakta zorlandığını fark ettim. Aşağı kayıyor fakat bir yandan da tutunmaya çalışıyordu. Acımın kaynağına bakmak için başımı çevirdiğimde sağ omzuma saplanan oku fark ettim. Kolumdan aşağı süzülen kan Cal'ın ellerine damlıyordu. Kanatlarımı çılgınca çırp-sam da yerden sadece on beş metre yüksekteydik.

Omzum deli gibi yanıyordu ama aldırış etmedim. Parmaklarımdaki uyuşukluğu görmezden gelmeye çalıştım, önümde aşmam gereken bir duvar vardı. Benden iki kat daha yüksek olan duvarı aşabilmek için olanca gücümle kanat çırpmaya devam ettim.

Çok zordu. Alçalarak birkaç metre düşmeye başladığımızda inlemeye başladım.

'*Yardım et. Duvarı aşamıyorum,*' diye seslendim Drae'ye. Panik tarafından ele geçirilmiştim. Cal'ı düşürmem an meselesiydi.

"Elimden geleni yapıyorum!" diyerek Cal ile Regina'nın panik içindeki yüzlerine baktım.

Regina Cal'a bakarak onun kolumdan aşağı kayışını izledikten sonra bakışlarını yeniden bana yöneltti. "Kralı eve götür ve ona bir vâris ver. Halkımızı kurtarmak senin elinde, Arwen. Bu bir emirdir!"

Vâris mi? Böyle bir zamanda neden bundan bahsediyordu?

"HAYIR!" Regina sol elimi bırakıp savaşın ortasına indiğinde boğazımdan kan donduran bir çığlık koptu. Cal diğer kolumu tutarak yaralı omzumu rahatlatmak için ağırlığını kaydırdı.

Regina kılıcını çekerek ona saldıran yirmi adamın arasından sıyrılmaya çalışırken dehşetle aşağıda olanlara bakıyordum.

Olamaz! Böyle olmamalıydı. Sonu böyle bitemezdi! “Regina!” Kendimi hızla aşağıya bırakıp komutanıma yardım etmeye çalıştığım anda göğsüm sıkıştı. Harekete geçmeye karar verdiğim an yarım düzine okun Regina’nın bedenine saplandığını gördüm. Bu da yetmezmiş gibi Nightfall askerlerinden biri yanına giderek kafasını vücudundan ayırdı. İçimdeki öfke ve keder artık tarifsiz bir boyuta ulaşmıştı.

Cal kolumu sıktı. “Sakin! Her şey boşa gidecek. Bizi duvarın arka tarafına geçir. Kral yardım etmek için geri dönmediyse yaralı olduğu anlamına gelir.”

Cal’ın ısrarları içimdeki savaşı durdurdu. Drae yaralanmış mıydı? Neden bize yardım etmek için dönmemiş ya da bana cevap vermemişti?

Regina’nın yere yığılışını izlerken tüm bedenimin uyuştüğünü hissettim. Bizi buradan hemen çıkarmazsam ikimizin de öleceğini biliyordum. Kanatlarımı çılgınca çırpmaya başladım ve Cal’ı sağlam kolumla tutarak yüküm hafiflediği için çitin üzerine doğru süzölmeye başladım. Eyerlerimizi taşıyan ağaçların olduğu yere doğru uçarken Drae’nin orda olması için dua ettim.

İdolüm, akıl hocam, kralın ve Drayken’lerin lideri Regina. *Ölmüştü.*

Olanları aklım almıyordu, gerçek olduğuna inanamıyordum. Uyanmak ve Joslyn ile Regina’nın ölümünün bir kâbustan ibaret olduğunu anlamak için dua etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Ağaçlara ulaştığımızda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Drae ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş midesindekileri dışarı çıkarıyordu.

Beceriksiz bir iniş yaparken tökezlediğimde Cal'ın yaralı kolumun üzerindeki ağırlığından kurtulduğum için derin bir nefes aldım.

“Neler oluy...” Vücudumu soğuk bir ter kaplarken mide-min bulandığını hissettim.

Ayağa kalktığında Drae'nin de yaralandığını gördüm, kolunu sıyıran ok küçük bir yara açmıştı.

Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışırken, “Regina... öldü,” diye fısıldadım.

Neler oluyordu? Regina ile Joslyn'i aynı gece kaybetmek altından kalkamayacağım bir acı mıydı? Kendimi ölecekmiş gibi hissediyordum.

Kral omzumdaki okun ucunu kavrayarak çekti. Çığlık atmaya çalıştığımda elleriyle ağzımı kapattı. Çığlığımı tuzlu avuç içine doğru bıraktım.

“Bu oklar zehirli,” diye soludu. İrileşmiş gözleri üzerimdeydi. “Yanımızda başka bir panzehir var mı?” diye sordu Nox'a dönerek.

Nox bir adım öne çıktı. “Hayır efendim, az önce sonuncuyu kullandık.”

Yüzündeki endişe dizlerimin bağını çözdü.

“Öleceğim.”

Belki de hepimiz için en iyisi buydu. Belki de bu gece Acılar Gecesi olarak adlandırılacaktı. Kralın nişanlısını, koruyucusunu ve komutanını kaybettiği korkunç gece olarak hatırlanacaktı. Hiçbir şey umurumda değildi. İstedğim tek şey bu acıdan kurtulmaktı.

“Hayır!” Omuzlarımı sıkarak bakışlarını Cal'a çevirdi. “Diğerleriyle birlikte Embergate'e yürüyerek dönebilir misin?”

Cal başıyla onayladı.

Falcon, “Lordum, eve dönüş yolunda hayatta kalması mümkün değil. Doktor Elsie çok uzakta,” dedi.

Drae bakışlarını yere eğdi. “Biliyorum. Ama Archmere sınırının sadece birkaç kilometre uzağındayız.”

Cal’ın şaşkınlıkla. “Elflere mi gideceksiniz?” diye sorduğunda Drae içini çekti. “Başka çarem yok.”

Mideme korkunç bir acı saplanırken geriye doğru sendeledim. Drae beni tutmak için uzandı.

İnleyerek, “İzin ver gideyim. Joslyn ve Regina’nın yanında olmak istiyorum,” dedim.

Beni göğsüne çekerek kulağıma eğildi. “Yapamam. Sana *ihtiyacım var*.”

Sana ihtiyacım var. Bunu uzun süredir ondan duymak istesem de söylemesinin altında yatan nedeni biliyordum.

Bana değil bir vârise ihtiyacı vardı.

Aniden her şey bulanıklaşırken tüm hayatım gözümün önünden geçmeye başladı.

Uçuyordum.

Drae panik içinde çığlık atarken kucağında beni bir Elf çiftinin evine doğru koşmaya başladı.

Elf kadın iyileştirici asasıyla tüm vücudumu taradı.

Başını sallayarak Drae’ye iyileşemeyeceğimi söyledi.

Tekrar uçmaya başladım.

Tuhaf görünümlü bir erkeğin üzerimde yükselmesiyle her şey sona erdi. Bembeyaz saçları ve başında ince gümüş bir taç vardı. Bir tür kristal yatağın üzerinde yatıyordum. Sert olsa da oldukça rahattı. Dev bir gül kuvarsından oyulmuş gibiydi ve vücudumu tamamen sarıyordu.

“Böyle şeylerle ilgilenmiyorum,” dedi erkek bakışlarını benden ayırmayarak.

Yan döndüğümde kaslarımdaki kramplar ölmek isteyeceğim kadar acı verici bir hâl almıştı. Kalp atışlarımı duyuyor, acıdan inliyordum.

“Raife,” diye hırladı Drae. “O benim için çok önemli. Onu iyileştirebileceğini biliyorum. Onu kurtarırsan... istediğin her şeyi veririm. Kömür, gemiler, yeşim taşı. Ne istediğini söylemen yeter!”

Raife mi? Raife Lightstone. Elf Kralı olan adamın yanında mıydık? Söylentilere göre Nightfall Kraliçesi tüm ailesini bir gecede katletmişti. Annesini, babasını ve yedi kardeşini aynı anda kaybetmişti. O günden beri intikam peşinde koşan kırgın bir adamdan fazlası değildi.

“Ne istediğimi mi?” dedi Kral Raife başını yana eğerek. “Benim istediğim hiçbir zaman değişmedi. Beni her seferinde reddediyorsun, kardeşim. Ne istediğimi çok iyi biliyorsun.”

Boğazımın yanmasıyla inledim. Drae çaresizlikle yüzünü tutuyordu. “Pekâlâ, Arwen’i kurtarırsan Nightfall Kraliçesi’ni öldürerek intikamını almaya yardım edeceğim ama Lucien ve Axil’i ikna etmen gerekiyor. Bunu ancak bir araya gelirse başarabiliriz.”

Elf Kralı Lucien Thorne ve Kurt Kralı Axil Moon’dan mı bahsediyordu? Drae az önce hayatımı kurtarmak için Nightfall Kraliçesi’ni öldürmeyi mi kabul etmişti?

Raife dalgın bakışlarla çenesini ovuşturdu fakat Drae öne atılarak, “Kurtar onu, lanet olası!” diye bağırdı.

Bunun üzerine Elf kralı gözlerini devirdi. “Pekâlâ, anlaş-

tık. Diğerlerini ikna etmem zaman alabilir ama sözünü *tutacağından* eminim.”

Boğazımı tuttum, nefes almakta zorlanıyordum. Boğazımdan aşağı hava girebilmesi için çırpınıyordum.

Drae yumruğunu kalbinin üzerine koyarak, “Yemin ederim, Raife! İntikamını alman için elimden geleni yapacağım. Kurtar onu!” diye bağırdı.

Raife diz çöktüğünde burnuma zambak kokusu doldu. Zambaklardan nefret ederdim. Çok güzel koksalar da hapşırmama neden olurlardı. Elf kralı eğilerek burnunu yaralı omzuna yaklaştırarak derin bir nefes aldı.

“Ölüm ağacı özü.”

Drae telaşla diğer tarafıma koşarak, “Onu iyileştirebilir misin?” diye sordu.

Raife başını kaldırıp Drae’ye baktığında nasıl tanıştıklarını merak ettim. Az önce ona kardeşim diye hitap etmişti.

“Seçtiğin kız bu mu?” diye sordu Raife.

Duyacaklarıma hazırdım.

Yedek.

Drae gözlerimin içine bakarak başını salladı. “O da beni isterse, evet.”

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu, görüşüm kapanmak üzereydi. Eğer öleceksem ölmeden önce bunu duyabilmek çok güzeldi.

Raife başını sallayarak, “O hâlde tamam,” dedi.

Elini yaralı omzuma koyarak tenini benimkine değdirdiğinde nefesim kesilmişti. Avucundan mor bir ışık yayılırken bir anlığına kör olduğumu düşündüm. Görüşümün etrafındaki siyahlık azalırken boğazımın yanması aniden durdu. Ni-

hayet rahat bir şekilde nefes almayı başarabiliyordum. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Vücudumun titremesi dururken bulantım da aniden kesilmişti.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp Elf Kralına baktığımda soğuk ve acımasız bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünü buruşturdu ve beni iyileştirmenin ona herhangi bir şekilde zarar verip vermediğini merak etmeden edemedim. Elini omzumdan çekerek yaralanmış gibi göğsüne götürdü.

Kendimi daha iyi hissederek doğruldum ve derin bir nefes alarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

Beni görmezden gelip bakışlarını Drae’ye çevirdi. “Gün ağarmadan gitmiş ol. Zaphira’yı öldürmeye ikna edene kadar konseyimin sana yardım ettiğimi bilmesine izin veremem.”

Drae başını eğerek Raife’ye gülümsedi. “Hâlâ evlenmen için seni sıkboğaz ediyorlar mı?”

Raife inledi ve benden söküp aldığı zehirden kurtuluyormuş gibi yumruklarını salladı. “Kısa kadar bir eş bulmazsam benden kurtulacaklarını söylüyorlar.”

Drae gülümseyerek başını salladıktan sonra bir adım atarak Elf kralına sarıldı. “Teşekkür ederim, kardeşim.”

Raife bu kucaklamaya karşılık vermedi. Sanki hayatı boyunca hiç kimseye sarılmamış gibi donup kalmıştı ama bu Drae’nin umurunda değil gibi görünüyordu. Ejderha Kralı geri çekilerek Raife’nin omuzlarını sıktı ve ardından arkasına dönerek yanıma yaklaştı.

Raife uzak duvardaki kapıya doğru yürüdüğünde ilk kez etrafımdaki odayı inceleme fırsatı bulabildim. Beyaz taşla kaplanmış duvarlar, açık mor duvar kâğıtları ve altın renkli süslemeler... Odanın sakinleştirici ve iyileştirici bir havası vardı.

Raife kapı aralığından seslendi. “Drae?”

Drae bakışlarını Elf kralına çevirdi.

“*Birlikte* Kraliçe Zaphira’nın sonunu getireceğiz.” Bu hem bir emir hem de bir yemindi. “Sana söz veriyorum.” Raife odadan çıkarak kapıyı kapattı.

Dilim boğazıma sıkışmış gibiydi, bir gün içinde iki kez ölümden dönmek kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı.

“Bana iyi olduğunu söyle.” Drae önümde diz çökerek ellerini belime yerleştirdi, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

Kaşlarımı çattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudağım titriyordu. “Ben...” Devam etmekte zorlanıyordum. “Joslyn... Regina...”

İçini çekerek bakışlarını soğuk beyaz fayansa çevirdi. “Kraliçeyi durdurmakta çok geç kaldık. Bekleyecek vaktimiz kalmadı.”

“Sahip olduğu tüm aletler ve ateş fırlatıcıları varken bunu nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Bu Elflerin yardımıyla bile imkânsız. Atsız arabalarını gördün mü?”

Başını salladı. “Raife’nin kraliçenin büyülu ırkları yok etme planlarını öğrenen ailesi bu teknolojiyi engellemek istedi. Babam gelen tüm yardım taleplerini reddetti.”

Söyledikleriyle dehşete kapılmıştım. “Engel olmaya çalıştıkları için mi onları öldürdü?”

Başını öne eğdi. “Raife’nin ailesi onun makine fabrikalarından birini patlattı. Bunun üzerine kraliçe Raife’nin tüm ailesini katletti ve merhamet göstererek Raife’nin canını bağışladı.”

Tüm ailesini katlettikten sonra canını bağışlamak bir merhamet göstergesi miydi?

“Kraliçenin yaptıklarından sonra Raife’nin intikam almasına neden yardım etmediniz? Oldukça yakın arkadaşlara benziyordunuz.”

Yanakları kızardı. “O zamanlar çok gençtim. Babam Nightfall Kraliçesi’nden korktuğu için Raife’ye yardım etmek istemiyordu.”

Başımı salladım. “Kral olduğunda neden yardım etmedin?”

Drae sorum karşısında çaresiz görünüyordu. “Kendi babamı yeni kaybetmiştim, evlenmek üzereydim ve bir vâris sahibi olmaya çalışıyordum. Bir bölgeyi işgal etmenin ve bir savaşa girmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse Nightfall Kraliçesi’nden korkuyordum. Lightstone ailesine yaptıkları beni dehşete düşürmüştü.”

Sesinin bu kadar güçsüz ve savunmasız çıktığını duymak beni mahvetti. “Raife biliyor mu? Bir vârisin olmazsa büyüünün zayıflayarak yok olacağını?”

Başın hayır dercesine salladı.

İçimi çektim. Joslyn’in yedeği olsam da sahip olduğu tek şey bendim ve bana ihtiyacı vardı. Onu terk etmeyecektim.

Ortamı neşelendirmeye çalışarak, “Peki tamam, soylu rahmime sahip olabilirsin,” dedim.

Tek kelime etmedi. “Bu konuda şaka yapma. Vârisim olsa da olmasa da seni istiyorum.”

Durgunlaşma sırası bendeydi. “Yedeğin olduğum için bütün muhafızlarına benden uzak durmalarını emrettiğini biliyorum, Drae.”

“Bunu kim söyledi?” diye hırladı.

“Cal... onu öptüğümde.”

Gözlerini şaşkınlıkla açtı. “Calston’ı öptün!”

“Seni unutmaya çalışıyordum!” Göğsüne hafif bir yumruk attım. “Ama beni istemedi. Yapamayacağını söyledi.”

Bana doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. “Evet, adamlarıma senden uzak durmalarını emrettim çünkü benden başkasıyla birlikte olduğunu düşünmek bile beni çıldırtıyordu.”

“Ah.” Derin bir nefes aldığımında elini uzatarak parmağıyla altdudağımı okşadı. Tüylerim ürperdi, gözlerim dolmuştu. “Amelia’nın ölümünden sonra derin nefes almakta zorlanıyordum. Sonra sen geldin... ve ilk defa nefes alabildiğimi hissettim.”

Söyledikleriyle donakaldım, bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en anlamlı şeydi.

“Sen hiçbir zaman yedek olmadın, Arwen. Seni omuzlarında o dev pumayla kasabaya girerken gördüğümünden beri ilk tercihim hep sendin. O güzel ve güçlü kadın avcı beni büyülemişti.”

Şaşkınlıktan hareket edemiyordum. Avımı kasabaya taşıırken beni mi izlemişti?

Bir adım daha yaklaştı. “Öpüşme çadırına baktım ve seni başka bir adama doğru yürürken gördüm. Dudakların aralık ve hazırды. Hiç düşünmeden önüne atlayarak istediğimi aldım.”

Biliyordum! Benden hoşlandığı için beni öptüğünü duy-mak kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarları bir anda yıktı.

“Evlen benimle, Arwen. Bir vârise ihtiyacım olduğu için değil, sana âşık olduğum ve sensiz yaşayamayacağımı bildiğim için.”

Derin bir nefes alarak boynuna uzandım, onu kendime çekerek dudaklarını benimkilerle buluşturdum. Dilini ağ-

zımda hissettiğimde göğsümde acı verici bir rahatlama belirdi. Bazen birini canınızı yakacak kadar çok sevmek mümkündü. Drae'yi sevmek de tam olarak böyle hissettiriyordu.

Geri çekilerek yüzüme şaşkın bir ifadeyle baktı. “Bu, evet anlamına mı geliyor?”

Sırıttım. “Evet. Bu annemin uyarılarının aksine beni öldürmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Kaşlarını çattı. “Böyle bir şeyi sakın bir daha söyleme.” Elimi kaldırarak parmaklarımın her bir eklemine öptü.

“Doktor Elsie çocuk sahibi olmamızın riskli olduğunu söyledi. Büyülerimizin neler yaratacağını bilmemiz mümkün değil,” dedim. Gerçek olmayacak kadar güzel olan ilişkimizde kusurlar arıyordum.

Bana şüpheyile bakarak bunu nereden öğrendiğimi merak etse de sessiz kalmayı tercih ettim.

“Dünyaya getireceğimiz bebeğin Embergate halkını kurtaracağından eminim. Eve gidelim ve kaybettiklerimizi toprağa verelim. Sonra da herkese müstakbel kraliçemi takdim edelim.”

Elimi eline kenetlerken Joslyn'in ölümünden kısa bir süre sonra omuzlarımda kralla yaklaşmanın suçluluğunu hissetsem de bunca zamandır öpüşme çadırında öpüştüğüm kişinin o olduğunu hatırlayarak içimi rahatlattım. Ona önce ben sahip olmuşum.

Joslyn ve Regina'yı toprağa verdikten sonra sonsuza dek benim olmasını istedim.

Dikkat çekmemek için birkaç saat sonra sabahın erken saatlerinde kaleye geri döndük. Drae'in kaç dönüşüm hakkının kaldığından emin olmadığımız için mecbur kalmadıkça denemesini istemedim ve bu görevi onun yerine üstlendim. Drae'nin Nightfall Kraliçesi'nin oğlunu öldürdüğü haberi hızlıca yayılacaktı, dikkatli olmamız gerekiyordu. Güneş doğmak üzereyken Jade Şehri'nin kapılarına ulaştığımızda kralın döndüğünü bildiren borular çaldı. İnsanlar kanatlı Ejderha Krallarını görebilmek için sokakları doldurdu. Bu sefer uçan kral değil bendim ve kralı sırtımda taşıyordum. Elleriyle beni işaret edip alkışlarken küçük çocuklar peşimizden koşuyor, insanlar gördükleri karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

'Müstakbel kraliçelerini çok sevecekler,' dedi Drae.

Sessiz kaldım. Gebe kalmakta sorun yaşayıp yaşamayacağımı düşünüyordum. Gebe kalamadığım takdirde Adaline dahil olmak üzere tüm ejderha halkı ölecekti.

'Bunu nasıl yapıyorsun?' diye sordum ahırların ve cephaneliğin üzerine doğru alçalırken.

'Neyi?'

'Tüm halkın sorumluluğunu sırtında taşımayı.'

‘Ânı yaşayarak.’

Aşağıda bizi bekleyen Cal, Nox ve Falcon’u gördüğümde ağlayacak gibi oldum. Çamura bulanmış ve sırılsıklam görünüyorlardı ama en azından yaşıyorlardı. Buraya dönüşleri hızlı olmuştu. At çalıp bütün geceyi at üzerinde geçirdiklerini tahmin ediyordum. Doktor Elsie deri kitaplı yaşlı adamla yanlarında duruyordu.

Yere indiğimde kralı sırtımdan indirerek giyinmek için hızlıca ahıra doğru koştum. Giyindikten sonra dışarı çıktığımda kralın çatık kaşlı ifadesiyle karşılaştım. Nox, Falcon ve Cal gitmişti, Drae deri ciltli küçük bir kitabı inceliyordu.

Yanına koşarak şefkatle elimi koluna değdirdiğimde irkilerek geri çekildi. Doktor Elsie beni korkutan bir sempatiye yüzüme bakıyordu, birine sevdiğini kaybettiğini söylemeden önce yüzünüze yansıyan türden bir ifadeydi.

“Annem ve kız kardeşime bir şey mi oldu?”

“İyiler,” dedi Drae kitabı aşağı doğru indirmeden önce.

“Kral Valdren de tam evlilik planlarınızdan bahsediyordu...” Doktor Elsie danışman olan yaşlı adama bakarak konuştu. Emin olamasam da Drae’ye beni öldürmesini tavsiye edenin o olduğunu düşündüm. Doktor Elsie konuşmaya devam etti. “Büyü açısından Joslyn’dan sonra en iyi seçeneğin sen olacağını biliyordum. O yüzden sen gittikten sonra biraz araştırma yaptım.”

Sürekli olarak konunun rahmime gelmesinden rahatsız oluyordum. “Ve?”

Drae aniden, “Arwen ile yalnız konuşacağım,” dedi.

Doktor Elsie yerinden kalkarak zar zor ayakta duran danışmana baktı. Sahiden bu adam kaç yaşındaydı?

Hızlı adımlarla uzaklaştıklarında Drae yüzünü bana döndü. “Bana doğruları söyle,” dedim yalvarırcasına. “Joslyn ve Regina’yı daha yeni kaybettim. Söylemek istediğin ne varsa söyle. Oyun oynayacak durumda değilim.”

Başını salladı.

“Kraliyet doğumlarını belgeleyen eski bir kitap var. Bu kitap doğası gereği saklanıyordu. Bin kış önce Eklips klanıyla Karanlıklar klanını ilgilendiren bir doğumdan bahsediyor.”

Bin kış önce! Belki de klanlarımız o zamanlar iyi geçiniyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Ellerim titremeye başladı. Doktor Elsie uzaktaki üç tanıdık yüzü selamlarken bakışlarım Drae’nin arkasında duran kıza kaydı.

Jade Şehri’ndeki kızıl saçlı kız neden buradaydı? Nefesi kötü kokan sarışın kızı hatırlıyordum. Bunlar Joslyn’i seçmeden önce görüştüğü kızlardı.

“Kızlar neden geri döndü?” diye sordum.

Drae iç çekerek, “Bunu gördükten sonra onları çağırmanın mantıklı olacağını düşündü. Kendal da yakında gelir,” dedi. Yüzünde bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir ifade vardı.

Kendal! Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Bu adamın amacı neydi? Kitabı elinden alarak açık sayfaya baktığımda dünya durmuş gibiydi.

Kalın yazıyla yazılmış iki satıra kilitlendim. **Ciddi şekilde kusurlu doğmuş bebek sadece birkaç saat hayatta kaldı.**

Bakışlarımı bir alt satırdaki cümleye yönelttim.

Hipotez: Annenin sahip olduğu Eklips klanı hüyüsü, Karanlık Gece klanı büyüsunü yutarak çocuğun ölümüne neden oldu.

Sayfaya düşen gözyaşlarım kelimeleri ıslatana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Titrek bir sesle, “Bir çocuğumu daha toprağa veremem,” dedi.

Başımı sallayıp kitabı kapatarak ona geri uzattım.

Yüzümü iki yandan tutarak gözlerime baktı. “Her şeye rağmen hâlâ *seni* istiyorum.”

Bakışlarımı diğer kızlara çevirdim. Hepsi Annabeth ve Doktor Elsie’yle konuşuyor, şüphesiz büyük bir heyecanla kralın ağzından çıkacakları bekliyordu.

“Eğer sana sağlıklı bir vâris veremeyeceksem beni seçmemelisin,” dedim dürüstçe. “Embergate halkının geleceği buna bağlı.”

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden önce kızlara sonra bana baktı. “Peki seninle evlensem ve... onlarla sadece çocuk sahibi olmak için birlikte olsam ne olurdu?”

İrkildim.

“Sadece çocuk sahibi olmak için... hamile kalana kadar. Halkımı kurtarmak için sadece bir vârise ihtiyacım var. O çocuğun piç olup olmaması umurumda değil.”

“Başka kadınlarla yatacağını bile bile seninle evlenmemi mi istiyorsun?” O kadar incinmişim ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Başını iki yana salladı. “Senden sonsuza kadar benimle olmanı, binlerce hayatı kurtarmak için o kadınlarla bir ya da iki kez yatmama izin vermeni istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “*Hepsiyle* mi?”

Kendal olmazdı. Kendal olmasını istemiyordum.

Sertçe yutkundum. “Doktor Elsie bunun şansı artırdığını iddia ediyor.”

Ağlamamak için dudağımın içini ısırđım. “İstediğin şeyi kabul edebilir miyim bilmiyorum... ama düşüneneğim. Biraz yalnız kalmak istiyorum.” Yüzümü ellerinin arasından uzaklaştırdıktan sonra eğitim alanlarına doğru koşmaya başladım.

Arkamdan, “Arwen!” diye seslense de peşimden gelmedi.

Benimle evliyken farklı üç kadınla mı yatacaktı? Hem de kim bilir kaç kez. Hamile kalmak aylar sürebiliyordu. Bebek ölürse bu durum yaşayan bir vârisi olana kadar sürecekti.

Birkaç saat önce bana âşık olduğunu itiraf edip kraliçesi olmamı istediğini söylerken şimdi arkadaşlarımla yatmak için izin istediğini sindirmek zordu. Duyduklarımı kabul edemiyordum.

Aniden annemi ve babamın tohumları hakkında anlattıklarını hatırladım. Bu, babamın Adaline’e sahip olmak için razı olduğu şeyden farklı mıydı?

Pek sayılmazdı.

Lavanta çiftliğinden geçerken çimenler ayaklarımın altında eziliyor, kalbim kederle paramparça oluyordu. Kaybettiğim üç kişinin yasını tutuyordum.

Joslyn, Regina ve Drae.

Evliliğimizin saflığı yattığı kadınlarla silinip gidecekti. Onlarla yattıktan sonra gelip yatağıımıza mı girecekti? Aralarından biri hamile kalana kadar onlardan birine âşık olur muydu?

Drae ile birkaç saatten fazla yaşayamayacak bir çocuğa sahip olma riskiyle karşı karşıyaysak benimle hiçbir zaman birlikte olamayacaktı! Kocam krallığın yarısıyla yatarken ben bakire olarak öldüğm.

Hayır. *Bunu yapamazdım.*

Boğazımdan irkilmeme neden olan bir hıçkırık koptu.

Onunla sonsuza kadar beraber olmak için ne kadar çırpındığının farkına varmamıştım. Ona ne kadar değer verdiğimi ve kendimi onun yanında görmek istediğimi. Küçük salkım söğütlere ulaşana kadar nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Ağaçların verdiği huzura ve kedere doğru yürürken kendimi tamamen mağlup olmuş hissediyordum. Bu küçük toprak parçası hüznünüzle baş başa kalabileceğiniz bir yer gibiydi. Drae ile Amelia çocuklarını kaybettiklerinde buraya sığınmıştı. Daha sonra Drae karısını ve bir başka çocuğunu daha kaybedince buraya gelmişti. Bense asla sahip olamayacağım, bana sadece birkaç saatliğine vaat edilen bir geleceğin yasını tutmak için buradaydım. Birini kırmak için gereken tek şey boş umutlar vermektir. O umut sökülüp alındığında içinizde kapanmaz bir yara açıyordu.

Kraliçe Amelia'nın mezarının önünde diz çökerek buraya neden geldiğimi sorguladım. Belki de beni anlayabilecek tek kişinin o olduğunu düşünüyordum.

Drae ile anlaşmalı bir evlilik yapmış olsalar da birbirlerini severek büyümüşlerdi. Drae tarafından sevilme şansını kaybettiğim için yaşadığım yıkımı anlayabilecek tek kişi oydu.

Bakışlarımı küçük mezar taşlarına çevirdiğimde kalbimin ağırlaştığını hissettim. Kulağa basit ve neşeli gelen aile kurma hayali korkunç bir sonuca ulaşmıştı. Hiçbir ebeveynin mezarlığı yavrularıyla dolup taşmamalıydı.

Hiçbirinin. *Asla.*

Drae'den bana sadık kalmasını istemenin aynı sonuçları doğuracağını fark ettim. Sadece birkaç saat yaşamış çocuklarla dolu bir mezarlığa eklenen yeni mezar taşları olacaktı. Hüzün karanlık bir bulut gibi üzerime çökerken vücudumun uyuştüğünü hissettim.

Ona ve halkına bir vâris veremezdim ve eğer Kendal ya da diğerlerinden biri bunu yapabiliyorsa... Bencil olmama-lıydım.

Arkamda kırılan bir dalın sesi geldiğinde döndüm ve ayağa kalkarak gardımı aldım. Fakat Drae'yi görünce derin bir iç çekerek gözlerimi sildim.

Yaralanmış görünüyordu. "Senden bunu istememeliy-dim. O an ne düşündüğümü bilmiyorum. Ben... Aslında Doktor Elsie'nin söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Arwen, hayatımda daha önce kimseyi sevmediğim gibi se-viyorum ve..."

"Sorun değil." Ona yaklaşarak ellerini ellerimin arasına aldım. Bakışlarımı omzumun üzerinden mezar taşlarına yö-nelttim. "Acı çektiğini biliyorum. Sana bir daha böyle bir acı yaşatamam."

Olduğu yerde kaldı. Şaşırmıştı.

"Evlenme teklifimi reddettiğini mi söylüyorsun?" Sesi incinmiş geliyordu.

Başımı hayır dercesine sallayıp yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Reddetmiyorum. Dün-yaya sağlıklı bir vâris getirerek halkımızı kurtarmak için mümkün olan her yolu denemen gerektiğini düşünüyorum."

Yüz hatları rahatladı ve dudakları bir gülümsemeyle kıv-rıldı. "*Bizim* halkımız."

Omuz silktim. "Ne de olsa müstakbel kraliçe benim." Bir adım daha yaklaşarak yanağımı okşamaya başladı.

"Sen zaten bir kraliçesin. Seni orduma katarak bu unvanı düşürmeye çalışmamalıydım."

"Kraliyet Muhafızlarınızdan biri olmak hoşuma gidiyor, Lordum." Gülümsedi.

“Kraliçesi kendi ordusunda olan bir kral mı? Tarihimizde bir ilk olabilir.”

Öne doğru eğilerek dudaklarımı yanağında gezdirdim. “İtiraf etmeliyim ki düğün gecemizin tamamlanamayacak olması büyük bir hayal kırıklığı.”

Gözlerine bakmak için geri çekildim. Elini kalçamdan yukarı doğru kaydırduğunda bacaklarımın arasında tuhaf bir sıcaklık hissettim. “Böyle konuşma. Düğün gecemiz kusursuz olacak.”

Kaşlarımı çattım. “Eğer çocuk sahibi olmayı düşünmüyorsak...”

Öne doğru eğilerek dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirmeye başladığında bacaklarımın titrediğini hissettim. “Korunmanın çeşitli yolları var, aşkım.”

Aşkım. Bunu ağzından en az bir milyon kez daha duymak istiyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek, “Düğünümüzü geciktirmek için herhangi bir neden göremiyorum. Annemle kız kardeşim buraya ayak bastığı gibi evlenebiliriz,” dedim.

Kahkahası söğüt ağaçlarının arasında yankılandığında buradaki kederli havayı bir nebze olsun azalttığını hissettim. “Hızlısın. Bu hoşuma gitti.”

Geri çekilerek başını salladı. “Üç gün içinde evleneceğiz. Annenin hemen gelmesini sağlayacağım.”

Yüce İsa. Az önce kralla evlenmeyi resmen kabul etmiştim. Ve başka birinden çocuk sahibi olmasını.

Regina ve Joslyn için kusursuz bir cenaze töreni düzenlenmişti. Regina'nın naaşı şehrin kuzeyinde bulunan Kraliyet Muhafızları mezarlığına, Joslyn'inkiyse kralın özel aile mozolesinin yanına taşınarak defnedildi. Bu büyük bir onurdu. Jade Şehri onun arkasından büyük bir yasa boğuldu. Drae, Joslyn'in Grim Hollow'un en fakir kesiminden yaşayan ailesine hayatlarının geri kalanında aylık ödemeler yapıldığından emin olacağını söyledi. Buna ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Kasabada kayıp kraliçe olduğum ve o gece Joslyn'in hayatını kurtarmak için elimden geleni yaptığımı anlatılıyordu. İnsanlar beni seviyor gibi görünüyordu. Yanlarından geçerken bana gülümsüyor, el sallıyorlardı. Sahip olduğum büyüün krallarını öldürebileceğini, kralın bir vâris sahibi olmadığı takdirde hayatlarını kaybedeceklerinden haberdar değillerdi.

Narine kralın ilk andan beri müstakbel eşi olarak beni seçmek istediğini ama danışmanları tarafından Joslyn'i seçmeye zorlandığına, beni sevdiği için en kısa sürede evlenmemizi istediğine dair bir söylenti yaydığını itiraf etti. Halk dedikoduyu çok sevse de krallarının mutlu olmasını istedikleri için onlara minnettardım. Joslyn'i benimle aldattığı ya

da buna benzer korkunç bir dedikodunun çıkması beni perişan ederdi.

Nightfall Kraliçesi Regina'nın kafasını bir uyarı olarak göndermekle yetinmişti. Drae sınır devriyelerini artırarak annemle Adaline'i getirmeleri için Cinder'a bir Kraliyet Muhafızı eskortu gönderdi. Düğün bu geceydi ve annem her an gelebilirdi.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Annemin bana zarar vereceğinden korktuğu adamla evlenmek üzereydim. Kendimi bildim bileli bana öğretilen tek bir şey vardı.

Sorumluluk.

Annem hep, *“Sen bu aileden, kız kardeşinden, bu kasabadan ve benden sorumlusun,”* derdi.

Artık tüm ejderha halkının sorumluluğunu taşıyacaktım. Ona tüm gerçekleri anlatmayı planladığımda beni anlayacağını umut etmekten başka çarem yoktu. Herkesten sır saklayabilirdim ama annem farklıydı.

“Geldi!” Narine heyecanla başını kapı aralığından içeri uzattı.

Ayağa kalkarak gelinliğimi düzeltmesine izin verdim. Bu etkinlik –düğünümüz– pantolon giymeyi tercih etmediğim bir etkinlikti, yine de saray terzisinden benim için gelinliğe cepler dikmesini istemiştim.

Cebi olmayan bir kız bıçağını ve diğer eşyalarını nereye koyabilirdi ki?

“Sen... Melek gibi görünüyorsun. Rüya gibi,” dedi Narine beyaz elbisemin dantel eteklerini düzeltirken.

Gülümsedim. “Annabeth sana yüz yeşim sikke ödülünü verdi mi?”

Narine sırtıttı. “Bu gece, düğünden sonra verecek. Sonra da sana olan borucumu ödeyeceğim.”

“Saçmalama, o senin hakkın! Ben kraliçe olacağım ve ihtiyacım olandan fazla paraya sahip olacağım.”

Narine başını salladı. “Olmaz...”

“Kendi düğününe sakla,” diyerek göz kırptığımda yüzünün kızardığını fark ettim. Son zamanlarda Cal ile oynaştığına şahit olmuşum. “Kız kardeşinin düğün planlaması nasıl gidiyor?” diye konuyu değiştirdim.

“Sayende çok iyi gidiyor. Şimdi git ve annenle kız kardeşini kucakla!”

Oyalanıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse anneme krala âşık olduğumu, onunla evleneceğimi ama ondan asla çocuk sahibi olamayacağımı, bunun yerine başka kadınlarla yatarak çocuk sahibi olmasına izin vereceğimi itiraf edeceğim için gerginlikten çatlamak üzereydim.

Düğünde yanımda olmak istemezse ne olacaktı? Şehri terk edip benimle bir daha asla konuşmazsa ne yapacaktım?

Narine’e bakarak başımı salladım, gerginlikten titriyordum. “Lütfen, annemle kız kardeşimi yanıma getir.”

Narine yatak odamdan çıktığında onu takip ederek oturma odasına geçtim. Bunlar dairede geçirdiğim son dakikalardı. Bu gece Drae’nin kollarında uyuyacak, hayatımın geri kalanında onunla aynı yatağı paylaşacaktım.

Kutsal Hades, kendimi berbat hissediyordum.

Kendi düğünümde her an kusacakmış gibi hissetmem normal miydi?

Kapı açıldığında annemle kız kardeşim onlara eşlik eden Narine ile odaya girdi. Elllerinde küçük bir seyahat çantası

vardı. Odaya adım attıklarında gözlerini büyük bir şaşkınlıkla bana diktiler. Aslında dün gece gelmeleri gerekiyordu ama bir kum fırtınası sebebiyle diyarın dört bir yanından gelen konuklar yüzünden aksamalar yaşanmıştı.

“Kutsal Hades, gerçek bir kraliçe gibi görünüyorsun!” Adaline heyecanla yanıma gelerek, “Bu durumda prenses mi oluyorum?” diye sordu.

Bana sarılmak için kollarını açtığı anda annemin sesi yükseldi. “Sakın elbisesine dokunma, leke bırakacaksın.”

Elbiseyi umursamadan kardeşimi içime sokmak istercesine kucaklamak için kendime çektim.

“Prenses olabileceğini sanmıyorum ama soylu bir hanımefendi olacağını biliyorum.”

Adaline geri çekilip gözlerime baktı. “Bana Leydi Adaline mi diyecekler?” Başımla onayladığımda kocaman sırıttı. “Çok havalı.”

Annem hareketsizce olduğu yerde duruyordu, gözleri dolmuştu.

Bana ne anlama geldiğini bilmediğim bakışlar atıyordu.

“Leydi Adaline, çikolatalı kek ister misiniz?” dedi Narine annemle aramdaki bakışmayı fark ettiğinde. “Size saray mutfaklarını ve kütüphaneyi gezdirebilirim.”

Adaline annemden izin aldıktan sonra Narine ile odadan çıktı. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde bir damla yaşın yavaşlığından süzüldüğünü gördüm.

“Ben... Sana ne anlattıklarını bilmiyorum,” dedim geveleyerek. “Evlendiğimi bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ben...”

“Çok güzelsin.” Bana yaklaşıp ellerimi tutmak için uzandı. “Kral Valdren birkaç saat önce şehrin dışına ulaştığımızda bizi karşılayarak seninle ilgili niyetinden bahsetti.”

Bunu gerçekten yapmış mıydı?

“Benimle ilgili niyetinden mi?” Tam olarak ne dediğini merak ediyordum.

“Bana soyunu öğrendiğini, saçının teline bile zarar vermeyeceğini söyledi. Seni sevdiğini ve seni koruyup kollamak istediğini. Seninle bir aile kurmak istediğini söyledi.” Gülümsediğinde bunların mutluluk gözyaşları olduğunu fark ettim.

Bir aile kurmak... Tabii ki anneme anlaşılmamızdan bahsetmesini beklemiyordum. Asıl sorun benimle sağlıklı bir aile kuramayacak olmasıydı.

“Biraz otursana.”

Yüzünde beliren endişeli ifadeyle kanepeye oturduğunda elbisemi buruşturmamaya dikkat ederek ben de yanına geçtim. Drae’yi sevsem de aramızdaki anlaşma beni hâlâ üzüyordu. Sorunlarımın yükünü başka omuzlara dağıtmaya ihtiyacım vardı. Annemin tecrübelerine ihtiyacım vardı.

“Drae’nin bir vârise ihtiyacı var. Aksi halde tüm ejderha halkı ölecek.”

Annemin nefesi kesildi, elini ağzına götürdü. “Adaline.”

Başımı salladım. “Halkı üreyince güçlenen ama belli bir yaşa kadar üremediğinde zayıflayan özel bir büyü aracılığıyla krala bağlı. Bu soy tükenmemeli.”

Annem başını eğdi. “Anlıyorum. Şimdi nişan ve düğün konusundaki acelenizi anlıyorum. İnsanları kurtarmak için elinden geleni yap, Arwen.”

Kalbim sıkıştı. “Anlatmak istediğim tam olarak bu, anne... Drae Karanlık Gece Ejderhası klanından bir ejderha, bense Eklips klanından gelen safkan bir ejderhayım.”

Bunun hoşlanmayacağı bir sonuca varacağını hissetmiş gibi duraksadı.

“Kısa bir süre önce büyülerimizin uyuşmadığını öğrendik.” Boğazım düğümlendi, konuşmakta zorlanıyordum. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırmıştı.

“Ah, tatlım. Neler oluyor?”

Annem ebeydi, çocuk doğurma konusunda birçok şeye şahit olmuştu.

“Bizim gibi asil bir çiftin ebe günlüğü bulundu. Biri Karanlık Gece klanı diğeryse Eklips klanı asili. Dünyaya getirdikleri çocuk ciddi şekilde kusurluymuş. Organları vücudunun dışındaymış ve sadece birkaç saat hayatta kalmış.”

Annem durgunlaştı. Büyütmeme yardım edebileceği bir torun sahibi olma umudu o anda paramparça olmuştu. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordum.

“O zaman seninle neden evleniyor?” Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Bu basit soru gözlerimi yaşartsa da Drae’nin bana olan sevgisinin gerçek bir kanıtı gibi görünüyordu. “Çünkü beni seviyor.”

Başını salladı.

“Anne, babamın Adaline’e sahip olabilmek için başka bir adamla yatmana izin verdiğini anlattığın zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum.

Annemin yüzünden beni anladığını görebiliyordum. Başını eğerek elimi tutmak için uzandı. “Ne yapman gereki-

yorsa onu yap, Arwen. Sen bir kraliçe olacaksın. Embergate halkına karşı bir sorumluluğun var.”

Sorumluluk, işte oradaydı. Bunu söyleyeceğinden emin dim. Kardeşim ve diğer herkes için doğru olanı yapmak istesem de bu işimi kolaylaştırmıyordu.

Başımı salladım. “Onu bir vârise kavuşturmak için hayatında tam üç farklı kadın olacak.”

Annem bunu duyduğunda yüzünü buruşturdu ve elimi tuttu. “Onların yanına gittiğinde bir belki de iki kış yolunu gözleyeceksin. O vârisine kavuşurken sen de kralına kavuşmuş olacaksın. Sonsuza dek.”

“Ama.... Benden başka kadınlarla yatması...” Yanağımdan bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim.

Annem şefkatle gözlerimin altını silerek, “Baban bana engel olsaydı Adaline dünyaya gelmezdi.”

Kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum. Beni ne kadar kızdırsa da Adaline’in var olmadığı bir dünya düşünemiyordum. Haklıydı. Annemin haklı olduğunu bilsem de bu olanlar beni huzursuz etmişti. “Teşekkür ederim, anne.”

Sağlıklı bir vâris doğana kadar bir ya da iki kış sabredecektim, bunun üstesinden gelebilirdim. Daha gençtim ve bu o kadar uzun bir süre değildi.

Annem gittikten sonra beni mutsuz edecek bir evlilik yaptığımı düşünmeden edemedim. Drae ile konuşarak anlaşmamıza bazı temel kurallar eklemem gerekiyordu. Narine’den annemi ve Adaline’i yandaki misafir dairesine yerleştirmesini rica ettikten sonra Drae’ye onunla konuşmak

istediğimi iletmesini istedim. Dairemde volta atarken avuçlarımda biriken enerjiyi yok etmek ister gibi ellerimi birbirine kenetledim.

Kapı aniden açıldığında sıçradım, Drae gelmişti. Üzerinde siyah ejderha pullu deri baskılı kraliyet zırhı vardı ve her zamanki gibi göz alıcıydı. Beni gelinliğimle görmüş olması umurumda değildi. Onunla konuşmak zorundaydım.

“Sakın bana düğünü iptal edeceğini söyleme.” Sanki fiziksel bir ağrı hissetmiş gibi elini göğsüne götürdü.

Gülümseyerek başımı salladım. “Düğünü iptal etmiyorum.”

Rahatlayarak nefesini bıraktı. Kapıyı arkasından kapatarak bakışlarını vücudumda, sağlığımın sembolü olan beyaz dantelli elbisemde gezdirdi.

Ellerimi ellerinin arasına alarak, “İyi misin?” diye sordu.

İç çektim. “Başka kadınlarla yatma fikrinden hoşlanmadığım için evlenmeden önce koymak istediğim bazı kurallar var.”

Ani çıkışım karşısında gözle görülür bir şekilde irkilse de başını salladı.

“Onlarla ne zaman yattığını asla bilmek istemiyorum. Benimleyken bu konu hakkında konuşmanı istemiyorum.”

“Elbette.”

“Yanıma gelmeden önce banyo yap, tenine sinmiş kokularını almak istemiyorum.”

“Nasıl istersen, aşkım.” Yüzü düştüğünde bunları gerçekten düşünmediğini görebiliyordum. Bu kuralları koymak zorunda kaldığım için bile kalbim acıyordu.

“Kendal olmaz,” dedim acı bir sesle. “O benim çocukluk arkadaşım. Önce diğer ikisiyle dene, eğer sağlıklı bir çocuk olmazsa son çaremiz Kendal olur.”

Beni kollarına çekerek sımsıkı sardı. “Sana bunu yaşatmak istemiyorum. Yapabileceğimden bile emin değilim. İsteddiğim sadece sensin.”

Boğazım düğümlendi. “Ama yapmak zorundasın,” dedim. “Bu ikimizi aşan bir konu. Yapmak zorundasın. Üstesinden geleceğiz.”

Asla anne olamayacağımı bilmek kalbimi paramparça ediyordu.

“Ben... Çok üzgünüm, Arwen.” Gözleri kapandı ama aniden aklına bir fikir gelmiş gibi duraksadı. “Benden başkasıyla yatarsan anne olabilirsin. Çocuğu birlikte büyütebiliriz...”

Bunlar düğünümünden önce duymak istediğim sözler değildi. Başka bir adamla yatmak mı? Başka bir adamdan çocuk sahibi olmak mı? Böyle bir hayatın hayalini kurmuyordum.

“Calston sadık biridir. Anlaşmayı kabul eder. Çocuğu benim büyütmememe razı olur.” Sesi acı içindeydi.

Drae ile Cal’ın çocuğunu büyütmekten, Cal ile yatmamdan mı bahsediyordu? *İmkânsız*.

“Yapamam. Böyle bir şeyi yapabilecek biri değilim,” diye karşılık verdim kısık bir sesle.

Rahatlamış olsa da hâlâ üzgün görünüyordu. Çaresizce kollarını etrafıma dolayarak kaçmamdan korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Sonsuz olmasını dilediğim bir süre birbirimize kenetlendik. Bir süre sonra gözlerini kısarak geri çekildi. “Benimle mutlu olacağını söyle. Benimle yaşayacağın hayatın seni mutlu edeceğini. Mutlu olmayacaksan seninle evlenmek, keder içinde yaşamana sebep olmak istemiyorum.”

Bir süre vereceğim cevabı düşündüm. Hiçbir zaman çocuğumuzun olmayacağı gerçeği beni üzecek miydi? Evet. Vâris sahibi olmak için başka kadınlarla yattığını bilmek beni mahvedecek miydi? Evet.

Fakat diğer seçenek onsuz bir hayattı. Sırf vâris sahibi olmak için Kendal ya da diğerlerinden biriyle evlenme ihtimali... Bunu düşünmek göğsüme tarifi olmayan bir ağrı sokuyordu.

Eğilip dudaklarını öptüm ve geri çekilerek gözlerine baktım. “Kederli zamanlarım olacak, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama içinde kocam olmayan bir hayatta mutluluk göremiyorum.”

Tüm yakışıklılığıyla gülümsedi ve başparmağını çenemde gezdirdi. “Tüm hayatım boyunca sana kavuşmak için beklemiş gibi hissediyorum.”

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Gözlerinde layık olduğumdan emin olmadığım bir hayranlık görsem de ruhunun derinliklerinde bu adamla evlenmek için sabırsızlanıyordum.

“Hadi evlenelim.” Eğilerek dudaklarımı kulakmemesinde gezdirdim.

Boğazından küçük bir hırıltı yükseldiğinde üzerinde böyle bir etki yarattığım için kendimden memnun bir şekilde gülümsedim.

Jade Şehri'nin tamamı kraliyet düğünü için gelmişti, sarayın balo salonu dolup taşıyordu. Sokaklar hıncahınç doluydu, bazıları çatılarda oturup kralla kraliçeyi görmek için çıldırıyordu. Kendal düğüne annem ve Adaline'la gelmişti. Göz göze gelmeye çalıştığımda utanarak gözlerini kaçırdığını fark ettim. Kendal her şeyi biliyordu. Anlaşmamızdan haberi vardı. Doktor Elsie ve Annabeth'in herkesi bilgilendirdiğinden emindim.

Bunu düşündüğüm an kalbimi derin bir hüznün kapladı. Kalabalığın önünde Drae'nin karısı ve kraliçe olmaya evet dedim. Ben şarap içerken Drae bal likörü içti. Dans ettik, at sırtında tüm şehri dolaşarak halkı selamladık. Düğünümüz boyunca yaptığımız anlaşmamızın pürüzlerini düşündüm. Drae onlara bir vâris vermez, büyüsünü geri kazanmazsa gülümseyen bu insanlar eninde sonunda ölecekti. Aklımdan geçen tüm düşünceler bencilce geliyordu.

Eğlenceli bir gecenin ardından Drae'yle odamıza geçtik. Sarayın daha önce hiç kullanılmamış odası bizim için yeniden tasarlanmıştı. Burada eski odalarındaki gibi karanlık duvar kâğıtları ve siyah halılar yoktu. Krem renginin ve altının hâkim olduğu oda havadar ve aydınlıktı.

Temiz bir sayfa.

Ortak yatağımıza doğru yürürken Kendal'ın saflığını kaybederken hissedeceğim acı hakkında söylediklerini hatırlayarak ürperdim.

Yolun sonundaki zevke ulaşmak için yaşanan küçük bir acı demişti Kendal.

Yatağın kenarına oturarak bakışlarımı Drae'ye çevirdim. Onunla sevişmek için sabırsızlanmama rağmen gergindim. Bu konuda benden çok daha tecrübeliydi. Yanıma gelerek önümde diz çöktüğünde yüzünden korkularımı anladığını gördüm. Kıçımı kavrayarak beni kendine doğru çekti, bacaklarımın arasındaydı.

“Yatak odasında kontrol sende, anlaştık mı?” dediğinde midem ağzıma geldi. “İstediğin kadar yavaş ya da hızlı hareket edebilirim.”

Sertçe yutkundum ve kontrolü bana vermesinden cesaret alarak başımı salladım. Dudaklarına yaklaşıp altdudağını ağzıma aldım ve emmeye başladım. Boğazından kopan inleme beni gülümsetti. Arkama uzanarak korsemın ipini çektim ve üst kısmını indirerek memelerimi serbest bıraktım.

Drae başını yavaşça eğerek meme ucumu ağzına aldığı anda başımı zevkle geriye attım. Aramızda olağanüstü bir sıcaklık oluşmuştu. Kabarık eteğimin düğmelerini açmaya başladım. Drae şefkatli elleriyle soyunmama yardım ederken kendi üstündekileri de çıkarmaya başladı. Soyunduğunda karşımda çıtırılçılak ve tahrik olmuş bir hâldeydi.

Üzerime doğru eğilirken vücudunu inceledim. “Kontrol sende, unutma,” diye fısıldayarak boynumu öpmeye başladı, ıslak dokunuşları vücudumun zevkle kasılmasını sağlıyordu.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık artmaya başlarken elini bacaklarımın arasına götürdüm. En hassas noktamın üzerinde küçük daireler çizmeye başladığında nefesim kesildi. Eğilerek dudaklarımı omzuna dayadığımda aldığım haz beni soluksuz bırakmıştı.

Bir koluyla beni destekleyerek üzerime çıktı ve hınzır bir sırıtışla yüzüme baktı. Zevk almam hoşuna gitmişti, bense daha fazlasını istiyordum.

Uzanarak onu kalçalarımaya yönlendirdim. Kısa bir süre sonra zevkin doruklarına ulaşarak tatmin olduk. Yavaşça ileri geri hareket ederken keskin bir acıyla tısladığımda bir anlığına durakladı. Endişeyle, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. Onu biraz daha öpmek için eğildiğimde üzerimde bir süre daha hareket etmeye devam etti. Acıyı hissetmeye devam etsem de içime her girişinde biraz daha azalıyor, yerini yoğun bir zevke bırakıyordu.

Annemin Adaline ile bana neden evlenene kadar saflığımızı korunmamız konusunda ısrarcı olduğunu anlıyordum. Bu sadece iki kişiyi ilgilendiren olağanüstü mahrem bir şeydi. Bazı kızların yaptığı gibi taverna köşelerinde yaşamak istemeyeceğim kadar özeldi.

Üzerimde titremeye başladığında benden hızlıca uzaklaştı.

Aniden üzerimden kalktığında bir şeylerin ters gittiğini düşünsem de bunun bir korunma yöntemi olduğunu fark ettim.

Bugüne kadar yaşadığım en özel andı. Ona ait olmak, hayatım boyunca sakladığım bir şeyi ona vermek... Yakında bu hisleri benden başka kadınlarla yaşayacağını fark etmemle mutluluğum uçup gitti. Asla bir çocuk sahibi olamayacaktık.

Başını çevirip yüzüme baktığında ne düşündüğünü anlamış gibi görünüyordu. Suratına endişeli bir ifade yayıldı.

“O kadınlar böyle hissettirmeyecek. Dudaklarını öpmeyecek, tenlerine zar zor dokunacağım. Sadece işimi görüp onları bırakacağım.”

Boynumdan bir damla yaş süzüldüğü an evliliğimizin ilk anından itibaren bu kadersizliğe mahkûm olduğunu anladım. Bu düzene hiçbir zaman tam anlamıyla razı olamayacaktım. Ben patlayana kadar içimde büyüyecekti. Kocasının hiçbir hücrecini paylaşmaya razı olmayan korkunç derecede kıskanç bir kadın olduğumu fark ettim. İşin ucunda krallığı kurtarmak olsa bile.

Düşündüklerimi dile getirirsem vazgeçmesinden korkarak sessiz kalmaya karar verdim.

Adaline’ı ve ejderha halkını kurtarmak zorundaydım.

Ertesi sabah iki kez daha seviştik ve sonra öğlene kadar yataktan çıkmamaya karar verdik. Yıkandıktan sonra öğle yemeği için yemek salonuna gittik. Drae beni iki günlük bir Grim Hollow gezisine götüreceğine söz vermişti. Diyarın ötesinden gelen, malları ve pazarlarıyla ünlü olan, tüccar tezgâhları dolu nakliye limanını ilk defa görüyordum.

Öğle yemeğimizi yerken geziyi planlamak üzere yemek salonuna adım attığımızda Cal ile Falcon koşar adım salona daldı. Aynı anda şehrin kapılarından savaş borularının sesi yükseldi.

Drae hiç düşünmeden onların yanına gitti.

Ona bir şeyler anlattıklarında Drae bakışlarını bana çevirdi. “Burada bekle, aşkım!” diye bağırdıktan sonra üçü koridorda koşar adım ilerleyerek büyük ihtimalle savaş hazırlıkları yapmak üzere ahıra doğru koştular.

Yüce Tanrım, tabii ki beklemeyecektim! Karısı olmam bana yapacaklarımı söylemesini gerektirmiyordu. Arkalarından koşarken pantolon ve kısa bir tunik giydiğim için şükreliyordum.

“Nightfall Kraliçesi Orta Köprü’yü ele geçirdi. Ordumuz direnmekte zorlanıyor,” dedi Cal koşarken.

Korkudan duvara yapışmış Annabeth’in yanından geçip ilerleyen üçlüye katıldım.

“Kral ile havadan destek sağlayacağız,” dedim.

Drae yüzüme bakarak başını sağa sola salladı. “Burada, güvende kalman daha doğru.”

Boğazımdan insanlık dışı bir hırıltı çıktığında üç adamın yüzüne yerleşen şaşkınlığı görebiliyordum. “Hâlâ Kraliyet Muhafızları’nın bir üyesiyim ve sizi korumaya yemin ettim. Savaşacağım. Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsiniz.”

Gözleri kısıldı. Cal sırtışını gizlemeye çalıştı.

“Kraliçe konuştu,” dedi Falcon. “Gücü işimize yarayabilir, efendim. Özellikle de Regina’nın kaybından sonra.”

Regina hayatımızın her anında bizimleydi. Eksikliği herkes tarafından hissediliyordu. En önemli kararları verir, her zaman ne yapacağını bilirdi. Drae onun boşluğunu doldurmamıştı. Bir parçasının onun gerçekten öldüğünü kabul etmek istemediğini düşünüyordum.

“Kraliyet Ordusu’nda savaşan bir kraliçe.” Drae tüm Kraliyet Muhafızları’nın savaşa hazırlandığı kaosu içinde bana laf yetiştirmeye çalışıyordu.

Başım la onayladım. “Doğru.”

Boyun eğerek iç çekse de tek kelime etmedi. Ahıra gir-

diğımızde yalnız kalabilmemiz için herkes dışarı çıktı. Artık ondan kaçmıyorum. Sarıya dönen gözlerle beni izlerken çoktan soyunmaya başlamıştım.

“Dönüşmek için büyünü kullanmanın sorun olmayacağından emin misin?”

Başını eğdi. “Kanatlarımı kısmi olarak dönüştürmeyi deneyeceğim. İkimizin de uçabiliyor olması işimize yarayabilir.”

Büyüme odaklanarak değişim bedenimi ele geçirirken öne doğru sıçradım. Drae’nin üstümde homurdandığını duyduğumda ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Drae değişimini tamamlarken kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyordum.

Drae’nin boğazından acılı bir ses yükseldi. Değişimimi tamamladığımda ejderha formumla bakışlarımı krala çevirdim. Gömleğini çıkarmış, dizlerinin üstünde duruyordu. Sırtından yarım bir kanat ve yüzünde siyah pullar çıkmıştı. Daha dikkatli baktığımda sadece bir elinin dönüştüğünü fark ettim.

Göğsüme bir ağrı saplandı. ‘*Sorun ne?*’ diye sordum zihinsel bağlantımızı kullanarak.

Yüz hatlarını gölgeleyen şaşkınlıkla yüzüme bakarken derin bir nefes aldı.

“Ben... Dönüşemiyorum.” Sözleri ok gibi kalbime saplandığında kuyruğum ahırın arka tarafına çarpana kadar geriye doğru sendeledim.

Hayır. Hayır... Buna hazır değildik. Şimdi olamazdı, saldırtı altındayken olamazdı.

Şaşkınlık kelimelerini götürmüş gibiydi. O anda içimdeki Regina’yı dirilterek kontrolü ele aldım. Gözlerinin içine baktım. ‘*Giyin. Eyerimi al ve bir okçu gibi sırtıma otur.*’

Gözleri irileşirken bir şeylerin değişmesini bekledi. Bir vâris sahibi olmak için çok acı çekmişti. Annesi ikinci çocuklarının doğumunda vefat etmeden önce ailesi sadece bir çocuğa sahip olabilmmişti.

Zamanımız tükenmişti.

“Adamlarım neden ejderha formunda olmadığımı merak edecek,” dedi sesindeki utançla.

‘Onlara kanadının yaralı olduğunu söyle. Hatta krallarına hesap sormamalarını söyle. Hadi gidelim!’ Burada geçirdiğimiz her saniye Nightfall Kraliçesi Orta Köprü’yü ele geçirmeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Drae harekete geçerek tek elini ve kanadını insan formuna dönüştürdükten sonra giyindi. Birkaç dakika içinde eyerini bağlayarak yayıyla sırtına oturdu. Savaş kıyafetlerini giymiş adamlara doğru ilerlerken aklımda sadece kocam vardı. Kraliçe öldürülen oğlunun intikamı için gelmişti. Drae’ye bir şey olmasına asla izin vermeyecektim.

Drae ve adamları ölürse ejderha büyüüne sahip olan tek kişi ben olurum... Bu düşünce beni çok korkutuyordu. Zihnimdeki karmaşadan kurtulmaya çalıştım.

Adamlar Drae’nin sırtına bindiğini gördüğünde kafaları karışmış gibi görünüyordu. Drae emir yağdırmaya başladığında tek sıra hâlinde dizildiler.

Drae, “Orta Köprü’de buluşalım!” diye bağırdıktan sonra havalandım.

Drae’nin ağırlığı sallantılı bir kalkışa neden olsa da kısa sürede dengemi sağlayarak kanat hızımı kontrol etmeyi başardım.

Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı uçmaya başladım. Savaş çanları tüm krallıkta yankılanıyordu. Altımızdaki sa-

vaşçılarının Orta Köprü'ye doğru ilerlediğini gördüm. Gözlerimi kısıarak uzaktaki herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ufukta Orta Köprü'den yükselen dumanları gördüm.

'*Yakıyorlar!*' diye bağırdım.

Orta Köprü, Narrow Boğazı'ndan Thorngate'e giden, Elfler ile ticaret yapmamızı sağlayan tek yolumuzdu. Elde ettiğimiz gıdanın üçte biri Thorngate ile yaptığımız ticaretten geliyordu. Bu sonumuz olacaktı. İçimdeki öfke giderek büyüyordu. Gökyüzünde parlayan metal lekelerin kuş olmadığını biliyordum.

'*Uçanları indir,*' dedim Drae'ye.

'*Emredersin,*' diye cevap verdi. Yaklaşarak sırtımda duran Drae'nin ustalıkla ok atmasını izledim. Uçan insanlar yere çakılırken bakışlarımı aşağıdaki köprüye çevirdim. Savaşçılarımızın nehirden doldurdukları kovalarla köprünün başındaki yangını söndürmeye çalıştığını gördüm. Kraliçe Zaphira köprünün sonunda, Narrow Boğaz'ın girişinde duruyordu. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kırmızı deri bir savaş kıyafeti giymiş, başında devasa bir taç taşıyan at sırtındaki bu kadının kim olduğunu bilmemek imkânsızdı. Kollarının üzerinde metal parçalar parlıyordu. Yüzünde korkunç bir ifade vardı.

'*Arwen hayır! O çok güçlü,*' dediğinde çoktan o tarafa doğru yönelmiştim. Tam karşımdaydı. Bir ateş püskürtecek, herkesin rahatlmasını sağlayacaktım. O zayıf, sıradan bir insandı. Eğer şimdi öldürmezsem, Drae ve gelecekteki çocuklarının başına bela olmaktan vazgeçmeyecekti.

"Arwen!" Yönümü değiştirmek istercesine omzuma dokundu.

Kraliçe yüzünü bana çevirdiğinde, içimde onu patlatma-

ya hazır bir ateş topu oluşturdum. Onu zayıf bir insan sanmakla büyük bir hata ettiğimi çok geç fark ettim. Atının üzerinde ayağa kalkarak kollarını kaldırdı. Beni işaret ettikten sonra ön kolundaki cihazdan fırlayan bir düzine metal ok gökten düşen kuyruklu yıldızlar gibi üzerimize yağdı.

Metal mermilerden kaçmak için taklalar atarken Drae'nin bağlı olması için dua ediyordum.

'Lanet olsun! İyi misin?' diye sordum.

'İyiyim. Sakın ona daha fazla yaklaşma! Kolundaki o şey yayımdan çok daha uzağa ve çok daha hızlı ateş ediyor.'

Ejderha başımı salladım. Dehşete kapılmıştım.

'Ne yapacağız? O köprüyü almalarına izin veremeyiz. Elfler ekinlerini kaybederse kışı atlatamayız.'

Kraliçe planımdan vazgeçtiğim için memnun görünüyordu. Atından inerek köprünün henüz yanmayan diğer tarafına doğru ilerledi. Avucundaki metal parıltıdan yayılan küçük, titrek bir alev vardı.

Aptal mekanizmalar!

Köprüyü ele geçirmek üzereydi.

'Ormanı yakın!' diye bağırdı Drae. *'Eğer o köprümüzü almak istiyorsa biz de topraklarını yakarız.'*

İşte bu!

Bu harika bir fikirdi.

Sola dönerek tarafsız Narrow Boğaz'ının taşlı kayalık yolundan ayrılarak Nightfall bölgesine giriş yaptım.

Ağaçların arasından bir ok fırladığında onu savuşturup sık ormana doğru alçalarak süzölmeye başladım. Ağaç sırasından birkaç metre kadar uzaklaştığımda içimde biriktirdiğim tüm büyüğü mavi bir alev olarak serbest bıraktım.

Alçaktan uçarak ateşimi mümkün olduğunca fazla ağa-

cın tepesine yaymaya başladım. Alevlerim ahşap bir nöbetçi kulesine ulaştığımda bile durmadım. Kale tutuştuğunda bir adam çığlık atarak aşağı atladı.

“Geri çekilin!” Kraliçe çığlıklar atıyordu. “Su getirin.”

Nightfall savaşçıları panikle koşuştururken köprüye dönmek üzere harekete geçtim. Köprüden uzaklaşarak nehirde yanmakta olan ormana doğru koşmaya başladılar. Kraliçenin atış menziline uzak bir yerde durarak yüzüne baktım.

Yüzüne öfkeli bir ifade yerleşmişti. Bu manzara keyfimi yerine getirmişti. Köprüye kovalarca su taşıyan halk yangını sönmeye çalışıyordu. Tahtalar yer yer küle dönmüş olsa da yıkılacak gibi görünmüyordu.

Şimdilik.

Kraliçenin geri dönüp köprüyü yakmaya ya da daha kötüsü, topraklarımıza girmeye çalışmadığından emin olmak için etraflarında dönen Kraliyet Muhafızları’nın seslerini duyuyordum. Fakat o şu anda benim yaktığımın üç katı kadar ağaca yayılmış olan yangını kontrol altına almaya çalışmakla meşguldü. Eğer binalara yayılırsa haftalarca hatta belki aylarca uğraşacaktı.

İniş yaptıktan sonra Drae’nin adamlarıyla konuşarak durumlarını kontrol etmesine ve yaralı savaşçılarla ilgilenmesine izin verdim. Ortalık sakinleştikten sonra onlara orada kalmalarını ve taştan bir köprü inşa etmeye başlamalarını emretti. Durumun kontrol altında aldığımızda eyerime bindi ve eve doğru yola çıktık.

Saray topraklarına indiğimde Doktor Elsie koşarak yanıma geldi ve yaralanıp yaralanmadığımı kontrol etti. Drae attan inip eyerini çekerken kıyafetlerimi giydim.

“Ben iyiyim. Kralı kontrol edin,” dedim Drae’yi işaret ederek.

“Ben de iyiyim,” diye araya girdi.

Başımı sallayarak gözlerimi devirdim. “Anlat ona.”

Doktor Elsie kaşlarını çatı. “Neyi anlatacak?”

Şifa değneği hazırda bekliyordu. Doktor Elsie’nin kafası karışmıştı. Bir adım öne çıkarak sesimi alçalttım. “Büyüsü...” Bunu yüksek sesle söylemekte zorlandım, düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu.

“Büyüm tükeniyor. Artık kısmi dönüşüm bile yapamıyorum,” diye tamamlandı Drae. Doktor Elsie’nin yüzünü huzursuz bir ifade kapladı.

“Bu durumda ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bu gece.” Kelimeler hissettiği paniği yansıtır nitelikteydi.

Drae anlayışla başını salladı ve Doktor Elsie yanımızdan ayrıldı.

Kocamın başka bir kadınla yatması gerektiğini söylemesi kalbime bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu.

Fark etmeden kurallarımızdan birini çiğnemişti. Aklımı kaybetmemi engelleyecek olan kurallardan birini. Onlarla ne zaman yattığını bilmek istemiyordum.

Artık biliyordum ve asla uyuyamayacaktım. Tırnaklarımı kemirip yok edecektim. Bakışlarımı diktiğim halıda delikler açacaktım.

Bu gece.

“İstemiyorum.” Kollarını boynuma doladı, nefesi boynumdan aşağı süzülürken beni sıkıca kendine bastırdı.

Kapı açıldı ve olacaklardan bihaber olan Adaline’ın dışarı çıktığını gördüm. Küçük kız kardeşimi görünce başımı salladım. “Yapmak zorundasın.”

Adaline ve diğer insanların kralı kıskandığım için ölmesine izin veremezdim. Yanağına bir öpücük kondurarak duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. “Bu akşam annem ve kız kardeşimle yemek yiyeceğim.”

Kıpırdamadı, bir hayvanın avını izlediği gibi beni izliyordu. Etrafıma ördüğüm duvarın ardını görmeye çalışıyordu. O anda hıçkıra hıçkıra ağlamak, ona tokat atmak, onunla sevişmek istedim.

Hiçbir şey yapmadım.

Yanından ayrılıp kız kardeşime seslenmeden önce, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Kraliçe olarak en önemli görevim halkımı korumak olsa da insanların bundan haberi yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Yemekte tabağımdaki yiyecekleri bir taraftan diğer tarafa itiyor, tek bir lokma bile yiyemiyordum. Adaline fark etmese de annemin fark ettiğini biliyordum. Topuklarım halıya sinirli bir şekilde vururken kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Havadan, ağaçlardan ve diğer sıkıcı şeyler hakkında konuştuktan sonra ikisine de iyi geceler dileyerek odama çekildim.

Lüks yatak odamızın halısının üzerinde volta atarken bakışlarımı yatağıma çevirdim. Dün gece yaşadıklarımız bacaklarımın arasında bir sıcaklığa sebep oldu. Bunu benden başka kadınlara hissettirdiğini düşünmek burun deliklerimden dumanların sızmasına neden oldu. Yatağa doğru yürüyerek bir yastık aldım ve öfkeyle odanın diğer ucuna fırlattım. Annem kadınların doğurganlık günleri belirlemenin zor olduğunu, bu yüzden gebe kalmaya çalışan çiftler

için her gün beraber olmalarını öneriyordu. Drae'nin bunu her gece yaptığını düşünmek midemi bulandırıyordu.

Neden buna razı olduğumu söylemişim? Bunu yapmasına izin verdiğim için pişmandım. Saray koridorlarında adını haykırarak koşmak ve birlikte olduğu kadına saldırmak istedim. Bunu yapacak biri değildim. Ne şimdi ne de başka bir zaman böyle bir şey yapamazdım.

Porselen çay fincanını kavrayarak duvara fırlatırken çığlık attım. Paramparça fincanın dağılan parçaları kanepenin üzerine sıçradığında kendimi daha iyi hissetmediğimi fark ettim.

Çaresizlik tüm gücümü emiyordu. Kapı savrularak açılıp duvara çaptığında olduğum yerde sıçradım. Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı koptuğunda bakışlarım karşımda gömleksiz duran Drae'ye kaydı.

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyordu. Kapıyı arkasından kapatırken başını salladı. Tek bir damla gözyaşı ve bir baş sallama. Bu ne demek oluyordu?

Zaman durmuş gibiydi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken aklım durmuş gibiydi. Kızgın mıydı? Yanlış bir şey mi yapmışım? Kadınlar onu istememiş miydi?

Yanıma gelerek kalçalarımı kavradı. "Yapamam. Yapmayacağım."

Bir kelime. Ona olan aşkımla derinleşmesi için ihtiyaç duyduğum tek bir kelime.

"Senden bir bebeğim olsun istiyorum. Çocuğunun babası olmak istiyorum. Anne olmanı istiyorum," dedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudağım titriyordu. "Bebeğimiz.... O ya kusur..."

"Umurumda değil. Ne olursa olsun oğlumu yaşadığı sürece seveceğim."

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacaktı. Kan bağına bu kadar düşkün bir kral nasıl olur da kusurlu bir çocuğa sahip olmaya razı olurdu? Bu daha önce duyulmamış bir şeydi. Nightfall Kraliçesi bir zamanlar kekeme olduğunu fark ettiği oğullarından birini öldürmüştü.

“Oğlunu mu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Sırıttı. “Ya da kızımı.”

Elleri belimden karnıma kayarken durumun ciddiyetini düşündüm. Hasta doğma olasılığının olduğunu bildiğiniz bir çocuğa sahip olmak ne kadar doğrudu?

“Hayallerimizi gerçekleştirmek için bir çocuğa acı çek-tirmek doğru değil,” dedim.

“Günlükteki kayda dayanarak çiftin sahip olduğu tüm çocukların rahatsız olduğunu düşünmek doğru olmaz. Böyle şeyler her çiftin başına gelebilir. Sadece ilk bebekte olup diğerlerinde olmayabilirdi. Aralarında sağlıklı çocuklar da olabilirdi.” Ve böylece bütün gün peşimde dolaşan kara bulutlar dağılmıştı.

Haklıydı. Annem bana böyle şeylerin yaşanabileceğini söylemişti. Sebepsiz yere yaşanan acıları ondan dinlemiş-tim. O çift yaşıyor olsaydı onlarla konuşmak isterdim. Bir çocuğun herhangi bir hastalığa sahip olması onları diğer çocuklardan ayırmazdı. Dünyaya getireceğimiz çocuğu her koşulda çok sevecektim. Yarı benden yarı Drae'den oluşacaktı.

“Eğer çocuğumuzun sadece bir dakika bile yaşarsa büyün yine de güçlenir mi?”

Başını salladı. “Hamile kaldığın anda büyüm biraz güçlenecek, doğumdan sonra gücümü tamamen geri kazanmış olacağım.”

Bu adama hayrandım. Tüm kusurlarımıza rağmen beni, daha doğrusu bizi seçtiği için minnettardım.

Dokuz ay sonra.

“Acı çekiyor. Bir şeyler yapın!” Drae bağıırıyordu.

Ejderha Elf şifacı kralı gözlerini devirdi. “Doğum yapıyor! Acı içinde olması normal.”

Annem yanımdan kalkarak halının üzerinde volta atan Drae’nin yanına gitti. Karşısında durdu ve ona çılgın, vahşi gözerle baktı. Amelia’nın her doğumunda yanında olmuş, dört çocuğunu ve son seferinde eşini kaybetmişti. Bu onun için çok travmatik bir olaydı. Ona burada olmasına gerek olmadığını söylesem de bunu kabul etmedi. Beni yalnız bırakmak istemiyordu.

“Korktuğunu biliyorum,” dedi annem. “Bugüne kadar doğumuna şahit olduğum kadınlar Arwen’imin yarısı kadar bile güçlü değillerdi. Ona hiçbir şey olmayacak.”

Annem onu kollarının arasına aldığında boğazım düğümlendi. Adaline ile anneme hamile olduğumu söyledikten sonra saraya taşınmalarıyla annemle kocamın arasında özel bir bağ oluşmuştu. Annemin kocamı sakinleştirmek için özel yöntemleri vardı. Kocam ona saygı duyuyor, tecrübelerine güveniyordu.

Karnım bir kez daha kasıldığında homurdandım. Oldukça kolay bir hamilelik geçirmiştım. Diğer kadınların şikâyetlerini yaşamamıştım. Drae bana her gece çikolatalı kek ve aşerdiğim diğer şeyleri yediriyor, ayak masajı yapıyordu. Yine de doğumumun kolay geçmeyeceği kesindi.

Elf Kralı Raife bir iyilik yapıp kraliçeyle küçük bir çatışmaya girerek kraliçenin dikkatlerini üzerimize çekmemize engel olmuştu. Şimdilik.

Acı bedenimi ele geçirdiğinde çığlık attığımda annemle Drae yanıma koşup ellerimi tuttu. Bacaklarımın arasındaki bölge yanıyordu.

“Yanıyor,” diye homurdanırken annemin bana birkaç aydır öğrettiği gibi ıkmaya çalıştım.

“Kafasını görüyorum!” dedi annem bacaklarımın arasında pozisyon alarak.

Doktor Elsie bir battaniye ve steril suyla dolu bir leğenle annemin yanına koştu. Annemin benimle, Doktor Elsie’nin de çocuğumuz ve olası komplikasyonlarla ilgileneceği konusunda anlaşmıştık. Bu komplikasyonlar ne olursa olsun.

Drae başını omzuma yasladı. Neredeyse fısıldıyordu. “Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim,” diye soludu.

Beni ölüme hazırladığını anladığımda dehşete düşmüştüm. İçimi bir keder kapladı.

“Bunu bana *gerçekten* ölmek üzereyken bir daha söyle.”

Hissettiğim basınç artarak daha önce hiç hissetmediğim bir acı bacaklarımın arasındaki hassas yerlerimi bıçak gibi keserken nefesim kesildi.

Hissettiğim baskı ve yarattığı acıyla bayılmak üzereydim. Sonrasında ani bir rahatlama yaşadım.

Annem sevinçle, “Bir kız!” diye bağırdı. Şaşkınlıkla bakişlarımı aşağı çevirdim. Kendimi göreceğim kusurlu uzuvlara, küçük vücudunun dışında gelişmiş organlara, nefes alamayan bir bebeğe, mosmor bir tene hazırladım. Fakat o mükemmel bir bebektir. O sırada tavandan altın bir parıltı sü-

zülerek bebeği kapladığında nefesimin boğazımda düğüm-
lenmesine neden oldu.

Bu büyü müydü? Bu halkımızı kurtaracak ejderha büyü müydü? Tenine değdiği anda aniden kayboldu. Göz-
yaşlarım yanaklarımdan süzülürken Drae'nin başının hâlâ
aşağıda olduğunu fark ettim. Kafasını kaldırıp bebeğimize
bakmaktan korkuyordu. Bir bebeğini daha kaybetmekten
korkuyordu. Kızımız aniden ağlamaya başladığında Drae
kafasını kaldırdı.

Yüzünü incelerken sağlıklı bir çocuğa kavuştuğu bu anın
sonsuz olmasını diledim.

“Elsie, kalbini ve ciğerlerini kontrol et...” Konuşmakta
zorlanıyordu.

“Az önce kontrollerini sağladım. Her şey yolunda,” dedi
Elsie asasını kaldırarak.

Drae hıçkırarak elini ağzına götürdü. Duygularını giz-
leyecek gücü kalmamıştı. Annem ayağa kalkarak bebeğin
yanına gitti. O an bacaklarımda arasındaki basıncın arttığını
hissettim. Acı içinde homurdanırken bakışlarımı anneme çe-
virdim. “Sanırım bir sorun var,” dediğimde Drae'in kaskatı
kesildiğini gördüm.

Annem bebeği Drae'in kucağına verdiğinde ona sanki
hassas bir yumurtaymış gibi tutarak kucağına aldı. “Neler
oluyor? Kanaması mı var? Bu çok normal, doğum yapan ka-
dınlar çok fazla kan kaybeder.”

Annem başını salladı. “Muhtemelen sadece doğumdan
sonra...” Bacaklarımda arasına bakmasıyla nefesi kesildi.
“İkın Arwen!” diye bağırdığında karnımın tekrar sertleştiği-
ni hissettim. Ne olduğunu anlayamadan öne doğru eğilerek
olanca gücümle ıkmaya başladım.

Ateş. Basınç. Ve rahatlama.

Odada ikinci bir çılgılık koptuğunda Drae ile şaşkınlıkla birbirimize baktık.

“İkiz kızlar,” dedi annem büyük bir neşeyle.

“İkiz mi?” Drae önce kucağındaki kızına ardından annemin kucağındakine baktı. Yatağa yaslanarak ikinci çocuğu kucağıma verdi. O da diğer bebek gibi birkaç saniye süren altın büyüyle kaplandı.

Güzeller güzeli bir kızdı. Yumuşak bir teni, mavi gözleri, fındık kadar küçük bir burnu vardı. İkiz. Bu çok nadir görülen bir şeydi ve doğum gerçekleşene kadar bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu. Kahkahalarımı engel olamadım.

İki kız.

Drae’ye dönerek, “Regina ve Joslyn. Onlara bu isimleri vermek istiyorum,” dedim.

Başıyla onayladıktan sonra yatağın kenarına oturup kucağındaki minik bebeğe baktı. “İki prenses.”

Sırıttım. “Bir süreliğine son Ejderha Kralı sen olacaksın.”

Dudaklarındaki gülümseme genişledi. “Benim için sorun değil.”

Kızlarımızı tutarken bana sokularak arkasına yaslandı. Hayat bazen zordu, korkunç şeyler yaşanabiliyordu ama biz en karanlık zamanların bile sonsuza dek mutlu bir hayata dönüşebileceğinin güçlü bir kanıtıydık.

Annem bir yandan benimle ilgilenirken bir yandan da kızları temizliyordu. Drae ile öylece uzanmış şaşkınlıkla olan biteni izliyorduk. Joslyn’in saçları bana benzerken, Regina’nın saçları babasının saçları gibi koyu renkti.

“İçimdeki büyüü hissedebiliyorum. Çok güçlü,” dedi Drae.

Artık iki vârisi vardı, gerçekten güçlendiğine inanmak istiyordum. Bu olağanüstü bir rahatlamaydı. Adaline ve değer verdiğim herkes iyi olacaktı.

Kapı çalındığında Drae girmelerini emretti. Gelen Cal'dı. Başını eğerek kızlara baktıktan sonra gülümsedi. "İkiz mi? Tebrikler."

Aynı anda konuştuk. "Teşekkürler."

Yüzündeki gülümseme aniden kaybolduğunda bakışlarını krala yönelterek, "Lordum, acil bir durum var," dedi.

Drae kaşlarını çatı. Gerçekten acil olmasa Calston doğumundan birkaç dakika sonra gelerek rahatsızlık vermezdi.

Drae, "Konu her neyse karımın ve kraliçemin önünde konuşabiliriz," dedi.

Cal boğazını temizleyerek, "Kral Raife Lightstone çalışma odanızda sizi bekliyor," dedi.

Drae şaşkınlıkla oturur pozisyona geçerek önce küçük Regina'ya sonra da bana baktı. Raife buradaysa Drae'nin sözünü yerine getirme vakti gelmiş demektir. Kocamdan bir savaş başlatmasını istemek için gelmişti.

"Git," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Raife ciddi olmasaydı zahmet edip buraya gelmezdi. Hayatımı o adama borçluydum. Savaş ölümü ve zorluğu beraberinde getiriyor olsa da Nightfall Kraliçesi'nin durdurulması gerektiğine inanıyordum.

Annem bebek Regina'yı kucağından aldıktan sonra odanın diğer tarafına götürürken bana bir kez daha gülümsedi. Drae'nin gülümsemesine hayrandım. Onunla tanıştığımdan beri tek yaptığı şeyin her geçen gün daha fazla gülümsemek olmasına bayılıyordum. Onu mutlu ettiğimi görmekten memnundum. Bu savaş ne getirirse getirsin biz birbirimize ve dört kişilik küçük ailemize kavuşmuştuk.

Drae

Arwen'i ilk gördüğümde onunla evlenmek istediğimi anlamıştım. Kanayan yarasına rağmen doksan kiloluk bir pumayı sırtlamıştı. Tek başına olması onun iyi bir avcı olduğunun kanıtıydı. Üstü kir ve kan içinde olsa bile hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Çocuğumuzu henüz doğurmuşken yanından ayrılmak istemiyordum. Raife Arwen'in her an doğurabileceğini biliyordu. Bir hediye sepeti göndermekle yetinirdi, bizi tebrik etmek için şahsen gelmiş olamazdı.

Bir terslik vardı.

Kraliçeyle savaşmamı mı isteyecekti? Baba olduktan birkaç dakika sonra? Altı yaşındayken ailemiz bizi "Prensler Yaz Kampına" göndermişti. Raife, Peri halkından olan Lucien ve kurt halkından olan Axil'le olan arkadaşlığımızın güçlendiği, yılda dört hafta süren bir kamptı. Ailelerimiz bunun doğaüstü krallığı güçlü kılacağına inanıyordu. Raife on dört yaşında ailesini kaybettiğinde, Lucien, ben ve Axil'e bir mektup göndererek intikamını almamıza yardım etmemiz için yalvarmıştı. Daha çocuktuk ve ailelerimiz bunun Elf'leri ilgilendiren bir sorun olduğu için karışamayacağı-

mızı söylemişti. Raife bizimle konuşmayı bıraktı ve yıllık kamplara bir daha katılmadı.

On dört yaşında kral olmuştu. Bunu hayal bile edemezdim.

On sekiz yaşında nihayet kral olduğumda Raife taç giyme törenime gelerek ailesinin intikamını almak için yardım etmemi istemişti. Kral olarak ilk günümdü ve benden savaş ilan etmemi mi bekliyordu?

Bunu yapamazdım. Kendi sorunlarım devam ederken mümkün değildi. Babamın ölümü ejderha büyüsünün tamamen bana bağlanması anlamına geliyordu. Bir vâris sahibi olmadan savaşa giremezdim.

Bu dört kış önceydi, şimdi iki vârise sahiptim. Eğer Raife bugün benden savaşa girmemi istemek için gelmişse onu reddetmezdim.

Benden isteyeceği her şeye evet demeye hazır bir şekilde odamın kapısını açtım. Sevgili Arwen'imi ölümden kurtarmıştı. Artık tecrübeli bir kraldım, elimde güçlü bir ordu da vardı. Ona yardımcı olmak için verebileceğim birçok şeye sahiptim. Yeni baba olmuşken Nightfall Kraliçesi'ni karşıma alma fikri hoşuma gitmese de Raife hayatını kurtardıktan sonra Arwen'in beni anlayacağından emindim.

Lucien'le Axil'i ikna edebilmiş miydi? Kendi konseyinin onu görevden almamaları için evlenmesi konusundaki ısrarıyla uğraştığını düşünürsek bu kulağa pek inandırıcı gelmiyordu. Bu savaşı başlatmaya hazır olarak gelmesinin birkaç kış süreceğini ummuştum. Birçok insanın hayatını kaybedeceği bu süreci hızlandırmak istemiyordum. Ama Nightfall Kraliçesi'nin durdurulması gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Odaya girdiğimde onu sandalyeme oturmuş parmaklarını masamın üzerinde gezdirirken buldum.

Yüzüme bakarak gülümsedi. “Tebrikler sırayla mı?” Rahat tavrına şaşırmıştım. Belki de buraya gerçekten tebriklerini sunmak için gelmişti. Birbirimize mektuplar yazıyor, dağılmış dostluğumuzu onarmaya çalışıyorduk.

Başımı salladım. “İkiz kızlarımız oldu. Sağlıklılar.”

Ayağa kalktı. “İkiz mi? Bu harika bir haber!”

Bakışlarım parmağındaki süslü alyansa takıldı. “Seni de tebrik ederim. Düğüne gelemediğimiz için üzgünüm ama Arwen hamileyken...”

Beni susturdu. “Önemi yok. Bak, bilmeni istediğim bir şey var ve bu haberi sana bizzat vermeye geldim.”

Kaşlarım çatılmıştı. Yorgundum. Bütün gece Arwen için endişelenmişim. Hâlâ onun hayatta olduğuna ve iki kız babası olduğuna inanamıyordum. Kulağa gerçek gibi gelmiyordu. Keşke Amelia da burada olsaydı ve tüm bunlara şahit olabilseydi. O benim en iyi arkadaşımdı ve bugün benim adıma çok mutlu olacağından emindim. Amelia’yla doğduğumuzdan beri kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu biliyorduk. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Bir keresinde bana nişanlı olmasam nasıl bir kadın arzuladığımı sormuştu. O zamanlar on iki yaşındaydım ve bu soruyu dürüstçe cevaplamıştım.

Hayalimdeki kadının saçları ay ışığı rengindeydi. Arkadaşlarımla avlanmaktan hoşlanan, ok ve yay atmak isteyen, modaya meraklı olmayan, kuş gibi salata didiklemeden normal porsiyonlarda yemek yemeyi seven bir kadındı.

Amelia bana gülerek öyle bir kadının var olmadığını söylemişti. O zamanlar farkında olmadan Arwen’i tarif etmişim.

“Drae?” Raife’in endişeli bakışları beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Başımı sallayarak yüzümü ovuşturdum. “Özür dilerim. Yorgunum. Konu ne?”

Raife titreyerek bir elini saçlarında gezdirdi. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Tüylерim ürperdi. Durum düşündüğümde de kötüydü. Raife her zaman söyleyecek bir söz bulurdu.

“Nightfall Kraliçesi’yle mi ilgili?”

Yeni evlendiği karısını da mı öldürmüştü? Yas tutuyor-muş gibi değildi. Daha çok korkuyor gibi bir hâli vardı. Oysa Elf Kralı korkusuz biriydi.

Başını salladıktan sonra gözlerindeki dehşetle yüzüme baktı. “Yeni bir icadı var.”

Şu kadın ve icatları. Sihirden hoşlanmasa da onu teknolojiyle taklit etmeye çalıştığı kesindi.

“Ne işe yarıyor?”

Derin bir nefes aldı. “Kişinin büyüünü yok ederek onu insana dönüştürüyor. Bir tür büyü kısırlaştırması da denebilir.”

“Yüce Tanrım.” Ürperdim. Tüm amacı buydu, büyülü yaratıklardan arınmış bir dünya yaratmak için böyle ilerleyecekti.

“Halkım ejderha büyüü olmadan ölür. Büyümüz insan benliğimizi besliyor,” dedim. “Bu bizim sonumuz olur.”

Raife başını salladı. “İşte bu yüzden bu haberi sana bir an evvel söylemek için buralara kadar geldim. Lucien’le Axil’i uyarmalıyız. Bir araya gelerek savaşa hazırlanmalıyız.”

Sertçe yutkundum. “Lucien’in yanına gitmek ister misin? Fallenmoore’a uğrayıp kaçak kurt kralını arayabilirim.”

Raife boğazını temizleyip, “Buraya gelmeden önce onu aradım,” dedi.

Ellerimi iki yana açarak, “Sorun nedir?” diye sordum.

Elf Kralı ensesini ovuşturdu. “Beni öldürmeye çalıştı.”

Sırıttım, kesinlikle tuhaf bir sebebi olmalıydı. “Bunu neden yapsın ki?”

Raife iç çekti. “Kendimi kötü hissettiğim yıllarda Thorngate’i iş için ziyaret ettiğim sırada hayatının aşkıyla yatmış olabilirim de olmayabilirim de.”

Eski dostumu omuzlarından tutarak kahkahalara boğuldum. “Bu yüzden mi böyle sefil bir aptala dönüştü?”

Raife yüzünü buruşturdu. “Benimle Lucien’in yanına gitmeni istiyorum. Daha sonra Axil’in yanına gidebiliriz. Kurtların sayısı arttı, dolunayda sınırlarımızdan sesleri geliyor. Herkese ihtiyacımız var. Axil her zaman en çok Lucien’i sevmiştir.”

Bu konuda haklıydı. Lucien’le Axil kamp boyunca birbirinden ayrılmazdı.

Sertçe, “Karım yeni doğum yaptı,” dedim.

Raife homurdandı. “Kraliçe birkaç ay önce beni bir kez daha zehirlemeye çalıştı. Ona karşı savaşacak insanları kaybetmeden önce Zaphira’nın sonunu getirmeliyiz.”

Kaşlarımı çattım, tüm ailesini katlettikten sonra hâlâ onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Bahçeme sızıp Joslyn’i nasıl öldürdüğünü unutamıyordum. Tüm kralları öldürmeye mi çalışıyordu? “Pekâlâ. Bana yeni ailemle bir hafta geçirmeme müsaade et. Bir hafta sonra Lucien’le konuşmak için Thorngate’de buluşuruz.”

Raife omzuma vurarak, “Sana güvenebileceğimi biliyordum,” dedi.

Benim için Raife’nin güvenini kazanmak çok önemliydi. Kraliçe Zaphira ile şeytani makineleri var olduğu sürece bu dünya karım ve kızlarım için oldukça tehlikeli bir yerdi.

Bedeli ne olursa olsun, sevdiklerimi korumak zorundaydım.

Son.

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi en büyük teşekkürüm muhteşem okurlarıma! Siz olmadan bunu başaramazdım. Yaratıcı olabilmem, bunu geçimimi sağlamak için yapabilmem ve birilerinin yazdıklarını gerçekten okumak istemesi beni hâlâ şaşırtıyor. Beni olağanüstü bir şekilde destekleyen Kurt Sürüsü'ne teşekkür ederim. Editörlerim Lee ve Kate'e, siz olmadan garip bir karmaşadan ibaret olduğumu biliyorsunuz. Beni sanatımla paylaşan kocama ve çocuklarıma da çok teşekkür ederim. <3

